Plecăm la vânătoare de revizionişti

Zburăm la vreo zece mii de metri deasupra bătrânului continent european. Bătrân e un fel de-a spune. Trebuie să recunoaşteţi că măicuţa Europa nu-i chiar o hoaşcă. Aveţi altă părere? Sunteţi în profundă eroare, amicii mei! Credeţi că unchiu' Sam şi văru' Iţic au planificat un viol în grup asupra unei hârci? No, tipii ăştia nu s-ar da la Muma Pădurii, pentru nimic în Lume. S-au dedulcit la came fragedă şi la hegemonie. Dama asta, hegemonia, a băgat pe mulţi în păcat. N-am observat ca vreun tip pălit de doru' ei să măi scape întreg.

Da' nu despre hegemonie discutam noi. Noi, dornici de clarificări, ne străduiam să lămurim dacă Europa e o damă faină sau un bătrânel simpatic, care ne duce în cârcă. Dificilă problemă, nu-i aşa? Mai bine lăsăm problema neclarificată, cum se ruga un mafiot de tranziţie prins cu mâţa-n sac. Sau, şi mai bine, facem pe din două. Recunoaştem că Europa este o dulce *motherland* care dă ţâţă unora şi un sever *Vaterland* care aplică scatoalcele de rigoare altora. La drept vorbind, problema pământului matern sau patern n-are prea mare importanţă. Importantă e populaţia.

Visele perverse ale celor doi pungaşi amintiţi vizau populaţia, pricepeţi? Şi încă o mai vizează, deşi au încasat nişte şuturi în „biluţe”. Şuturi care ar fi descurajat alte jivine impulsionate de pofte spurcate. Ei insistă, însă. Tocma' de aia, noi, feciorii şi fecioarele Europei, tre' să fim foarte vigilenţi. Mai bine spunem băraţi şi femei, să nu ieşim în minus la numărătoarea fecioarelor! Categoria aste de populaţie e în scădere dramatică, da fenomenu* nu tre' să ne sperie. Eu aş zicp că, din contră.,. Înţelegeţi, nil?

Zburăm către o ţară mare, frumoasă şi cu densitate de populaţie scăzută – Canada. Aţi ghicit, că nu mergem să ridicăm densitatea, nici să ne luăm canadiene? OK! Presupuneam eu că am de-a face cu fete isteţe şi băieţi deştepţi. Mergem să dăm iama printr-un cuib de revizionişti. Un sport reconfortant, pe care vi-l recomand din toată inima, în toate ocaziile ivite. Specia asta prăzulie, revizioniştii, s-a născut anume să fie cotonogită. De cum îi zăreşti, simţi că te mănâncă palmele şi picioarele. O senzaţie normală, căci au nişte mecle care cer cu insistenţă pumni, palme şi şuturi în *penk.* În loc să-şi vadă de canadienele

lor, i-a mâncat în coapse de Ardeal. Au pus la bătaie o grămadă de bişţari, să ne râcâie exact unde ne doare. Aşa, numa' de-a dracului, să ne frece ridichea, că nici retardaţii din rândul lor nu întrevedeau vreo posibilă acaparare de teritoriu. Aţi început să fremătaţi, ca un codru mângâiat de vânt şi simţiţi că vă mănâncă palmele? *It îs all right*, *my darling fricnds*! Sentimentu' care vă animă e perfect uman şi deplin justificat. O să vă poftesc la un *cafting party* de revizionişti, să vi-l satisfaceţi. *Notnow*. *Maybe*, *next time*. *OK*? ^

Indianul Corday se preface că doarme, în ţţreapta mea. Simţurile sale de vânător, ascuţite la maxim, cântăresc fiecare pasager. Caută eventualii inamici înfipţi cu olfactivele în urmele noastre. Bălaiul e angrenat într-o discuţie de „afaceri” c-o damă de vârstă medie şi înălţime mare. Vârsta promite nişte ravagii apropiate faţadei încadrate de păr vopsit într-un roşu aprins. De la gât în jos, nimic de obiectat, însă.

Marfă! Spor de pericol şi supraalimentaţie de mâner, pentru amicu' nostru fustangiu. Contrar obişnuinţelor moderne, tipa chiar e ambalată într-o fustă lungă, despicată până-n şold. O comoditate, nu? De exemplu, nu trebuie s-o întrebi de marca şi culoarea chiloţeilor, căci le afli chiar fără să vrei. Probabil, Bălaiul vrea să afle mai mult de atât. Ghicesc asta după patima pe care o pune în „tratative4'. Sper să-i reuşească bisnisu', că nici el nu mai e vreun tinerel, să abordeze „afaceri” mai freş.

— Al treilea rând din spatele nostru, şopteşte indianul, fără a mişca buzele.

— All right, Johny! Fl informez eu că am depistat pizmaşu' din cârcă.

L-am identificat de cum am urcat în avion. Mi-am ţinut pliscusă nu ruinez plăcerea de vânător a amicului meu piele roşie. Filoru* e un boşorog chelios, da* asta nu mă miră. Duşmănii se cred deştepţi foarte. Nu e prima oară când trimit la supraveghere bătrânei, sperând că nu-i vom băga în seamă. Câteodată, trimit şi piţipoance cu aere de june neajutorate şi nevinovate. De când lucrez în breasla spailor şi contraspailor, m-au încercat cu multe şmecherii din astea răsuflate. Semn sigur că nu-i duce mintea la mai mult. Dacă i-ar duce, nici nu şi-ar pune în cârd cu noi. De vreo cinşpe ani, de când am primit ordin de atac, am umplut de parale o groază de pompagii funebri şi popi. Chiar mă gândesc că, pe viitor, să le cer profitorilor o cotă

parte din beneficii. Ce, unii cu riscul şi muncă iar alţii cu loveaua? Unde e dreptatea?

— Se mişcă, mă atenţionează Corday.

Candidata' la mierlealã s-a ridicat de pe locul său şi-a pornit, şontâc, şontâc, spre toaletă. Mai mult ca sigur, n-are probleme cu vezica. Merge să-şi ansambleze pistolul sau lansatorul psihotronic. De unde ştiu? L-am pipăit c-o pasă psi şi-am constatat că posedă mai mult fier decât obişnuiesc indivizii din specia *homo sapiens.* Îi comunic indianului descoperirea şi-i zâmbesc aprobator. Pe dată, îl taie o necesitate stringentă. Se ridică şi tuâeo! Pe urmele ruinei umblătoare. Vă simt, amici de dincolo de pagină. Vă vine să protestaţi, căci mămicile v-au învăţat să vă purtaţi frumos cu bătrânii. Şi mămica mea, o moldoveancă aprigă, m-a educat în acelaşi stil, folosind argumente verbale şi materiale, de soiu' făcăleţului. Viaţa de spion a contrazis-o vehement. Şi, în câteva cazuri, cam dureros pentru mine. V-aţi prins că pizmaşii au folosit indivizi din „vârsta de aur”, să-mi sufle-n lumânare? În regulă! De-acu' încolo, n-o să mai credeţi în moş Crăciun şi-n inocenţa tuturor bătrâneilor.

Oftez în sinea mea. N-ar trebui, nu? Ba trebuie! M-am născut într-o Lume minunată, pe o planetă splendidă. M-am născut să trăiesc sănătos şi fericit. Înţelegeţi unde bat? Arăt acuzator cu degetu' către tipii care şi-au băgat bocancii în visele mele de om normal. Printre ei, mişunau destui de vârsta boşorogului căruia indianul îi va cânta un cântec de leagăn. Unul irezistibil, care o să-l adoarmă pentru eternitate. Nu-s vreo excepţie. Majoritatea oamenilor de pe Terra suferă, într-un fel sau altul, din cauza unor indivizi care vor mai mult, pe spatele altora. Uneori, şi din viaţa altora. Să nu-i căpăceşti de să le sară fulgii?

Mă concentrez, alung aceste gânduri naşparlii şi încep să cuget la misiunea primită. Canada are un teritoriu cam de patruzeci de ori mai mare decât al României şi o populaţie mai săltată doar cu câteva milioane. Care va să zică, populaţia dispune de suficient spaţiu să joace ţurca, oina sau alte jocuri care-ţi fac limba cravată. Asta nu înseamnă că toţi canadienii încap în Canada, fără a se călca pe bătături. De exemplu, în stilu' bunelor tradiţii europene, francofonii se trag de gâlci cu anglofonii, în mod periodic. Presupun c-o fac pentru a-şi omorî plictiseala. Ce argumente am? Păi, domniile voastre cum v-aţi

ucide plictisu', dacă aţi trăi într-o vilă de mârlan tranziţionist (am vrut să spun evazionist), de vreo fnie de metri locuibili? Puneţi-vă neuronii în priză, imaginaţi-vă situaţia şi veţi constata că păruiala e inerentă! După aceasta, veţi răsufla uşuraţi că n-aveţi case. Ori că locuiţi în apartamente liliputane, în care nu trebuie să vă dondăniţi cu soţiile sau cu pruncii. Vedeţi ce bine-i să fi sărac?

Alături de barosanii englezi şi francezi, în Canada s-au aciuat germani, italieni, români, ucrainieni, ruşi, polonezi, unguri. Au pus împreună de-o internaţională bazată pe chiolhane, amestecuri de sânge şi obiceiuri, de se bucurau inimioarele dornice de viaţă şi dragoste. Băştinaţii amerindieni şi indiţi, (eschimoşi) participau la paranghelii, *very happy* că noii veniţi nu le mai luau scalpurile şi blănurile. Desigur, mă refer la blănurile animalelor vânate, căci alte „blăniţe” au fost puse la bătaie, conform obiceiului inuit. Nu ştiaţi că primu* gest de ospitalitate al unui inuit constă în oferirea nevestei pentru o partidă de amor cu musafirii? Spuneţi că-i imoral? *You* are *wrong*! E ştiinţific şi profitabil pentru ambele părţi. Inuiţii capătă un spor de populaţie şi scapă de extincţie. Pe lângă plăcerile practicării acestui obicei, coloniştii devin şi neamuri cu băştinaşii. Astfel, îşi pun frezele la adăpost de poftele unor vânători de scalpuri. Deci, toate şi toţi erau fericiţi. Inuitele, mai fericite decât toate famele. Greşesc pe undeva?

Nişte filmangii români v-au povestit că, pe pământhT nou, românii şi ungurii au făcut o pace mare şi caldă, cât o mămăligă de gospodar înstărit. În cele mai multe cazuri, chiar aşa a fost. Şi-au ieşit, nene! Nişte nunţi, zaiafeturi şi botezuri ca alea. Nu vă descriu operaţiile care au precedat botezurile, că le ştiţi şi le practicaţi îndeobşte. Toate disputele etnice păreau să se fi rezolvat *once and forever*, în cel mai plăcut mod cu putinţă. Da' specia de care v-am povestit, revizioniştii unguri, şi-a băgat agenţi şi-n această colonie fericită, să-i înrăiască, să-i dezbine şi să-i întristeze. Aşa cum procedează şi la noi în România. Au turnat otravă ici şi colo. Au

»»

Desfăcut o căsătorie mixtă sau alta. S-au adunat în haită, ca maidanezii vagabonzi, să muşte românii. Visau chiar să pună de-o Ungarie canadiană, da' francii şi britişii le-au rupt oasele şi orgoliu', făcându-i mieluşei. Ca atare, verzişorii s-au orientat

către România, sperând să-şi ia pârleala pentru chelfăneala încasată de la ăi mari. Cam asta e situaţia operativă locală, în care vom evolua.

Aţi început să gândiţi c-ar fi mai înţelept să participăm la prevenirea extincţiei inuiţilor? Î*mi place cum gândiţi*, *da9 noi am primit ordin să prevenim extincţia românilor*. O acţiune umanistă şi destul de fermecătoare, la care puteţi participa şi domniile voastre. Deocamdată, în această misiune, noi ne vom concentra asupra capetelor din reţeaua revizionistă. Aţi înţeles că, băieţi de salon, v-am lăsat latura plăcută domniilor voastre? Noi vom proceda la curăţirea bubei revizioniste, cu instrumente adccvatc accstci operaţii: glonţu', otrava şi lovitura psihotronică. E în regulă, nu?

Indianu' Conluy kc întoarce, ytcrgAndu-şi mâinile cu un şcrvc|cl parfumat. Aşa cum tic9 nA vA ytcrgc|i şi domniile voaxtre |>c mAnuyl|c, dupĂ ce itllngr|l vreun lcprus din secta rcvl/lonl*lA. IX< Îi<|moii» c nu potilo fl voi lui, efl unguroaicele mini cAl ftd ponto do conclIIMitltf |l unionUlo. Un punct în ftivniiU'M MNuAnllot, fApliwlnMI tll tvlo lliul plAcutc moduri.

Vă las plăcerea de a le imagina şi-l întreb pe camaradul de aventură:

— Perfect acoperit?

— Îngheţat, mă asigură el. L-am băgat în frigiderul de alimente.

Îşi ocupă locul din dreapta mea şi priveşte cu nesaţ nemărginirile cereşti. Nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. Curat şi nevinovat ca un copil căruia mămica i-a aplicat pamperşii în modu9 prescris de reclame. Bălaiul mi-a aruncat o privire fugitivă şi interogativă. S-a convins că nu ne paşte niciun pericol, apoi a reînceput vrăjeala. Din câte observ, îi ţine. Primul din comandoul de asalţ care a cucerit o parte din populaţia canadiană. O parte relativ modestă, da' încă folosibilă. Mă întind alene, pe fotoliul moale şi-i şoptesc indianului:

— A funcţional. Ştiu că venim.

— ÎM. Altfel, nu ne-ar fi luat urma.

— N-o să ne întâmpine cu pălincă şi jumări.

— Mda. Dar nici noi nu mergem cu solie de pace.

— O să cam curgă sânge.

— Inerent. Cine nu vă lasă să trăiţi nu merită să trăiască.

— *Thankyou*!

— *Por nada*, *amigo*. *It îs my pleasure*.

Chiar îl cred că simte o plăcer$ să crape ţeste de revizionişti Nu pentru că ar fi vreun crminal sângeros. E şi el un om care vrea să trăiască omeneşte. S-a săturat de atâta vrajbă, obrăznicie şi sforărie din partea liderilor revizionişti ascunşi în Canada şi SUA. Dumneavoastră nu vi s-a aplecat de atâta propagandă revizionistă? Dar de atâtea măsuri de instigare a populaţiei maghiarofone împotriva majorităţii româneşti? Aud? Cam *ce pedepse merită ăia care seamănă*, *cu insistenţă*, *dihonia între cetăţenii români*? Moartea mi se pare una prea uşoară. Pârnaia pe viaţă, într-o temniţă în care milă şi compasiunea să nu fi ajuns vreodată, pare mai potrivită.

Pasărea de oţel şi aluminiu alunecă prin cerul senin de deasupra Oceanului Atlantic, Televizorul de la bord prezintă un film obişnuit. Unu* în care yankeii îi bat pe toţi şi acordă sprijin umanitar dezmoşteniţilor soartei. Chestia cu bătu tu' s-a lămurit: dacă Buşchitaru' de la Casa Bianca nu se astâmpără, meriganii vor fi măciuciţi şi de albanezi. Rămâne de văzut cum stă treaba cu ajutora' acordat celor slabi, săraci şi în nevoie. Până acum, nu s-a prea zărit, da' cine ştie de unde sare iepurele? Mă afund confortabil în fotoliu şi îiichid ochii. Câteva ore de somn bun, lipsite de grijă, îmi vor prinde bine. Şi mă vor întări pentru acest război al nervilor, care pare fără sfârşit. Aţi prins ideeâ? Dacă vietăţile poUtico-administrative vă calcă pe nervişori, nu faceţi crize, că nu vă folosesc la nimic! Trageţi un pui de somn sănătos! După aceasta, cu creierul limpede, veţi descoperi ac de şoriciul lor.

*

* *

Aeroportul din Montreal ne întâmpină cu freamăt de furnicar. Oamenii circulă foarte preocupaţi, de colo, colo.

O

Trec unii pe lângă alţii de parcă nu s-ar vedea. Asta e ritmul Lumii modeme. Fiecare cu treburile lui şi mai puţini gurăcască. Ieşim din terminal şi luăm direcţia către locul de întâlnire cu primul agent reactivat. Ştefan Munteanu. Desigur, conform obiceiului local, agcntu* a devenit Steven Munteano. Din punctu* nostru de vedere, numele c pcrfect perpendicular şi total indiferent. Am mai lucrai iu atest ofiţer, în primii ani după *balşaia decahriscaia revoluţia* din România. Revoluţie pe care,

acum, cam mulţi o declară lovitură de stat organizată şi executată de KGB. După război, mulţi viteji se arată. Să-i fi văzut scâncind pe această temă, prin '90-'92, când manipularea cuprinsese mase largi de populaţie.

La faţa locului, constatăm că agentul nostru cam lipseşte. În schimb, ne putem bucura privirile cu vreo juma' de duzină de agenţi ai pizmaşilor. De unde-i ştiu? De la nişte yankei cu care am făcut un *change* informativ, în urmă cu câţiva anL Şi asta se practică îh meseria noastră. Miroşi agentu' din altă tabără şi afli că posedă marfa bună. Îţi faci socoteala cam cu ce l-ai putea momi şi-i ieşi în cale. Târgu' se face sau nu, după cum sunt regulile şi condiţiile. De regulă, se face, deoarece *toate serviciile secrete din Lumea noastră vor să cunoască cât mai multe informaţii exacte*, *sigure şi oportune*. Numa' fraierii lucrează după ureche, cu profeţii, zvonuri, superstiţii ori alte gunoaie informative.

Agenţii inamici joacă destul de convingător rolu' unor familişti care şi-au întâmpinat plozii şi alte rude. În acest scop, au adus şi câţiva copii mici, pe care îi flutură* în braţe. Pe noi, însă, nu ne duce cu preşu' decât cine vrem noi şi când vrem noi să creadă asta. Indianu' îşi cumpără reviste de la un chioşc situat aproape de ei şi le, 4a măsurile44. Ulterior, u va recunoaşte fără greş, din mii de oameni. Bălaiul se lipeşte ori se dezlipeşte de bambina agăţată în super-jet. Operaţiunea nu mi-e perfect clară, deoarece amândoi se frământă pe loc, strâns uniţi, cam ca nişte gitani care calcă Iuta* pentru făcut chirpici. Eu, cu floarea argintie la rever, aştept în locul stabilit: Destins cât se poate în astfel de momente. Nu ştiţi de ce? Agenţii noştri nu întârzie decât în cazuri extraordinare.

— Mister Varain? Îmi şopteşte cineva din stânga.

Nu mă întorc, deoarece pe paşaportu* meu de merigan scrie clar că babacii m-au botezat Edwin Mackay, într-un orăşel din Oklahoma country. Cu coada ochiului, ginesc un eschimos de vreun metru şi-un pic, înfofolit într-o scurtă cu glugă, denumită de băştinaşi parka. Nu pare cine ştie ce descurajat de nepăsarea mea. Zâmbeşte larg, plin de speranţă şi repetă întrebarea:

— Mister Varain?

Neuronii activi din cerebelul propriu îmi amintesc faptu' că nu i-am comunicat lui Munteanu identitatea de acoperire.

Concomitent, în mod involuntar, o şuviţă psi se înfige în tărtăcuţa metisului inuit Constat că nu posedă gânduri parşive la adresa noastră şi-i răspund, fără a mă întoarce către el:

— Eu sunt Varain. Unde e Steven?

— În Thunder Bay, se grăbeşte el să răspundă. Vă duc eu.

— OK! Ia-o înainte!

„Eschimosu' se pune în mişcare pe direcţia uşii. Eu lansez o pasă către lipovean, să mă asigur că se dezlipeşte de iapa aia, apoi îmi ridic valiza. Simt câteva perechi de ochi pizmaşi pe figura mea dar nu le acord atenţie. Mai bine să mă creadă cleios, decât să se alerteze mai devreme decât uni convine mie. Corday a prins mişcarea şi mi-a luat-o înainte, lipindu-se de inuit. Îl miroase îndeaproape, să nu joace strâmb.

Micuţu' agent s-a oprit lângă o droagă gri, mai veche decât legenda lu* Noe. Cred că nici când era nouă n-arăta mai bine. Nici nu poseda marcă. Unu' câte unu\ne strecurăm în caricatura de automobil. Eu, întrebându-mă dacă va trebui s-o împingem din picioare, cam că eroul Fred din epoca de piatră.

— Dă-i bătaie,...! Îl îndemn eu pe *driver*, cu glas şovăielnic.

— Hendrik! Precizează el mândru, presupunând că l-am invitat să se prezinte.

— OK! Împinge-o, Hendrik!

Inuitul o împinge, la propriu şi, minune mare! Drăşcălia chiar porneşte. Motorul tuşeşte de câteva ori, apoi începe să sforăie ca un cal nărăvaş.

— Începutu' e romantic, se bucură lipoveanul. Da' cine a mai văzut un eschimos cu numele Hendrik?

— Noi, îi răspunde indianul scurt.

Şoferul a urnit maşina din loc şi a început să valseze printre altele, încă parcate. Desigur, atingându-le discret, să le lase câte o amintire. Scena pare decupată dintr-un film comic, însă vă asigur că e perfect reală. Nu mă impacientez, însă. Fiecare misiune cu specificul ei. De când lucrez în nobila breaslă, numa' pe măgari n-am călărit. Încolo, pe toate mijloacele de locomoţie inventate de minţile iscoditoare ale pământenilor. Călărim' pe agentele inamicilor se încadrează în categoria „mijloace speciale şi deosebit de periculoase”. Pe (impui cursului teoretic, consideram că profesorul era un minogin paranoic. Când, însă, am luat nişte ghete în gură de la

nişte darnicele subţiri ca trestia şi foarte talentate în materie de sex, am început să-i dau dreptate. Muierile pot fi deosebit de periculoase în branşa noastră. Asta nu înseamnă că nu rAnuln fermecătoare şi atractive foc.

— De unde ai zulit ozeneu' ăsta, frăţioare? Se interesează lipoveanul bine dispus.

— Moştenit de la bunicu', îmi confirmă inuitul o bănuială încă vagă. Ceva mai bun nu se ezistă în toată Canada.

E prea mândru de droaga lui antedeluviană. Nu se fiicc să-i stric inima de om simplu, fericit cu ce are şi de tot ce se întâmplă în jur. Încep chestionarea pe problemă care ne interesează:

— De ce n-a venit Steven?

— Rănit rău, maşter. Nu poate mrage.

Alerta îşi face mendrele prin căpăţâna mea. Un început de îngrijorare tinde să se insinueze în sufleţel. Îi trag un şut psi, o alung în puştii şi-mi continuu informarea:

— Accident?

— Împuşcat în şold, prin fereastră. Tot eu transportat dinOtawa.

Inamicii sunt cam grăbiţi, constat eu. Şi slabi din punct de vedere profesional.. N-au avut răbdarea să se închidă capcana, să ne cunoască pe toţi. Buuun! Un punct în favoarea noastră, dacă exceptăm că primul agent reactivat e rănit.

— Cum s-a întâmplat?

— Eu şi maşter Steven stăm la televizor şi beam bare. Duşmanii atacat din întuneric, prin geam.

— Aha! Când?

— Trei zile în urmă, maşter Varain.

Exact când i-am transmis parola de activare, calculez eu. *Somebody* supraveghează convorbirile din România său aveau agentul sub lupă? O întrebare la care tre' să răspund rapid. Cine pică la examenele din nobila meserie pică definitiv şi pentru totdeauna.

— Am stârnit viesparul, constată Corday. Chem un vânător yankeu cunoscător al afacerii?

— CIA?

— Retras. Un despcrado şi-un vânlură-lume.

— Sună tentant. Cheamă I! Direct în Thunder Bay!

Indianul deschide cclularul şi şi apelează partenerul.

Urmează un schimh de replici scum\în argoul spailor merigani, cu care nu merită să vă poluez bruma de engleză însuşita deja. Indianul închide şi ne anunţă mulţumit:

» *»»»»

— James Cagni va intra în Thunder Bay, mâine dimineaţă.

»

— Macaronar?

— Posibil. Beţiv, sigur. Minte ascuţită ca briciul, sigur.

OK?

— Să vedem marfa, Johny.

Am depăşit periferia Montrealului, cu botu' către Thunder Bay. Din mers, lansez apelul telefonic de trezire al celui de-al doilea agent, Miţea Rugoz. Un simplu apel telefonic şi o parolă neutră: *Poimâine*, *verişoara Suzi se mărită*. *Contăm pe prezenţa ta*. La recepţionarea parolei, „adormitu" se trezeşte din viaţa de huzur. Îşi aminteşte că are o misiune şi începe să-şi lustruiască alămurile, conform ordinului primit înainte de adormire. Acu', pe cinstite, noi nu prea folosim alămuri. Mai mult oţel şi exploziv. Uneori, când vrem să părem aristocraţi, servim şi otrăvuri nedepistabile. Nu-i aşa că suntem băieţi răi? Vă dau dreptate. Ultimii băieţi buni din meserie zac prin cimitire sau îşi admiră oasele uscate prin deserturi. În breasla spailor şi contraspailor, e mai bine să fii băiat rău. Nu mă credeţi? Treaba dumneavoastră da', într-o zi, îmi veţi da dreptate. Asta, în varianta că veţi mai putea să vă exprimaţi opiniile...

— Avem filaj, mă anunţă inuitul, vesel de parcă duşmanii ar fi nişte sponsori generoşi.

Arunc o pasă în urmă şi studiez situaţia. Două maşini de teren, *full* cu *killeri*, se ţin nervoase de coada noastră. Nu ştiţi de ce-s nervoase? Aţi condus vreo maşină în spatele unui mocăit care mergea cu şaizeci-şaptezeci la oră? Aţi? Şi nu v-a venit să~l strângeţi de gât? Nici să-l faceţi poster pe un slAlp de telegraf/Vedeţi cA itm tlwplltlol Alu (lin Npntc uu o problemă de conştiinţă. Prohlcmil curo va crcţle în Intensitate, cu cât ne târâm mai încet către Tlntiulcr liny. *Sli^rspionu* Petre Varain nu poate călători în tărălnumfa a în*! Strigă conştiinţele lor inflamate. *E o capcană dar ca/v c n/a*? Fără să vrem, le-am creat o problemă. Să mai zică cineva că nu ne iubesc Cei de sus! M-aş încumeta să afirm că ne iubesc şi cei de jos, dar îmi veţi cere probe şi încă nu sunt pregătit să le prezint.

— Arme, şopteşte lipoveanul nostalgic. N-avem arme.

— După perna din spate, îl informează inuitul.

— Tot de la bunică-tu?

— De la maşter Steven. Short guns.

— Prăştii! Face lipoveanul dispreţuitor dar se apucă de desfăcut canapeaua din spate.

Extrage patru araâe retezate şi câteva cutii cu cartuşe, începe să-şi îndoape puşcociul cu cartuşe, mormăind nemulţumit. Indianu ia arma şi o încarcă tăcut. *Dacă nu ai ochi negri*, *săruţi şi albaştri*, e filosofia sa. În termeni de specialitate, *orice armă e mai bună decât nimic*. Iese din muţenie numai pentru a ne informa:

— Când pătrundem în pădure, ne vor ataca.

— Dacă vrem noi, Johny, îi amintesc eu condiţia. Aici e Canada.

^ – Îhî. Şi frigul a rărit vegetaţia.

— Nu ne vom juca de-a indienii.

— S-ar putea să ne jucăm, Varain. Câţi ai numărat'/

— Vreo zece. Un singur paranormal.

— Echilibru relativ. Nu le-au spus cine suntem.

— Unu dintre ei ştie, Johny boy.

— Doar nu... începe el şi se opreşte.

A înţeles combinaţia. Şopteşte:

— L^-ai făcut-o, Varain!

— Doar nu era să arăm Canada, după bârlogul marelui coiot?

— Îmi place! Jucat strâns, pe mâna duşmanului.

— Ce boscorodiţi voi acolo? Întreabă lipoveanul, total nccunoscător al planului pus deja în aplicare.

— Empatie, îi şoptesc eu, râzând în sinea mea.

— Precis că nu se bea, mârâie el.

— O, no, lipa! Te apropii cu simpatie de inamic, să-i înţelegi cele mai profunde emoţii...

— Şi-apoi să-l strângi de gât, concluzionează el, Da' nu-i mai simplu să-l mântuieşti de la bun început?

În câteva cuvinte, îl lămuresc cum am întins plasa lanupra caracudei revizioniste. Faţa lui bălană se luminează de plăccrc:

— Dacă-ţi spun că eşti deştept, ţi-o iei în cap şi-mi tai ră|! U de plăceri...

— Eu? Exclus! Ai văzut ce fin am lucrat în avion.

— Gargară, piciule. Ţi-ai spus că canadianca poate fi fkilOMită cumva.

— Numai de tine, lipa. La ce poate fi utilă o agentă atât tiu marc?

— La multe, piciule, şopteşte el visător. Astea de pe Ultima sută n-au de ce să se mai prefacă...

— Lina intră în depăşire, ne atenţionează eschimosul. Instinctiv, întind mâna după o armă. O încarc maşi-

|Mlli clici spiritul s-a concentrat pe mişcările duşmanilor.

— Nu trageţi! Ordon eu cu voce scăzută. Cel de lângă trebuie capturat viu.

— Dacă trag ei? Se împotriveşte lipoveanul.

Nu li MM tiu A * lumlttA fl tNftvul tlcMul de intens.

(' (Mcvtt wuimli* «Ir nilM|mn «, Mitflmt inamicilor/hAinAle | H* lAttgA noi, în n *A| (i'MtA fl dUptuv după o curbă. Nic i mAuir n au nriincni o prlviic i rtlir noi. Tnefl mai speră să iu* i; i prin surprindere *V*. *|>ciiin|îi lor. Nu Imc sfl lc-o dărâmăm. /V *aceasti*) *planeţi*), *fiecare vietate arc dtrpt la siicranţă*. *Optimiştii se nasc cu stocuri mai dolofane din accst preţios drog*. Nici pesimiştii nu-s lipsiţi total de cl. Încă nu ştiu din ce categorie fac parte pizmaşii, da' le acord dreptu' să mai spere un timp. Vedeţi ce umanist poate fi un spai?

Inuitul cu nume de viking continuă să conducă cu viteza unui ardelean tradiţional. Indianul şi-a pus arma pe genunchi şi admiră împrejurimile. Simte atmosfera de acasă. Bălaiul s-a relaxat. Începe una din faimoasele sale cântece din Est. De data aceasta, pe ritm de romanţă. Probabil, inspirat de frunzele ruginii care abia mai acoperă, ici şi colo, copacii golaşi.

Îţi mai aduci aminte, doamnă? N-aveai pe tine nicio haină, Spunea-i minciuni cu-atâta nepăsare, De îngheţa şi apa din căldare.

Iar eu, puştan şi fraier cât încape, Zăream luceferi adormiţi în pleoape, Pe sâni purtai Coroana Boreală, Vezuviu* clocotea sub blana ta de smoală...

(Sivii de uc/ut i A HAlniiil n loM vieodntA puştan fraier, În initleile ilo dmiuv SA vll|l i îi InM, IniA, OdAlfl, demult, 1 Am! /Aieil liiu'loil în tu llll linei ltf|t» m IV ÎMI locuit *lorcvcr*.

După ce-a încasat o leapşă urâtă, de la o famă galică. Bănuiţi deja că tipa nu purta nici luceferi, nici Coroană Boreală? Aţi ghiciL Viaţa ei se învârtea în juru' vezuviului pomenit de lipa.

Cum, din păcate, se învârt vieţile prea multor dame din vremea noastră.

Ca un mare comandant pătruns^de importanţa acţiunii, îi întrerup momentul *blue*:

— Bălaiule, noi n-am venit să ne tânguim pe umerii arţarilor canadieni.

— Ce zici? Iese el din transa melancolico-blegoasă, în care fl împinseseră amintirile unor scatoalce sentimentale.

— Noi am venit la vânătoare de revizionişti.

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Conform obiceiului indian, să dezgropi securea de luptă. Şi să cânţi un cântec războinic. Unu9 fioros, să îngheţe sângele în duşmani.

— Eu nu cânt aşa ceva, da9 poate Corday *red skin*...

— Nu-i greu, fată palidă, fl asigură Johny Corday. Începi lent, expunându-ţi faptele de vitejie anterioară. Apoi, le explici pizmaşilor cât de crunt o să-i altoieşti. Ritmu' tre' să crească în intensitate, înţelegi?

— Adică, să le spun că eu sunt Ursu cel fioros, născut pe un grind din Ţara Soarelui Blând...?

— E un început, acceptă Corday.

— Apoi, să-i anunţ că, pe la cinci ani, i-am dat borşu' pe nas lu – Vasea Simionov, că mi-a şterpelit un briceag? Aia a fost prima mea faptă eroică.

— Mai bine o treci sub tăcere. Povesteşte-le de inamicii răciţi, ridicând din ce în ce mai puternic tonul!

— Până le înşirui pomeinicu', pizmaşii mă căpăcesc şi mă pun în frigare, argumentează lipoveanul.

— Tu trebuie să-i descurajezi, faţă palidă. Inccpi cu un strigăt de luptă. Heiiiaaaheie!

Ţipătul indianului e mai lung. Şi mai pătrunzător decât presupuneţi. Inuitu' s-a făcut şi mai mic, cu nasu* în volan. Lipoveanul e însă satisfăcut. A prins mişcarca de intimidare a potrivnicilor. Se întinde mulţumit şi înccpc să cugete. Trece în revistă faptele-i de vitejie, să aleagă exemple cât mai sugestive. Şi mai înfricoşătoare. Din când în când, se ajută cu câte un gât de inspiraţie, de la nen-su Smirnoff. A nu se confunda cu transnistreanu' cu nume asemănător. Smirnoff vodcangiu' a fost un băiat de viaţă, înţelegător până la lacrimi al consumatorilor de tărie.

Bălaiul fornăie, se scutură un pic, apoi imită destul de bine strigătul de luptă sX indienilor: – Heeeeiiiiaaaaheiii! Eu sunt lipa indianu\La duşmani le iau gâtlanu', Rup carabe şi ţurloaie, Jupoi scalpuri, dau la c...e.

Consum meserdişti pe pâine, Voi hali câţiva şi mâine. Am umplut trei ţintirime Cu duşmani din verzărime.

Azi, am dezgropat securea, Niciun gând să tai pădurea, Voi crăpa pizmaşe ţeste Ca Hercule din poveste...

— Nu pui suficientă emfază în declaraţii, îl critică Corday. Indienii adevăraţi te vor considera un ţângău care vrea să se dea mare.

— Crezi?

— *Of coarse*, *pale face*.

— Da' eu nu gândeam să dezgrop securea pentru indieni.

— Pieile verzi sunt la fel de pretenţioase ca pieile roşii, I ratele meu alb. Vor să audă o provocare de calitate.

— OK!, indios. Le voi satisface plăcerea. Da' am nevoie de ceva timp, să decantez inspiraţia.

Indianul cugetă câteva clipe, apoi îi propune:

— Lipa, mai bine rămâi cum eşti. Spontan.

— Decât un indian de mâna a doua, mai bine un lipovean original! Se luminează amicu' meu de plăcere.

Pe bune, idea de a-l transforma *în red skin warrior* nu sc întâlnea cu talentele native ale lipoveamilui nici la infiniiuf imaginat de-un simbolist.

O NOAPTE SÂNGEROASĂ

Noaptea de toamnă târne se grăbeşte ca o mândră către aman tu' favorit Vine spre noi din ce în ce mai repede. Decid că-i timpul să ne întremăm şi să ne dezmorţim niţel. Ca atare, ordon inuitului să oprească la o prăvălie cu ceva ronţăibil şi adevărat. *Pricepe* că nu vreau un restaurant de lux, niciun *fast food* cu hrană sintetică. Îşi dă ochii peste cap, să gândească intens. La viteza cu care ne tânum, nu-i niciun pericol de accident

— Foca mâncaţi? Ne ispiteşte d, mulţumit că a găsit hrană adevărată.

— Categoric, nu! Se împotriveşte lipoveanul. Foca e prietena omului.

— Înseamnă că nu păpaţi nici câini* se dezumflă nuiituL

Tăcerea noastră e un răspuns edificator. I-am creat o suspiciune. Nişte tipi care nu bagă la jgheab foci şi câini sunt

dubioşi, nu? Mai înaintăm câţiva kilometri, cu noaptea în faţă, fără să scoatem vreun cuvânt Hendrik, ceva mai destins, semn că a luat o decizie care speră să ne mulţumească- Noi, schimbându-ne pe tăcute ţoalele festive cu haine de teren. O operaţie dificilă, pe care o înţeleg numa' cei care au fost surprinşi de polismani făcând dragoste în autoturism. Nu ştiţi de ce ne-am pus la blugi, pulovere şi scurte de vânătoare? Imaginativă cum i-ar sta unei starlete de tranziţie, înţolită în câteva sute de salarii medii, coborând dintr-un Trabant jerpelit! Ar produce un şoc de oroare, nu? Noi nu vrem să şocăm în bloc şi pe oricine. Păstrăm şocurile pentru clienţii noştri.

Sfâââr! Aşa cânta cauciucuriledroagei, pentru a se lăuda că frânează. Coborâm şi studiem împrejurimile. O cârciumă cu parter de piatră şi etaj din lemn brut imită cabanele vânătoreşti. În faţă, câteva camionete nu tocmai tinere. Probabil, ale unor fermieri din împrejurimi. Toate par în regulă, aşa că pătrundem în stabiliment. E un soi de han rustic, bag scama. Pe la mese, mai multe pauze decât consumatori. Ne înfigem în una şi inuitul dă strigare după chelner. Aşteptăm câteva minute, apoi Hendrik repetă operaţia. În fine, o tipă grăsuţă şi cam latifundiară iese din bucătărie şi se leagănă către noi. Un zâmbet bun se lăţeşte pe figura ei hibridă:

— Ce servesc domnii?

— Friptură de porc, cartofi franţuzeşti şi cafea! Comandă lipoveanul, să nu i-o luăm înainte.

— Şi-un vin? Sugerează gogoşica.

— Da' să fie whisky, acceptă lipoveanul. O sticlă din cel mai bun!

Zâmbetul bj|n se transformă într-unui de plăcere. Tipa ia viteză către bar, să ne livreze apă Se foc. Indianul, aşezat strategic, lângă geam, ne anunţă laconic:

— Ne-au depăşit şi ceilalţi.

— Poate n-au văzut hârbu' nostru, presupune lipoveanul.

— Au oprit şi l-au filmat.

— Înseamnă c-o să apărem la o emisiune de spaiumor, se consolează Bălaiul.

— Sau la enigme ne elucidate, sugerează Corday. Cine clracu a mai văzut spai moderni în maşini de epocă?

Schimbul de replici s-a făcut în română. Camarazii mei protejează sentimentele inuitului.

Ospătăriţa rotundă ne plantează o sticlă de Johny Plimbăreţu' şi patru pahare pe masă, apoi se rostogoleşte către bucătărie. Lipoveanul umple paharele, îl ridică pe-al lui şi şopteşte gânditor:

— Ne-au găsit cam repede.

Replica indianului îl prinde cu trăscăul în gură:

— Varain le-a spus cum să ne găsească.

Bălaiul se înroşeşte, se îneacă, înghite tăria, din spirit de economie, apoi mugeşte în limba română:

— Piciule, cine-s eu?!

— Cel mai sigur amic din breaslă, îl asigur eu liniştit. Da' cam pripit din fire.

Pune paharul jos şi mă măsoară curios, de parcă nu m-ar şti de câteva decenii. Pe figura sa, citesc frământarea^ internă. Se străduie să ghicească mişcarea şi nu reuşeşte. Indianul îl îmboldeşte:

— Dacă-ntr-o casă nu ştii unde se ascund şobolanii, pui nişte caşcaval.

— Aha! Îi cade lui fisa. Da' eu sunt un caşcaval cam greu digerabil.

— Destul de atractiv, însă, îl încurajez eu. Unde mai pui că vom verifica şi o ipoteză ştiinţifică?

— Aud?

— Auzi. Un savant merigan a demonstrat, aproape convingător, că Universu' are forma unui şvaiţer uriaş. Noi vom verifica ipoteza.

— Şi eu voi prezenta concluziile în faţa naivilor merigani, sare el, mulţumit că i-au înflorit neuronii.

— Te vor declara doctor în ştiinţe, îl gâdila indianul. Aşa cum i-au declarat şi pe alţii plecaţi cu zmeul.

— Începe să-mi placă. Să-nfulecăm rapid şi să ne dăm de-a dura!

— Să-nfulecăm puţin! Îi amintesc eu regulă.

Nu ştiţi regula? Înainte de luptă, mănânci puţin, hrană cât mai uscată. Poţi s-o stropeşti cu spirtos, da* nici cu-n pic de apă. Astfel, te mişti uşor şi, dacă prinzi un glonţ cu stomacu', nu explodezi ca o sârmă. Acum, aţi îbţeles de ce vă înfometează guvii noştri? Sunt profund îngrijoraţi de sănătatea domniilor voastre. Sau, poate, mă înşel eu şi ei sunt mai îngrijoraţi de soarta averilor proprii? Răspunsu' vă aparţine, da' nu ştiu ce-o

să faceţi cu el. Aşa cum vă aparţine şi ţara cu care nu ştiţi ce să faceţi.

Constrânşi der^gula amintită, ciugulim dinfriptane şi cartofi, cam cafeaua nu schimbă prea mult starea de spirit Cei care aţi trecut prin America şi Canada ştiţi de ce. E o zeamă chioară, din care poţi bea şi-un butoi, fără să-ţi fâlfâie pitpalacu'. Oricum, păcălim stomacurile, să nu facă grevă în momente neprielnice.

Oarecum mulţumiţi, plătim şi ne cărăbănim afară. Desigur, Bălaiul, strângător foarte, a lifat şi borţoasa cu pi lealã, pe post de damă de companie, să nu se simtă singur. Llu mă opresc lângă autoturism şi lansez o pasă lungă, în căutarea pizmaşilor. Rezultat? Nici urmă de ei.

— Pe cai! Ordon eu şi pătrund în rablă, lângă şofer.

Inuitul îi dă benzină şi cheie, da' hârbu protestează că c pus la muncă, Hendrik îi şopteşte ceva în limba Iu* doamna mă-sa. Probabil, ceva duios, că fierătania se lasă convinsă şi pune botu' pe şosea. Pădurile golaşe Jftoep să^ ifdâmbe pe lângă noi, ca nişte stafii cu braţele ridicate către Cerul întunecat. Mi-aprind o ţigară şi încep să scrutez spaţiul şi timpul. O operaţiune pe care o puteţi aplica şi domniile voastre, dacă posedaţi interes şi voinţă de oţel. Îngeraşul veghetor, hiperconştiinţa proprie, scrutează terenul către Thunder Bay şi-mi povesteşte ce vede. Nu-s toate bune şi frumoase, ca într-o poveste de Ispirescu. Aş reclama această nedreptate dar n-am cui. În juru' nostru, numai pădurea canadiană, tăcută ca o soţie care vrea să te nevrozeze pentru c-ai întârziat la o bere cu amicii. Pe lângă noi, trec tartorii şoselelor, cu camioane grele, lansate ca nişte bolizi. Nici ei nu-s interesaţi de problemele spailor români.

Bălaiul a sărutat cu tragere de inimă bărdaca, pe guriţa lunecoasă. Inspiraţia să, scăpată din frâul grijilor produse de misiune, se dezlănţuie pătimaş. Eroul său preferat, Neluţu ot Olteniţa, e prezentat, însăyln nişte culori cam sumbre. Lipoveanu a mirosit ă ©^âsoăGsutetamţiată s^a adunat să ciufulească penele bătrâribr^oucuvelei; Poate chiar şi cu gânduri mai naşpa. Aţi ghicit că lipoveanu' ar rămâne un veşnic neconsolat, dacă şi-ar pierde favorita'? Asta se vede din tonu' litanie cu care cântă solilocviu' Iu' Nelu Falita':

În Cucuveaua Ofis, în liniştea deplină, Doar Nelu şopoteşte; Românii sunt de vină! De când, pe val de soartă,

ajuns-am president, M-am strofocat zadarnic să-i bag în faliment.

Da' neamu' ista zdravăn m-a obosit cumplit, Ca mâine sau* poimâine, o să mă văd falit. Nici nu-nţeleg căderea, căci eu am fost pe tron Şi l-^am avut alături pe Bombo-Faraon.

Nimic nu mi se leagă şi multe se-mbârligă, Simt miros de revoltă în astă mămăligă, Plebei şi-arată colţii la augusta-mi persoană. O fi vreo sforărie de-a lu' Mircică Geoană?

Ori, poate, iţicarii s-au supărat pe mine, Că n-am marşat la şmenu' cu basme din vechime? Nici Buş nu mă iubeşte, mi-a spus de la obraz Că-l deranjează tribu* consumator de praz.

Ar strânge toţi oltenii, să-i bage-n rezervaţii, Da9 n-are atâta zaibăr şi nici atâtea raţii De came cu fasole, ca să hrănească prinşii. Victoria e-n ceruri şi noi suntem învinşii.

O, moi tavariş Nicu, cumplită moştenire Mi-ai aruncat aA câarcăi Cu câtă nesimţire Mă mârâie căf6ii xâe inam hrănit cu oase, Cu fabrici şi uzine, cu vile şi cu case!

VecimT Putinică pândeşte ca un şoim, Amicu' tău, Brucanu, îmi spun că-s un goim Cam corigent la pilde de bună comportare. Ce-ar fi să chemi la ţine această arătare?

Degeaba-mi bat eu gura, Tovarăşu-i departe Sau încă-mi poartă pică, că l-am trimis la moarte. Cam mulţi visează tronu'. Tudoru şi Funaru Mi-au pus de-ngropăciune, au şi tocmit dricaru'.

Cyborgu' şi-a dres cipu şi cântă peneleşţe, Băsescu, ca o fiară, din umbră mă pândeşte,

Iar Ţapu Emilică ieşit-a din coteţ

Şi face vocalize ca un ieduţ isteţ.

Amicii mei de taină, din gaşca lu' Atila, îmi bagă sulă-n coaste, de mă cuprinde sila

Că am ajuns prosteşte în astă alianţă, în care pute-a harţă şi nu a toleranţă...

— Nici nouă nu ne miroase mai bine, îi întrerup eu delirul epic.

— Ce-i, piciule? Se scutură lipoveanul şi pune mâna pe *cutgun*..

— Opreşte, Hendrik! Stinge luminile!

Inuitul şovăie o clipă, apoi execută ordinul. Mă întorc spre. Amicii şi le explic, în limba română:

— Îngeraşi*' faitâfâbşk ceva.

— *Shoot*! *RnMki*&*akfhteMlmiVPd'*

— Încă nu-s clar. Trebuie să cobor.

Deschid portiera şi mă strecor în pădurea adormită. Pe şosea, continuă să treacă bolizi de transport greu. Mă afund mai adânc, prind un arbore în braţe şi mchid ochii. Săgeata spiritului meu a plecat către înalturile Cerului. Alunecă lin, prin aerul îlngheţat al începutului de iarnă. Văd clar, în interiorul creierului, imaginea şoselei ce duce către Thunder Bay. O urmăresc vreo cinsprezece-douăzeci de kilometri. Niciunul din cele două automobile cu inamici nu e în trafic. Cel mâi sigur prieten, hiperconştiinţa proprie, nu m-a înşelat niciodată, însă. Dacă a tras clopoţelul de alarmă, înseamnă că cineva a pus gând rău modestei mele persoane. În situaţia dată, n^T^iâPr^Wd^cu gând bun, ca în pildele lui Hristos.

Înţelegeţi că n-am de gând să înşfac o cruce în spinare şi o coroană de spini pe frunte? OK! Eu sunt spai modern şi ştiu exact cum trebuie trataţi inamicii. Dinte pentru dinte e puţin. N-am timp să mă recalific dinţar. O moarte pentru un dinte mi se pare mai potrivit Şi moartea duşmanilor care mi-au sărăcit şi mi-au umilit neamul.

Cu aceste gânduri în minte, încep să cutreier Cerul nopţii. Nu să culeg Luna sau vreo stea, s-o ofer unei dame mofturoase. Să identific şi să localizez inamicii nevăzuţi dar prezenţi. Îngeraşu' veghetor îşi face conştiincios datoria. Mă duce *straight* la ei. Abia uni reprim un fluierat de uimire. Strig încetişor

— Intraţi cu toţii în pădure!

Comanda se execută cu icneli. Toţi trei împing epavă cu pretenţii de nţaşji^ p^^j^opierşa mea.

— Aici! Îi chen^pp-lţ^g! ^^ loc pe covorul de frunze moarte. Lanternă, Bălaiule!

Scot blocnotesu' şi un pix, să le desenez dispozitivul de luptă inamic. C-o singură culoare, să nu încapă dubii. Nu ştiţi despre ce-i vorba? Trupeţii de pretutindeni folosesc, de regulă, culoarea roşie pentru amici şi cea albastră, pentru inamici. Nişte psihologi deştepţi au descoperit că, în stare de profundă emoţie, blegomanii vor considera inamic orice persoană ori simbol de culoare albastră. Astfel, se poate produce un măcel fratricid de toată urâţenia. Yankeii care au Verificat pe teren ipoteza au fost şocaţi de fenomen. A dracu* pielea pe ei că n-au informat şi alte trupe! De-acu\veţi şti să nu folosiţi, pentru marcarea inamicului,

nicio culoare din drapelu* naţional sau din petliţele vreunei forţe? Aţmate proprii. Desigur, sfatu' e bun pentru trupeţi, ceea ce nu vă doresc să ajungeţi, că Iraku' şi Afganistanu' nu-s locuri de promenadă. Poate fi util însă şi persoanelor mintoase, din orice domeniu de activitate. Vedeţi domniile voastre cum.

— Aici, înfig eu pixu' în schiţă, drumul se bifurcă. Către stânga, Thunder Bay. Către dreapta, o exploatare minieră.

— S-au ascuns în găuri, intuieşte lipoveanul.

— Nexam. Doi poliţişti pe motociclete aşteaptă să întindă bariera pe care scrie *Drum în reparaţie*.

— Pe noi vor să ne „repare”...

— Vezi ce săritori sunt? Zâmbeşte indianul rău. O să refuzi un gest atât de generos?

— Nici gând, *red sTrin*. Mă prăpădesc după daruri, cadouri şi sponsorizări.

— *Shut up*! U comand eu. Tu şi Hendrik, veniţi cu maşina! Cădeţi în plasaântjjasă, 4$ revizionişti.

— Limpede *şi* strălii^itpjr! Japprtpaz^ el, Apoi, adaugă: ca luminiţa din ochii unei japiţe care ţi-a mirosit contu' gras din bancă.

Inuitul a devenit mai mult chinuit. Îi simt psihocâmpu\ Pulsează zdravăn, ca să nu spun că tremură de-adevăratelea. O damă nasoală, Frica, i-a făcut o vizită inopinată. Îi trântesc un snop de sugestii pozitive în scăfârlie, de-l fac beton. În acestă stare, îl predau lipoveanului:

— Bălaiule, contez pe voi.

— Pen' că nu ai pe altcineva, îmi replică el. Şi noi, vorba politrucilor, vom face totul pentru a întâmpina cu noi şi măreţe succese...

— Gata de salt! Anunţ eu.

Indianul se lipeşte de mine pe tăcute. Închid ochii şi, fulgerător, imaginea munţilor natali, strălucind în lumina primei zăpezi, îmi trece prin memorie. Apoi, figura cutezăloare a comandantului se detaşează din umbra munţilor. /, amolxe mă îndeamnă scurt:

— Loveşte, Varain! Învinge!

În următoarea clipă, spaţiul vâjâie, despicat de forţa psihicului meu. Aterizăm lângă nişte barăci scheletice, vizibil părăsite. Ne strecurăm în una şi studiem dispunerea inamicilor.

— Alea nu-s petarde şopteşte Corday, indicându-mi din

priviri patru rachete montate pe un camion.

— Îhî, îl aprob eu. Şi încă n-au început sărbătorile.

Îmi fac socoteala că lipoveanul şi eschimosul au nevoie de cel puţin zece minute pentru a atinge bariera situată în stânga noastră. Suficient timp să pipăi inamicii şi să le citesc intenţiile. Încep să murmur invocaţia de concentrare a forţei psihice din Frăţia -Vieţii Omeneşti:».

— ZamOM! OM!...

Încă de la primul cuVânt, ' şuvoaiele de energie vitală ale fraţilor răspândiţi pe întreaga planetă încep să-mi invadeze fiinţa. Astfel, îmi multiplic forţele psihoinformative de mii de ori. *Bombele sunt net inferioare oamenilor încărcaţi cu endrgie vitală superioară*.

Îmi extind uşor psihocâmpul energetic şi trimit o săgeată în cercetare. Vreau să mă conving că n-am visat urât. Deşi hiperconştiinţa mi-a spus clar ce ne aşteaptă, eu încă mai sper că situaţia e ceva mai bună. Nu-i. Asta constat eu, când ating limita servanţilor de lângă lansator. Cele patru rachete nu poartă nicio inscripţie. Le recunosc însă fără greş. Ştiu şi cine le fabrică. Conţinuta' lor e de natură să-ţi facă păru' măciucă. Desigur, dacă porţi păr şi n-ai treicp^nc^ cărare multilateral dezvoltată. Bornbiţele alea conţin gaze de luptă.

Poate şi îmbunătăţite cu ceva microorganisme care produc boli dintre cele mai naşparlii.

W

— Ăştia au renunţat la aragaze, îmi informez eu camaradul.

Indianul şi-a orânduit frumos cartuşele în faţa sa, pe un petec de pământ curăţat cu grijă. Le numără şi mă informează laconic:

— Iar noi avem numai treizeci de lovituri. Câţi sunt ei cu adevărat, Varaine?

— Mulţi, Johny, recunosc eu ce-am văzut anterior, prin hiperconştiinţă. Împrăştiaţi strategic, prin clădirile minei.

— Au învăţat din scărmănelile trecute. Ce propui?

— Vânătoare liberă, indios. Să părem mai mulţi.

Nu-mi răspunde dar începe să-şi adune cartuşele. Le distribuie judicios, psin buzunarele canadienei şi-mi şopteşte:

— Să nu te laşi ucis, firăţioacei

— Nici tu, Corday! Succes!

Porneşte târâş, către clădirile întunecate în care se opreşte drumul de acces în mină. Eu stau în cumpănă. Încă n-am decis cum să scap de pacostea aia, fără a pune în pericol vieţile lipoveanului şi inuitului. Vi se pare o treabă uşoară? Vă asigur că nu e. Gazele de luptă nu sunt deloc drăgălaşe. Cele mai puternice te liniştesc de la prima inhalaţie. Vedeţi ce pot făta minţile unor tipi mânjiţi cu oleacă de ştiinţă, da' repetenţi la morală? Spuneţi că-s lupu' moralist? Da', recunosc faptu' că nu intenţionez să le livrez pizmaşilor spiciuri despre iubirea aproapelui,.ci nişte lovituri mortale. *Vă amintesc însă că inamicii respectivi agresează naţiunea română* de *mulţi ani*, *prin cele mai perfide mijloace*. Dacă intenţionaţi să plecaţi capetele în faţa unor indivizi care vă bagă mâna în buzunare şi prostii în creiere, *it îs your businccss*. *An your funeral*, *too*. *Naţiunile supuse nu evoluează*, *ci sc târăsc*. *Dacă nu vă place târâşu'*, *tre' să luptaţi*, *amicii mei*.

Urechea stângă prinde păcănituri de la motoru' rablei. (Va dreaptă, surprinde o frântură de conversaţie dintre pizmaşii ascunşi în baraca alăturată. Vorbesc în limba engleză şi se bucură foarte că ne vor trimite în iad. Stabili menta' ista, iadu' sau hadesu', e invocat prea des să existe eu adevărat. Ca atare, reţin doar informaţia că duşmanii sunt siguri c-or să ne termine şi mă întreb pe ce se bazează.

Protestele bătrânului motor au scăzut în intensitate. „Poliţiştii” au instalat bariera şi-mi lămuresc amicii să facă ocolu', pe vechiul drum. Se apropie momentu X, Y sau Z. Am pus mai multe necunoscute, să aveţi de unde alege. Eu am început să îngân ruga Fecioarei de Foc:

Dă, Doamne-al nostru, Viscolul de Foc, Să ardă-o noapte relele din Lume Şi-n zori, să plouă, Doamne, cu noroc, Izvorul Vieţii să ţâşnească-n spume!

Învie, Doamne, Trăsnetul de Foc, în neamul cetluit de stânca sură! Dezleagă-l de blestemul timp şi loc, Să ardă vrajbe, să sfărâme ură!

Deschid ochii lent, ca la o înviere. Servanţii şi-au pus măştile de gaze. Se pregătesc să spulbere micul comandou de români. Înseamnă că n-au descoperit lipsa mea şi-a indianului. Noi suntem cei vizaţi, în primul rând. Varain şi Silent Death figurează în topul celor mai vânate persoane. Cu premii barosane, menite să trezească lăcomia în vânătorii de oameni.

Îndrept, încet, încet, palmele, pe direcţia camionului. Spaima duşmanilor, neiertătorul foc, porneşte direct din ele. Uil şuvoi de foc cuprinde camionul şi învăluie rachetele. Îi simt dogoarea, de la vreo patru sute de metri cât mă despart deifţâiită. Temperatura organismului meu rămâne foşl neschimbată. Pizmaşii ar da miliarde să afle taina focului vim Savanţii lor l-au declarat imposibil. Supravieţuitorii unor confruntări similare i-au contrazis. Au văzut cu ochii lor fşţ cui izvorând din palmele unui român. Şi paranormalii lor i-au văzut psihocâmpul învăluit înfoc.

Pământul se cutremura de explozii. Inamicii au ceput să tragă pe direcţia din care ar trebui să venim noi. Ff&î moş din partea lor! Îşi deconspiră poziţiile şi facsuficieţţşă gălăgie. Avantaj pentru Silent Death. Probabil, deja îi curăţă, unul câte uimi, să nu sesizeze că inamicul a pătruns între *ei*. Talentu' de ctwăţitor al indianului depăşeşte cel mai breaz terminator din imaginaţia holly woodiană.

Am oprit şuvoiul de foc şi-am făcut un salt către stânga. Inspirat în următoarele secunde, tirul de arme automate şi lansatoare se concentrează pe baraca din care am executat prima lovitură. Le-a căzut şi 16r fisa, da' cam târziu. Nu sunteţi de acord că, pentru morţi, cam toate sunt flrzii? Pipăi aerul, cu pase scurte, în căutarea lipoveanului îl găsesc, alături de inuit, într-o groapă din dreapta şoselei de acces în mină, în loc de strigătu' de luptă învăţat de la indian, suduie de mama focului. Mai potrivit ar fi cuvânta' piz... e, căci „invocaţiile” fac trimitere la proximele origini ale inamicilor. Nu trage, insă. S-a făcut băiat deştept, că mare era încă de la doamna mă-sa. Nu-şi decorrspiră poziţia, să nu ajungă ţintă, încă un salt prin spaţiu şi cad în spatele lor, şoptind: – Varain. Nu trageţi!

— Ce-a fost asta*. Piciirie2 r – r

— Bonibonele chimice.

— Înseamnă că-s mai mulţi decât am văzut în maşină.

— Vreo sută, lipa, *r*?‘.

— O sută nurs chiar mulţi, apreciază el cam îndoit Knmbo i-ar lichida numa' cu-n arc şi săgeţi...

— Dar revizioniştii nu-s figuranţi de Hollywood, îl i c impietez eu. Mergem!

Îl înşfac pe inuit de după ceafă iar lipoveanul se prinde de 'mijlocul meu. Strâng din dinţi şi fac saltul pe tlirecţia craterului

produs de explozia camionului. Nu-mi fac probleme pentru rămăşiţele gazelor de luptă. Focul curăţă tot şi nu prea lasă urme. De aia îl şi iubesc atât de mult

Aterizăm în groapa adâncă de vreo doi metri şi peva. Inuitul, aproape mort de spaimă. D lămuresc scurt:

— Noi zburăm prin aer. Câni ca zeii voştri.

— Yeees, maşter, clănţăne Hendrik.

Îi mai trag un snop de sugestii pozitive în devlă şi-l invit să pună mâna pe armă. Lipoveanul mă susţine: ~

— Micuţule, fii bărbat! Dintre toate muhaielele misii ce, tremurătorii îmi plac cel mai puţin.

— Yeeees, maşter!

— Suntem măreţi, piciule, rânjeşte lipoveanul. Maşteri.

— Suntem înconjuraţi, îi replic eu simplu. Şi indianul c printre ei.

— Numa9 aici nu ne caută, ghiceşte el schema.

— Îhî. Câteodată e bine să iei locu' morţilor.

Ne căţărăm pe buza gropii şi studiem situaţia. Mai multe guri de foc ne informează că indianul a semănat panică printre pizmaşi. Trag la plesneală. La mai puţiit de douăzeci de paşi de noi, trei inamici înţoliţi în uniforme pătate stau lungiţi lângă o mitralieră pe crăcană. Luminaţi binişor de madam Luna, o damă cu obiceiuri nocturne, pe care o cunoaşteţi şi domniile voastre, pe jumătate. Cealaltă jumătate o veţi cunoaşte peste vreo trei ani: Ocazie cu care toate poveştile religioase se vor dărâma din temelii şi cu mare zgomot.4 V-aţi amintit că, pe partea invizibilă a Lunii, aşteaptă comandourile de asalt ale alcoro-veganilor? Pe ei îi veţi vedea ceva mai curând.

— Câte un singur glonţ! Ordon eu. La comanda mea! Unu, doi, trei! Foc!

Am ochit cu grijă, la cap, tipu* care ţinea degetul pe trăgaciul mitralierei. Un singur glonţ şi s-a lăsat de sportu9 ăsta. Canonada din jurul meu mă vesteşte că lipoveanul şi inuitul stau prost cu matematica.

— Salt! Ordon eu şi mă arunc spre lăcaşul de mitralieră.

Împing stârvul deoparte, mă întind pe pământ şi prind mitralieră. Aud gâfâiturile camarazilor meiy ajunşi în lăcaş dar nu mă întorc. Iau în cătare gurile de foc din dreapta minei şi le servesc câteva rafale lungi. Rotesc mitraliera şi încep să curăţ latură, stângă. După câteva secunde de zăpăceală, pizmaşii îşi

revin. Un fâsâit amenințător sfâşie aerul de deasupra noastră.

— Salt către stânga! Ordon eu în engleză şi mă uşchesc cu mitralieră în braţe.

Mă opresc la adăpostul arborilor şi fluier încetişor, îmi răspunde lipoveanul. După câteva secunde, un ţipăt de cucuvea mă anunţă că indianul e bine mersi. Cine a spus că bătrâna cucuvea din Cotroceni n-are contracandidat?

Situaţia e cam înghesuită. Dacă sunteţi bărbaţi şi-aţi fost prinşi în pătucu' unei darnicele, în timp ce soţu' suna la

Mţffi, înţelegeţi sigur ce sentimente trăim. Pentru fame n-aş pune mâna în foc, deoarece, de regulă, au câte o minciună pregătită pentru astfel de ocazii periculoase.

Indianul soseşte târâş, cu două pistoale mitralieră şi-p Carabină agăţate de un umăr. Băiat strângător, nu? Oricum, Ibftii proprietri nu ne pot reclama. În viaţa mea de spai, n-am ffllAlnit niciun mort reclamagiu.

— Paramilitari, mă informează indianul laconic. Bine Instruiţi.

— Înseamnă că ne apropiem de bârlogu' marelui HCflrbos.

— Nu-i aici, Varain.

— Desigur. Avem nevoie de-o limbă bine informată şi do-o maşină bună.

— Cadillacu' de lângă barăci a rămas fără stăpâni, sugerează el.

— Şi limba?

— Boşii-s înăuntru' minei. Capturăm maşina întâi. Ne ttnigurăm retragerea.

Arunc o privire asupra teatrului de luptă. Inamicii au ţncctat focul. Mătură terenul cu nişte reflectoare puternice, în l'Autarea noastră. Într-adevăr, Cadillacul aşteaptă cuminţel, la Vreo sută de metri de noi. Supravieţuitorii primei confruntări A-iiu strâns către gura minei. Îi simt, ascunşi pe după blocurile de beton dar niciunul nu-şi arată meclă. Dispozitivul lor, în Bcmicerc, cu faţa către noi, îmi trezeşte o idee:

— Prin pădure, şoptesc eu către camarazi. Le cădem în npate.

— *Right*! Aprobă Corday şi se ridică, pornind în Cercetare.

Ne ridicăm şi-l urmăm, în şir indian. Mi-a spus Corday că ne vom juca de-a pieile roşii dar nu l-am crezut. Indianul are premoniţii destul de curăţele.

Iuţim pasul, apoi trecem la alergare uşoara. Avem de ocolit vreun kilometru şi jumătate. În jur, linişte deplină. Încă o probă că nu ne batem cu nişte pufarini adunaţi de pe străzile oraşelor. Duşmanii au trimis trupe bine pregătite pentru lupta de comando. Aprob din toată inima această iniţiativă. Nu pentru că-s masochist sau pentru că mă prăpădesc de plăcerea luptei prin păduri. Mişcarea inamicilor îmi dovedeşte că agentul nostru, Gali; a fost crezut pe deplin. V-aţi prins că eu i-am anunţat pe inamici, prin agentul infiltrat între ei, de plecarea noastră către Canada? Era cea mai sigură metodă să-i aducem la contact. Dacă se ascundeau, ar fi trebuit stH căutam, luni în şir, pe coclaurile canadiene.!

— Aici! Decide Corday şi se lasă pe pământ, să-şi recapete răsuflarea liniştită.

Ne întindem alături şi studiem inamicii. Le zărim umbrele, la vreo sută de metri, cu spa&Bfe către noi. Zărim însă şi santinelele lor* la mai puţin de cincizeci de metri, cu feţele citare noi. Înseamnă că ştiu exact cu cine se vor con- Jrică vormuri greu. Pentru o clipă, sunt tentat să sun gotţna de/retragere. Ne putem căra tn Thunder Bay, să ^icma ft doua variantă de capturare a căpeteniilor revizioniste. Câţiva neuroni deştepţi se revoltă la acest gând. Îmi amintesc nişte proverbele tipu' *Ce-i* în *mânănu-i minciună*.

— Şopârlanii ăştia ascund ceva important; calculează Bălaiul şoptit

— Ori au întins o capcană măiastră, pe care se zbat s-o facă credibilă, îi replică raţiunea mea.

— Presiunea scade cu fiecare duşman ucis, îmi aminteşte Corday. Năvălim?

Are dreptate indianul. *Revizioniştii sunt în scădere*, *ilronrcce nu mai reuşesc să inflameze tinerele generaţii cu u Ir ologii sălbatice*. *Fiecare pierdere din rândul lor e resimţită sever*. Spiritul războinic mă îndeamnă insistent să contribui imediat la rărirea lor. Dama aia inteligentă, Raţiunea, mă ningă să mai cuget puţin dar sângele a început să-mi fiarbă. Aprob:

— Santinelele, indios!

Nu-mi răspunde dar începe să se târască către prima santinelă. Nici regele urecheaţilor nu l-ar putea auzi. O umbră sc ridică brusc. Urmează un gâlgâit ca de porumbel strangulat şi santinela coboară către pământ, împreună cu umbra.

— Ce faci, piciule? Mă trezeşte lipoveanul din reverie.

Mă scutur şi mă concentrez pe fruntea următoarei santinele. Un fulger scurt şi invizibil o plesneşte între coarne, lini mut privirea pe următoarea caraulă. Încă un fulger. De ilata asta, urmat de «un răpăit de armă automată. Amărâtu' a contractat involuntar degetul de pe trăgaci.

Liniştea nopţii pleacă la plimbare. O canonadă îndrăcită îi ia locul. Inamicii din fata minei s-au întors către

»

Noi şi trag des. Pisează terenul la milimetru, fără a le păsa de soarta propriilor santinele. La război, ca la război, da' să vedeţi ce nasol poate fi în timp de pace aparentă! Lipoveanul şi inuitul răspund cu armamentul automat cules de Corday.

Decid că-i timpul să-mi procur limba în stare să ciripească despre locul în care s-au ascuns căpeteniile revizioniste. Fac un salt scurt, până lângă parapetul de deasupra intrării în mină. Sub mine, la vreo patru metri, pizmaşii trag ile mama focului. S-au prins şi ei că situaţia e cotoibilă. Din spate, se apropie lipoveanul; trăgând serii scurte. Indianul s-a topit către dreapta. Nicio veste despre Hendrik dar asta nu e o pagubă. Eschimosu' n-are sânge făcăleţ. Prin asta vreau să spun că nu-i făcut pentru luptă.

— Vreo douăzeci şi ceva de morţi număraţi de mine, mă informează lipoveanul de cum mă atinge.

— Cei vii sunt mai mulţi decât ne convine, îi amintesc eu.

— De ce pi... mă-sii nu intervine poliţia canadiană?

— Pentru că pizmaşii au plantat doi poliţişti de-aHor pe autostradă, îi amintesc eu. Nimeni nu v-a veni să vadă cum ne, jucăm”.

— Cred c-ar fi căzu9 să ne roim.

— Prea târziu, îi răspund eu, arătându-i şirurile de luptători care ţâşnesc din gura minei, împrăştiindu-se în pădure.

— Indianul?

I-l arăt din priviri. Corday s-a infiltrat în dispozitivul inamic. A lichidat un duşman din dreapta intrării în mină şi i-a luat locul, după un vâgonet.

— Aia o să vină prin spate, începe el şi se opreşte.

— Şi e bine să nu ne găsească aici, îi finalizez eu gândul.

Îmi înţelege planul şi pleacă târâş către vagonetul după care s-a pitit Corday. Eu lovesc cu „gloanţe” psi inamicii din

dispozitivul de apărare apropiat, de la dreaptă către stânga. Mă asigur că niciunul nu-mi va dibui camarazii ascunşi printre ei. Pizmaşii nu par să sesizeze că unii luptători de-ai lor cad că leşinaţi. Asta nu-mi place deloc. Mie, ca oricărui alt om raţional, îmi plac situaţiile claie. Am vaga bănuială că suntem traşi în piept, cu mare risipă de sânge şi viaţa. Efortuldepus pentru aniMlărea agenţilor inamici nu-mi lasă timp de cugetare. Presimt o capcană dar nu pot să-mi clarific informaţiile. Prea mulţi morţi şi prea mult sânge vărsat, insistă îngerul meu veghetor să mă alerteze. Ceva nu merge cum trebuie.

T

Un ţipăt disperat, din spatele meu, sparge liniştea nopţii. Urmează câteva rafale scurte. - De armă automată. Instinctiv, fac saltul către Corday şi lipovean. Dacă nu m-am înşelat, Hendrik a încasat-o de la cei veniţi să ne ia prin învăluire.

Varain, mai ai o rundă!

Aterizez lângă amicii mei, în umbra vagonetului. Încă ţin în mână arma retezată.

— Vin din spate, îi informez eu.

— Şi-s nesănătos de mulţi, mormăie Bălaiul. Iar mi-a dat plasă madam Fortuna.

— Au scos caracuda la înaintare, constată Corday. Să-i ucidem ca pe muşte.

— Şi să ne istovim, îi prind eu ideea.

— Da' noi suntem vânători de rechini, prinde lipoveanul ideea din zbor.

— Şi vrem scalpurile căpeteniilor, îl aprobă indianul.

Ne-am înţeles perfect. Dacă e să decolăm către madam Eternitate, s-o facem conform pretenţiilor noastre. Adică, ducând de gât câţiva din cei mai periculoşi şefi ai reţelei revizioniste maghiare. Privirea mi se îndreaptă instinctiv către intrarea în mină. De acolo sunt conduşi. Acolo e „limba” la care jinduiesc. Poate şi vreun şef mai mare. O linie ferată subţire coboară lin către gura întunecată. Îngeraşul veghetor îmi întoarce privirile către vagonet. E pe o linie secundară dar l-am putea împinge în mină. Credeţi că-s zălud? Ioc, bre! În *cele mai cumplite încleştări*, *cel mai sigur loc e în preajma şefilor inamici*. *Dacă ai capturat căpetenia*, *ai o monedă de schimb*. Ori, cel puţin, trimiţi în lumea drepţilor un tip periculos.

Indianul mi-a prins ideea, în mod telepatic şi-o aprobă:

— E mai puţin periculos decât într-un scrânciob american. Coboiâm!

Îmi concentrez psihocampul, la rasu' pielii, să nu pătrundă prin el nici racheta Apache.

— Poftiţi în vagoane! Imit eu un naş ceferist

Indianul face un salt de panteră şi se întinde cu arma îndreptată pe direcţia inamicilor. Bălaiul se caţără greoi, ca un elefant iar eu încep să împing. Înaintez câţiva metri, cu scrâşnete de fierătănii vechi. Câteva urlete sălbatice, apoi o ploaie de gloanţe, în spatele meu. Vagonetul a prins viteză însă. Îi mai dau în brânci, apoi mă arunc în el. Mitraliera indianului latră veselă. Puşcociul Bălaiului o acompaniază, cu pocnituri ritmate. Prea mult sânge pentru o operaţiune de s p ionaj-diversiune, gândesc eu. Mă las pe fundul vagonetului, să-mi trag suflarea. Şi să-mi refac provizia de psihocnergie consumată la respingerea gloanţelor inamice.

Vagonetul se autoaccelerează, crescând viteză din ce în ce mai rapid. Nenea care a inventat acceleraţia gravitaţională de pe această planetă a fost un băiat deştept Ce ne făceam noi, dacă ar fi trebuit să împingem vagonetul, cu gloanţele pizmaşilor în cefe? Din viteză, amicii mei mai mierlesc câţiva pizmaşi, aflaţi în marş, către suprafaţă. Prea multe jigodii se ascund prin găurile Pământului, cuget eu, la amintirea unor confruntări asemănătoare.

— Frâna, Varaine! Strigă indianul în română.

Întind mâna automat şi trag frâna. În faţă, se zăreşte lumină. Din ce îh ce. Mai multă. Vagonetul începe să-şi rcducă viteza. Cei doi camarazi au schimbat direcţia de tragere. S-au lipit unul de altul, în faţă şi trag în becurile atârw nate de tavan. Nici urmă de inamic, descopăr eu şi încep să bănui că am intrat într-un bisnis care cam miroase a cacao. Dacă vreun zărghit vă spune că produsu' ăsta, cacao, aduce noroc, să nu-l credeţi! De câte ori l-am mirosit, a ieşit cu oase rupte şi alte nasulii.

Alarmă! Strigă îngeraşu' meu veghetor. Instinctiv, trag frâna până la capăt şi opresc vagonetul. Un scrâşnet, apoi tăcere. Una a dracului. Rece şi ameninţătoare. Ascultăm, numai urechi, da9 niciun indiciu cât de mic nu se arată la orizont. Iar îngeraşu' meu trage clopoţelu' ca un apucat. A depistat un pericol pe care conştiinţa încă nu-l percepe.

Un uruit pfelung îmi spune direct şi cinic c-am sfeclit-o. Simt cum se prăbuşeşte pământul de sub noi. Cel Puternic uni suspendă conştiinţa simplă, de om muritor. Câmpul psihoenergetic mi se expandează automat. Îmi prind camarazii într-o îmbrăţişare strânsă, să-i ocrotesc în psihocâmpul meu. Cădem cu viteză şi mare zgomot. Bucăţi de rocă se prăvălesc peste noi. Începem să ne rotim, cu tot cu vagonetul de care ne-am agăţat. Fierătania se răstoarnă şi noi ne vărsăm ca nişte jucării. Tot prinşi strâns ca trei fraţi gemeni. Aterizăm într-un întuneric deplin şi pietrele curg peste noi. Mă forţez să le ţin la limita psihocâmpului şi reuşesc un timp. Eu, însă, n-am fost proiectat să ţin în spate un munte. Simt cum, lent şi inexorabil, greutatea mă apasă, să mă transforme jn plăcintă. Indianul trage un *Fuck the hcll*! Şi se desprinde de mine. Lipoveanul deschide gura să spună ceva dar lipsa de aer îl sufocă. Mă scapă din strânsoare şi lunecă în spatele meu, către o gură de aerisire.

— Salt, Varain! Îmi comandă Cei Puternic.

Foitele conştiente din mine s-au concentrat în psihocâmp, în afara organismului din came şi oase. Îmi văd irupul zbătându-se să se smulgă de. sub pietre. Apoi, îl văd plutind, uşor, ca dus de-un duh, către o nişa din dreapta-suş. Poate scap, e ultimul gând. Apoi, un întuneric dens şi greu şe lasă peste mine.

* *

Aţi căzut vreodată de la vreo cincizeci de metri, cu o grămadă de cataroaie în cap? Nu? Foarte frumos din partea domniilor voastre! Eu am căzut şi mă simt nasol, ceea ce nu vă doresc şi dumneavoastră. Pe limbă, îmi vin diverse „strigăte de luptă”, da' nici unu' nu se materializează. De ce? În primul rând, deoarece am gura plină cu pământ, pietriş, cărbune şi alte produse ale scumpei noastre planete. Un mistic animist ar spune c-am început să mă înfrupt din sânu' maicei Glie. Mămicuţa mea, o femeie de ispravă, nu conţine atâtea ingrediente neplăcute la gust. Nici nu produce gaze de luptă, pe care le percep deja cu olfactivu' şi cu pielea. Dacă aţi făcut armată, aţi aflat cât de urâcioase sunt substanţele astea. Şi aţi avut de-a face mima* cu surogate. Cele adevărate sunt de zeci de ori mai scârboase. Nu vă sfătuiesc să păpaţi aşa ceva nici dacă vi le recomandă nea Nelu, salvatoru' naţiunii române. Încă n-arti aflat din ghearele cui a salvât-o. Poate vă puneţi dumneavoastră neuronii la treabă să livraţi un răspuns deştept.

Frigu^ m-a cuprins de la picioare în sus, semn că pizmaşii au folosit nişte neuroparâlitice de toată frumuseţea. Vedeţi cât de relativă e noţiunea, de frumuseţe? Careva din tuişca ce foloseşte substanţe „comice” de luptă a greşit compoziţia magliavaisului pompat în mină. A scăpat ceva gaz *i* ilariant, fapt ce explică stareţ mea de spirit îmi vine să tot râd, deşi situaţia e mai *blue* decât aia din capu' unui ingliş care n-a putut să-l salute pe Buş c-un cocktail Molotov.

Aţi descoperit că inamicii ne-au atras, cu destulă măiestrie, într-o mină părăsită, să ne facă felu'? Aţi?! Şi ce mare scofală? Dacă-mi spuneaţi treaba asta înainte de a mă avânta să le iau scalpurile, altă oră situaţia. Spuneţi că, în definitiv, eu sunt profesionism9 şi trebuia să casc bcnoaclcle? Aveţi dreptate dar nu de benoacle e vorba, Doamna Raţiune m-a tras de mânecă, să nu pun botu' la combinaţia inamicilor. Eu, *bad boy*, n-am ascultat-o. Înţelegeţi că exemplul meu, cât se poate de naşpariiu, trebuie să vă fie pildă de înţelepciune? OK! *De-acu' încolo*, *veţi asculta de Raţiune*, *în ciuda patimilor răscolite de instincte*.

CerebehT îmi funcţionează relativ bine, dovadă că?

*

Nici produsele „comice” de luptă nu-s cine ştie ce grozăvie, îmi fac curaj singur, că nu-i nimeni prin preajmă să execute această operaţie. *Cât eşti viu şi gândeşti*, *everything îs aii righL* Chiar aşa sper să fie – toate în regulă. *Credinţa şi Speranţa din oameni nu se predau niciodată*. Aţi observat acest fenomen?

Conform regulamentului de luptă informativă, încep să-mi verific starea organismului, să descopăr pe ce pot conta. Gându' bun, un amic pe care vi-ldoresc mereu în preajmă, îmi aminteşte că duşmanii nu vot coborî după noi nici dacă am fi confecţionaţi din aur. Se tem de gazele perfide cu care au invadat mina. De aici încolo* gândurile de spai neconvenţional se leagă logic, pragmatic şi realist Scuip amestecu' de prundiş din gură şi strig cât pot de tare:

— Heeeiiiia heiii!

Ascult câteva clipe, da' nimeni nu-mi răspunde. Mi-am amintit exact cum m-am despărţit de camarazii mei. Părerea de rău mă încearcă dar eu o gonesc din neuronii proprii şi personali. Nu le foloseşte, înţelegeţi? Nici dacă-s morţi, nici

dacă-s vii. *Regretele consumă inutil energie psi*, *fapt penftru care vă recomand să le înfrângeri cu tot ce vă vine la tndemână*. Continui inventaru' organismului cu mâinile. Mă dor şi-s grele dar le pot mişca. Fac proba funcţionalităţii, aruncând chetroaiele de pe mine. Apoi, mă sprijin cu ele în perete şi mă ridic pe fiind. Ochii mei capabili să vadă prin întuneric redescoperă situaţia neplăcută în care am ajuns. Nu ipun disperată, să nu semăn panică în rându' celor mai slabi de constituţie.

În sus, vreo şaptezeci de metri, până la o luminiţă slabă, nu neapărat prietenoasă. Presupun că-s nişte lumânări pe care pizmaşii le-au aprins în cinstea decolării noastre către tărfimu' păstorit de madam Eternitatea din urmă. Eternitatea din faţă e Viaţa, da* bănuiesc faptu' că ştiaţi acest mizilic. Bucuria duşmanilor îmi invadează organismu' cu adrenalină. Mă înfurii cumplit, mai întâi pe mine. Îmi trag nişte palme morale zdravene de tot. Aşa cum procedaţi şi domniile voastre, după ce picaţi de fraieri sau pierdeţi câte o oportunitate. Sflngele, îmbogăţit cu diverse enzime produse de enervare, tnccpe să circule vesel prin vene. Numai până la brâu, însă. Picioarele mi-au rămas reci. Undeva, pe un traiect nervos, s-u interpus o gâlmă.

Scociorăsc prin buzunarele scurtei şi găsesc ce căutiim: nişte energizante oferite de alcoro-vegani. Nu ştiu precis ce conţin, da' scoală şi mortu' de pe năsălie. Ronţăi două pastile şi le înghit forţat, că n-am nimic lichid prin preajmă.

Sângele îşi înteţeşte ritmu\Cântă vesel prin organism, ca Bălaiul în cele mai euforice clipe. Căldura şi energia mă cuprind deodată, transformându-mă în armă umană. Închid ochii şi întind palmele îh faţă, ca nişte radare. Din ele, pleacă mii de săgeţi psi, îki toate direcţiile^

Încep de sus, să verific ce ne mai poate cădea în cap. Mulţi pizmaşi, cu măşti de gaze pe faţă, aşezaţi în jurul unor lanterne. Ca nişte vuituri hoitari îh aşteptarea prăzii. În stânga intrării, câteva butoaie inscripţionate cu cap de mort şi alte chestii fioroase, din arsenalul trupelor „comice”. De unde au procurat pizmaşii gaze de luptă? Mă întrebaţi domniile voastre. Cât de naivi sunteţi, amicii mei! Pe această planetă, cine are bani poate cumpăra orice mijloc de distrugere. Viaţă, sănătate, credinţă, dormitate şi minte, nu. Mijloace de kilărit, câte vrea. Nu mă credeţi? Puneţi mâna pe vreo mie de euro şi mergeţi într-

un talcioc! Daţi sfoară printre ceainizi, ruşi, ucrainieni sau basarabeni că vreţi o armă! Pe ce punem pariu că veţi găsi oricând un ofertant? Şi vă miraţi că în America, unde armele se vând mai uşor decât cosmeticele, tipii au pus mâna pe subştan$& letale?! Fotografiez pizmaşii, pentru iă|L) ieli ulterioare. Bănuiţi că-i voi căuta prin toată Canada să le ^un i^ j^i mi-a plăcut gluma lor? Aţi ghicit.

ŢM^Umil sondaj, către adâncurile minei» e ceva mai prietGpQfcŞ. Întâlnesc psihocâmpul indianului. Cam anemic, e drept, al dunineavoaslană n-ar arăta mai bine, dacă v-ar cădeanişte chetroaie în cârcă. Lipoveanul nu se simte şi aceasta îmi produce un fior cam rece în ceafă. Ar fi păcat ca Bălaiul să iasă din scenă într-o mină canadiană. Faptele sale de-o viaţă îl recomandă pentru un sfârşit mai glorios. Şi cu ceva măi fastuos, după sfârşit. Adică, vreo două duzini de pupeze îndoliate, cu năsucurile în batistuţe, barem oftând după suflcţchT lui. Poate chiar nu după sufleţel, da' nu se face să vorbesc de cele carnale într-o situaţie atât de maronie.

Mobilizez gânditorii9 şi refac fţlmu' evenimentelor, îmi reamintesc exact că lipoveanul a lunecat prin stânga mea» într-o gură de aerisire. „Strigâtu' său de luptă”, în cea mai autentică daco-romana, îmi răsuna din nou îh urechi. Înseamnă că nu-i cu noi, constat eu şi cobor, în zbor planat, către grămada de steril sub care Zace Corday. Nu vă sfătuiesc să încercaţi un plopjon similar, căci riscaţi să vă frângeţi oasele. Mai târziu; după ce veţi descoperi cum se anihilează acceleraţia gravitaţională, poate.. *.

Picioarele mi s-au înfipjt'sigure, ui solul tare. Boon! Înseamnă cânervişorii de fie tfaiectu* lor s-au trezit la viaţă, îmi scot *semta* ş» mă apuc de treabă: Mut cu atenţie cataroicu cataroi, să *im* Jac zgomot. Duşmanii tre' să capete certitudinea că am dat colţu* ddBnitiVl Astfel, vor slăbi vigilenţa, oferindu-ne câteva momente ele respiro.

După câteva minute, un botde cizma se arată printre roci. Îndepărtez pământul din jur şi strecor o palmă ţPB lângă ea, către {fiorul indianului. E cald! Mă bucur eu. Indienii se nasc cu zecţ vieţi în ei şi nu le scot la licitaţie atât de uşor, însufleţit de primul succes, înteţesc ritmul şi-l dezgrop integral. *Red skin*, *JRrst class*! Deşi e leşinat, nu urlă de durere. A încremenit cu dirtţii strânşi, să nici nu geamă. Asta educaţie de luptător; amicii mei!

Ai avut baftă, Johny, îi şoptesc eu, în gândi. De ce? În timpul căderii, capul i-a nimerit între vagonet şi o stâncă, scăpând nevătămat. CugetătonT intact îmi dă speranţe mari. Organele interne şi 6âsele pot fi drese de meşterii în domeniu'. Cum aih furat oleacă din ştiinţelor, mă apuc de consult. Pulsul cam slab dar încă bun. Răsuflarea precipitată şi o uşoară spumă sângerie în colţul gurii îmi povestesc de nişte coaste rupte şi de-un plămân perforat. Curăţ terenul în jurul său, fără a-l mişca. După aceasta, îi prind mâna dreaptă în palmele mele şi încep să-l hrănesc din energia mea vitală. *Aşa cum trebuie să faceţi şi dumneavoastră*, *dacă vreo persoană apropiată ajunge într-o situaţie critică*. *Creatorii ne-au înzestrat cu această capacitate extraordinară de a ne susţine reciproc*, *cu energia vie din noi*.

Organismul indianului reacţionează imediat. Cunoaşte lecţia, că l-am mai servit şi îh alte ocazii. Începe să sugă din energia mea, ca un flămând. După câteva minute, simt că mă încearcă slăbiciunea, aşa că-i eliberez palma. N-a clipit, nu s-a mişcat dar pulsul a crescut către normal. *It îs OK*! Îl buzunăresc şi găsesc exact ce căutam: un bidonaş cu licoare. Trag câteva gâturi, să-mi curăţ interioru' şi constat că situaţia nu-i chiar aşa de-a dracului cum părea. Scot două pilule energizante, i le bag în gură şi adaug câţiva stropi de alcool. Contez pe faptul că se vor dizolva şi se vor scurge pe tubul digestiv. Atât, deocamdată.

Îl părăsesc pe indian în grija lui Manitu. Încep explorarea puţului de mină în care ne-a împins pripeala şi lipsa de prevedere. Aţi înţeles că nu tre' să vă lăsaţi dominaţi de aceste două tipe pătimaşe? În regulă! Către stânga, recunosc galeria prin care ar fi trebuit să coborâm normal. Duce la suprafaţă, da* nu foloseşte la nimic. Gaşperii nu vor părăsi mâna înainte de a ne recupera stârvurile, să le prezinte angajatorilor. Probabil, aşteaptă să mai scadă efectu' gazelor. După aia, vor coborî cumva, să ne recupereze cadavrele. „Cadavru' „numit Varain nu e de acord cu această operaţie, aşa că cercetează înainte.»

Din spate, simt un curent destul de puternic. Privirea mea lunecă de-a lungu' pereţilor şi descoperă gura de aeraj. Nici la asta nu vă pricepeţi, bibicilor! Exclam eu triumfător. O să vă pupe mămicile voastre reci! Aţi înţeles miracolul supravieţuirii noastre? Netoţii ăia n-au luat în calcul posibilitatea spargerii coşului de aeraj. Pe acolo, s-a evaporat majoritatea gazului care trebuia să ne kilărească. Tot pe acolo, a căzut lipoveanul,

constat eu şi mă aplec să studiez situaţia. Ocazie cu care dau nas în nas cu-n tip fioros, negru ca un african şi duhnind ca o sugativă de calibru. A ţuicomicină, bineînţeles.

— Şşşt, lipa! Îi ordon eu în limba română şi-l prind rapid de gură, căci tocmai o deschidea.

Îmi înfig mufa în clăpânga lui dreaptă şi-l informez scurt:

^ Pizmaşii aşteaptă să se evapore gazu\Apoi, vor coborî.

Îi eliberez ocarina, sigur că nu va scoate nişte triluri nepotrivite cu situaţia. Bălaiul coboară vocea şi mă întreabă şoptit:

— Îi aşteptăm şi-i mierlim?

— Pe tăcute, confirm eu. Ia pumnalul lui Corday!

— S-a dus?

Citesc durerea ascunsă în două simple vorbe. Nu-i bună pentru lupta care se profilează. Îl mint, fără remuşcări, ca un jurnalist prin presa politică:

— Scapă. După ce curăţim locul.

Îl prind de mână şi-l conduc, prin întuneric, până la indian. Un vag geamăt iese printre buzele acestuia. Bălaiul îl pipăie pe nevăzute, ca orbii, dincreştet către tălpi.

T

— Nici urmă de rană sângerândă, se bucură el.

Nu-kcontrazic. Nici nu-i amintesc faptul că leziunile interne sunt mai periculoase că rănile externe. Îi menţin moralul de luptător, înţelegeţi? Chiar i-l dezvolt un pic, înmânându-i bidonaşul indianului.

Îi cotonogim! Declară el şi-şi înfige boticul în biberon.

Uşor de spus. Mai greu de făcut. Nu imposibil, însă. Cine crede îh impozibil face umbră pământului degeaba. Mă concentrez şi încep să caut armele indianului. Recuperez pumnalul şi i-l strecor Bălaiului. E mai priceput decât mine la retezat beregăţi. În continuare, mut vreun kintal de pietre, să recuperez arma retezată. O verific şi constat că e burduşită. Cu mitralieră lipoveanului, înseamnă două guri de foc. Prin preajmă, ar trebui să mai existe o armă automată, recuperată de Corday de la pizmaşi. Nu mai am însă timp s-o caut. O lumină coboară lent către noi.

Dacă aţi crezut că vreun furhanghel cu sabie de foc coboară>să salveze feciorii doamnei Europa, v-aţi înşelat. Inamicii au lăsat o scară de pisică, până aproape de capetele

noastre. Momentan, pe ea coboară trei mogâldeţe, cu lanterne prinse de căşti. Toţi, înţoliţi în costume cauciucate şi cu măşti de gaze pe figură. Îmi înfig botul în urechea lipoveanului şi-i explic schema de atac:

— Îi laşi să atingă terenul şi să-l vadă pe indian. După ce raportează, îi trosnim!

— Făcut, piciule! Şopteşte el şi se ascunde în spatele vagonetului de la capul lui Corday.

Eu mă retrag câţiva paşi, în galerie, să pot plesni pizmaşii din spate. Îi admir cum coboară, cu armele gata de tragere. Băieţi cumsecade! Îi gratulez eu. Ne aduc arme şi muniţii. La o comandă dată de unul dintre ei, se desprind toţi trei de pe scară şi aterizează, spate în spate. Alpinişti bine instruiţi. Păcat că au ales tabăra perdanţilor! Inamicii se rotesc rapid, luminând locul. Doamne, mă rog eu, să nu se prindă imediat că l-am dezgropat pe Corday!

Nu se prind, însă numai unul pleacă pe direcţia „cadavrului44 identificat. Ceilalţi doi s-au aşezat spate la spate, cu armele gata de tragere. Cel din faţa mea îşi. Scoate mască pentru o fracţiune de secundă şi strigă ceva cătrexei de sus. Profit de ocazie şi-i trântesc fulgerul direct între felinarele dezgolite. Se chirceşte, lovind din cădere pe cel din spatele său. Al doilea fulger psi porneşte din fruntea mea, către ceafa celui de-al doilea inamic. În aceeaşi clipă, de lângă vagonet răsună o rafală lungă.

L-a teiminat pe lipovean! E primul gând care mă îngheaţă, pentru o secundă, pe loc. El avea numai pumnalul!'ân următoarea fracţiune de secundă, sunt lângă Corday. La picioarele sale, inamicul, cu braţele larg desfăcute, ca şi cum i-ar cere iertare.

— Voia să tragă în indian, piciule, se scuză lipoveanul pentru hătmălaie.

De sus, mai multe voci întreabă, la concurenţă, în limba maghiară. Ce bine mi-ar fi prins acum s-o ştiu, gândesc cu. N-are cine le răspunde. Un minut sau mai puţin la dispoziţie, calculez eu calm.

— Ia-l pe Corday şi treci în gura de aeraj, lipa! Urgent!

Înţelege şi trece la treabă. Eu culeg rapid armele duşmanilor morţi. Le arunc pe umăr, prinse în curele şi mă lipesc de perete. Bălaiul a pătruns deja în gaura din care ieşise

şi-l trage pe indian.' Câteva secunde, încă! Mă rog eu ca pizmaşii să nu descopere eşecul. Pe scara de pisică coboară alt snop de inamici, ceva mai mare şi cu ţevile armelor îndreptate în jos. Ca un ciorchine de banane, gândesc eu şi prind un pistol mitralieră. Verific liniştit încărcătorul, constat că e pUn» apoi pun ţeava pe grămada.

Rafala mea îi prinde la vreo douăzeci de metri înălţime. Apăs trăgaciul până ou rămâne niciun glonţ în încărcător. Inamicii, surprinşi, n-şan apucat să riposteze masiv. Câteva gloanţe anemice zgârie fundul de mină. Dtipă ele, cad, ca bolovanii, trupurile lor. Mofţi sau răniţi, ni) contează. Oricum, n vor ucide ai lor, în încercarea disperată de a mă atinge măcar. Ştiţi cât de fiustrant poate fi un tip de soiu' meu? Mulţi inamici s-au îmbolnăvit de nervi că nu mă ppt atinge măcar. A

După câteva rafale lungi, care tennină ce mai rămăsese #î inamicii gbimonişti, o voce de bărbat bătrân, uşor hâ&fiă, îtoi striga. Qi engleză:

— Varain. ^a te tadracu'cu tot neamul tău!

— Dracu'-i partener debâstrisco noi, îî răspund eu, să-l enervez. Ţi-â-^ăcut ce marfa i-am livtat?

Un fâsâit şi-o explozie vor să fie răspunsul. M-au lipit de perete dar fără alte pagube. Inamicii trag cu rachete şi eu nu-s chiar blindat Mă retrag în gura de aeraj şi strig:

N-o fac pe grozavu'. Strig pentru luptătorii lor care nu-mi cunosc potentele. Zvonul despre tipu' care rezistă la gloanţe şi rachete se va răspândi ca aice piesă din folclorul spailor. Şi, ulterior, uni va aduce avantaje morale asupra pizmaşilor.

— Joci la cacealma, Varain, îmi răspunde bătrânul revizionist.

— Ce-i aia? Fac eu pe niznaiuL

— Supralicitezi zadarnic, Varain. Mai ai cel mult o rundă.

— Opinia ta, străine. *Sce you later*!

Odată cu promisiunea de a ne revedea mai târziu, uni dau drumul pe gura de aeraj. Aterizez lângă cei doi camarazi şi descopăr prima veste bună pe noaptea în curs: indianul şi-a recăpătat cunoştinţa. Vorbeşte încet, cu icneli. Nu mai avem timp de pierdut. Trebuie dus la un spital.

Scot „trusa medicală” din buzunarul interior al scurtei şi aleg o injecţie. Îl va adormi şi-i va furniza suficientă energie, pentru câteva ore. După aceea, cum îi va fi norocul. Şi cum îi va

rezista organismul.

— Prinde-l în braţe, lipa! Ordon eu.

Îl ridică cu o gingăşie pe care nu i-ai bănui-o şi-l lipeşte de el. Eu îi cuprind pe amândoi cu braţele, strâng din dinţi şi fac saltul către suprafaţă. N-am stofă de mâner, nici de şobolan. Vreau să lupt la lumină.

Intenţiile mele belicoase nu întâlnesc nimic în cale. Terenul din preajma mea e chel. Până şi morţii au dispărut, înăuntrul minei se aud explozii înfundate. Pizmaşii servesc porţii dolofane de substanţe „comice” de luptă unor inamici inexistenţi. Frumos din partea lor!

— Cadillacul! Şopteşte lipoveanul.

Automobilul e pe locul în care l-am zărit prima oară. Îl atingem, în câteva secunde. Constatăm că e închis şi fără chei de contact. E rândul meu să-l îmbrăţişez pe Corday. Bălaiul e mult mai priceput la autoturisme. Eu îi deschid broasca, cu lin descântec pe care nu-l dezvălui, să nu vă împing în păcat. Lipoveanul se instalează la volan, observând: \«

— Dacă ne zăreşte vreun poliţist, am pus-o de mămăligă.

Îl întind pe Corday pe bancheta din spate, apoi iau loc lângă el:

— Lipa, mămăliga nu-i cea mai nasoală chestie din această viaţă. Calc-o!

— S-a fe\piciule!

Demarează lent şi înaintează până la resturile hârbului cu care am intrat în această aventură. Coboară rapid, recuperează valizele şi le aruncă în portbagaj. Ştie el de ce. Eu, precaut din fire, port mereu actele şi banii într-o centură pusă direct pe piele. El şi indianul le-au uitat în costumele simandicoase, cu care au călătorit în avion. 1

— Pregăteşte-te să tragi în cei de la barieră, piciule! Mă avertizează Bălaiul şi calcă acceleraţia.

Mă pregătesc dar în zadar. La intersecţia cu autostrada, nici urmă de barieră sau polismani. Lipoveanul virează dreapta şi apasă acceleraţia până la fiind. Decolăm pur şi simplu. Pădurile fug pe lângă noi, speriate de ce văd. Donşoara Lună, mare şi galbenă, ne zâmbeşte complice. Ştie ea de ce.

Am găsit fecioara bună

Luminile din Thunder Bay se zăresc la mai puţin de cinci kilometri. Oprim la un popas, să ne curăţăm un pic de jeg, să nu

batem la ochi prin târg. Lucru destul de uşor de realizat, căci norii au început să se smiorcăie că nişte mironosiţe prinse-n flagrant delict. Nu contează ce tip de flagrant; tipele din specia asta sunt în stare de cele mai nebănuite delicte. Par examplu, urlă de scoală cartieru', când văd un şoarece, da9 nu se sfiesc să bage şişu'n soţ ori să-şi ruineze amantu\Aviz fraierilor care încă mai cred că mironosiţele posedă suflete^

Ne spălam, totuşi* ^un gţup sanitar pa luţnea. N-am/îs că Lumea e un grup sanitar, cum spun filosofii stoici. Am gândit însă că, în această lumulică fainä, mişună prea mulţi raliaţi cu ochi. Revizionistii unguri, cei mai urât mirositori ilintre ei. Dacă nu mă credeţi pe cuvânt, puteţi propti olfactivu' în unu'. O faceţi pe riscu propriu. După ce dăm jos rapănu' şi fumu\ne înţolim ca nişte lorzi, cu costumele pariate pe timpul zborului. E suficient să ne giniţi întâmplător, că vă şi cade fisa că puţim a bani. În această privinţă, nici nu greşiţi. Înainte de plecare, Cremene ne-a înmânat fiecăruia tiUc un fişic de gologani gros cât un sanviş din vremurile hune. Euro şi dolari, să ne ajungă pentru vreo lună.

— *Rcady*! Raportează lipoveanul ca un răcan merigan-

— Tunde-o! Îl îndemn eu şi mă arunc în tărăboanfa «imandicoasă, poreclită Cadillac.

R

O tundem de sfârâie asfaltul sub roţi. Lipoveanul, cu ochii îh panglica şoselei. Eu, cu ochii după un indicator de *hospital*. Am şi uitat că trebuia să capturez un ciripitor din rându* revizionistilor. Viaţa lui Corday e pe primul loc. După ce ne vom convinge că nu pleacă la Manitu, mai gândim. Nici ziua, nici ora, nu sunt potrivite pentru o întâlnire cu bătrânu' zeu al pieilor roşii. Pe ploaia asta, bătrânu' o fi încercat de reumatisme şi prost dispus. Ceasu' arată numai patru şi ceva. Adică, un timp la care toţi oamenii şi zeii cumsecade dorm. Presupun c-aţi aflat că Manitu e un zeu cumsecade. Dacă nu ştiaţi, mă puteţi crede pe mine, pe cuvânt.

Pătrundem îh oraş şi constatăm că beţivanii sunt cei mai gigea băieţi. Singurii care, pe aşa vreme, încă se clatină pe străzi, să ne îndrume către o clinică particulară. Ziceţi că se clatină din alte motive? E bănuiala domniilor voastre, nu e a mea. A mea e bucuria că am găsit nişte vraci capabili să-l smulgă pe Johny Corday din ghearele doamnei Moarte.

Oprim în faţa stabilimentului medical, mirosim terenul şi-l declarăm *safe*. Lipoveanul îşi ridică prietenul îh braţe şi pătrunde în recepţie. Damicela de la ghişeu e coafată şi machiată ca o starletă pop, da9 ăsta nu e neapărat un semn rău. Îi explicăm faptu' că amicul nostru a avut un accident la vânătoare, să justificăm mizeria în care se află.

Tipa ştie meserie. Adică, nu întreabă mai mult şi se mişcă ca o sfârlează. Direct în sala de consultaţii. Ne arată patul şi se topeşte după doctori. Noi îhcepem să-l despuiem pe Corday, pentru consult. Şi pentru a ne asigura că nu posedă obiecte suspecte asupra sa. Curăţăm toate urmele dar îi lăsăm pilula de cianură din măseaua îmbrăcată. Cu durere în suflet, dar i-o lăsăm. Dacă situaţia se va înrăutăţi, Johny va avea posibilitatea să opteze pentru înfruntarea necazurilor sau

|>cntru ultimă îmbrăţişare. Aia dată de famă brună cu ochii de loc, amanta noastră cea de toate zilele. Din multe puncte de vedere, e o tipă fainâ, aşa că mă întreb de ce aia a calului se lem unii sau unele de ea.

— Ce-avem noi aici? Susură un glas aparent amuzat.

Posesorul, un bătrânel cu barbă albă şi ochi albaştri, evadat dintr-o reclamă coca-cola, pare să fie medic.

— Accident de vânătoare, îi răspund eu în engleza americană. L-am scos de sub pietre.

— Demult?

— În urmă cu vreo trei ore.

Bătrânul aruncă o privire la ambalajele noastre luxoase dar nu scapă nicio remarcă. Ştiu şi de ce. Discreţia NC plăteşte în bani grei. Trece pe lângă noi şi se apucă de con- «Ult. Prin uşă, încep să curgă şi alte persoane îmbrăcate în alb, Mrhaţi şi femei. Probabil, stăteau pe undeva la vreo şuetă.

— Frumos, frumos! Exclamă bătrânelul, pipăind pieptul lui Corday. Nişte leziuni splendide...

Bălaiul nu-i de acord cu aprecierea. Drept care, şuieră tft franceză:

— Dacă indianu* moare, vin cu tribu' lui aici!

Un avertisment foarte serios. Bătrânul renunţă la fttrul fericit şi dă ordine de transport în sala de radiografii şi yporuţii. Pe noi, ne expediază la oficiu, să plătim. Plecăm tMo|i|i de fana popistă, Lăsăm mangoţii ceruţi şi primim Hi|turări că vor avea *proper care* de amicu* nostru. Noi vrem li nc asigurăm că vor

avea, într-adevăr, grijă. Luăm nişte ftMulii sub fund, aprindem papiroasele şi tragem vârtos din llfll, Nici guvu' Canadei, reprezentantă doamnei HMO, nu ne Vi nn>; itc din spital înainte de a afla un răspuns sigur.

Profit de pauză impusă de necazu' indianului şi fac bilanţul faptelor. Un inuit pierdut în pădure. Poate mort. Agentul Steven, rănit. Indianul, îp frontiera dintre viaţă şi moarte. Asta, în pagubă. Vreo 30-40 de inamici răciţi, la câştig. Contactul cu inamicul ascuns s-a întrerupt însă. Vi se pare o glumă? Aflaţi că nu-i! Când pizmaşu' te cunoaşte iar tu n-ai habar de el, ţi se poate ridica sifilisu la neuroni, din cauza frustrării. Tre' să ai nervi tari, să joci zâmbind, sub nasu? Lui. Noi posedăm nervi şi experienţă în lupta; sub clopotul de sticlă, da' tot ne pare rău că n-am capturat un ciripitor.

Afară se crapă de ziuă. Una mohorâtă şi ursuză, ca o fată bătrână conştientă de faptu' că prinţu' pe cal alb e o născocire. Deschid celularul şi-i bag un apel agentului Munteânu. Răspunde pronto, semn că nici el n-a dormit., l Varaiii. Am &juns4ri^Thutider-Bay.'

— Şi Hendrik?

— *LosL* Avem un rănit/;

— Aduceţi-l aici!

Îl informez că l-am predat pe mâinile unor tipi interesaţi să trăiască. Agentul îmi dă adresa şi indicaţii să ajungem la ea. E o vilă atârnată pe dealu' din partea opusă a oraşului, îl asigur că sosim cât mai curând cu putinţă şi închid.

Bălaiul a adormit cu capul în piept. Poseda nervi de *fighter*, *nu* de găină câraitoare. După infernul prin care am trecut, el doarme *like a baby*. Mai şi zâmbeşte prin somn, de-ai crede că-i un burghez mulţumit de viaţa paşnică.

Aprind un nou cui de coşciug şi încep să planific următorele mişcări. Tara-i destul de mare, să te tot mişti prin ea. Chestia e să te mişti cu folos. Revizionistii au nişte avantaje, căci trăiesc de mult timp aici. Noi trebuie să-i văduvim de ele. Şi de vieţi. Moartea lor înseamnă o greutate în minus pe cocoaşa amărâtului neam românesc. Dacă punem gabja pe marele guşter, zmeii de la Buda vor cânta aria inocenţei. O să am grijă s-o cânte la tembelizor, s-o puteţi degusta şi domniile voastre. Cu voci de soprană, desigur. Nu ştiţi cum se obţine o soprană dintr-un bărbat? Întrebaţi un jugănar!

Ţăcănitul de tocuri mă scoate din gândurile belicoase. O doctoriţă cu un fişier în mână se opreşte în faţa noastră. Aruncă o privire pe notiţe, apoi mă interpelează cu aerul prinţesei gheţarilor:

— Dumneavoastră l-aţi adus pe John Corday?

— Noi, aprobă lipoveanul, trezit brusc din somn.

— Fractură de coaste, plămânul stâng perforat...

Tipa recită frumos da' noi n-am venit la spectacol.

Aşteptăm răbdători să prezinte decizia. E oleacă mai bună decât moartea:

— Operaţia s-a finalizat cu bine dar e inconştient. După amiază, îl puteţi vizita. Mergeţi şi plătiţi operaţia!

Atât. Se întoarce şi repetă ţăcănitu' din tocuri, în direcţia inversă.

— A scăpat! Oftează lipoveanul. Da' de ce plătim atât de mult?

— Sănătatea costă. Şi tăcerea.

Mergem şi plătim din nou. După asta, şovăim câteva minute, argumentând pro şi contra. N-am vrea să-l lăsăm pe Indian singur dar nici să batem la ochi. Decidem că Manitu 1*O fi trezit şi-o să-l aibă în grijă, ca pe un brav piele roşie ce Itc. Ca atare, ieşim, urcăm în limuzină şi pornim către Hogeacu' agentului nostru. Tot prin ploaia urâtă şi tristă ca o Windidată care n-a încăput pe lista celor eligibili.

*

* *

Agenta* nostru şi-a încropit o gospodărie frumoasă, plasată strategic, lapoalele unei păduri. Stradă din faţă se ramifică în mai multe alei asfaltate, caie duc la vile asemănătoare.

— Aia e! Indic eu lipovfeimutui casa lui Steven Munteanu.

Camuflat în peizan, observă el şi se propteşte cu ffldsca în poartă.

Perdeaua de la o fereastră cade lent şi poarta se deschide, acţionată de un dispozitiv electronic. Înaintăm pe o alee străjuită de pomi fhictiferi, intercalaţi cu tufe de trandafiri Momentan, şi unii şi alţii, cam ugiliţi de lipsa veşmântului vegetal şi de ploaia rece. Bălaiul opreşte machina cu bptu' ui scări şi mă întreabă;

— Toate în regulă?

— Deocamdată, Ia-ţi, totuşi, artileria!

De această dată, artileria noastră se reduce la un *cui* £U23 pe care lipoveanul l-a strecurat sub pardesiu. Eu mi-am făcut o provizie sănătoasă de, muniţie" psi, *just în casfy*$per să nu apară niciun *case*, să fiu nevoit s-o folosesc, urcăm scările. Bălaiul se pregăteşte să-şi înfigă degetu' în butonul soneriei. Uşa se deschide înainte de a-şi materializa gestiil. Surpriza ce'se arată privirilor noastre e plăcută. Prima, plăcută, de la atingerea solului canadian.

Ochii de un albaştrii bleumarin m-au blocat, deşi nu mă ştiam slab la acest capitol. Pe undeva, seamănă cu ochii comandantului expediţiei extraterestre, Zamolxe. Posesoarea lor, o tânără de vreo treizeci de primăveri, brUfjtă ca o creolă, cu părul negru, tuns scurt, ne priveşte nemişcată. Ghicesc faptul că nu corespundem imaginii pe care şi-o făcuse despre noi, din povestirile tatălui ei.

— Bună dimineaţa, Ramona! O salut eu, că lipoveanul rămas cu găluşca iii gură. Ai crescut mare.

— M-a^ văzut şi mai mică? Îşi dezlipeşte ea buzele pentru o interqgâţieânsoţită de mirare.

— Fel primăvara lui 490, dincolo de frontieră.

— Nu-mi amintesc.

— Nici nu aveai cum. Dormeai, în braţele tatălui tău. Noi v-am scos din SUA.

Ochii i se închid la culoare, virând către negru. Se dă în lături, făcându-ne loc să trecem:

— Tata vă aşteaptă.

Îl împing pe Bălai* să-l scot din încremenire. Dacă eu am putut trece peste şoc, şi el poate. Cauză? Ramona seamănă izbitor cu prima mea soţie, Carmela. Una din puţinele femei pentru care Bălaiul a nutrit un respect vecin cu adoraţia.

— Dumnezeule! Mormăie el, în tim£> ce-şipune pardesiul în cuier;

— Fii liniştit, lipa! Am sesizat asemănarea, în urmă cu mulţi ani.

— Orice s-ar zice...

Îl împing înainte, îh salonul larg, luminat cu becuri, îi în cauza vremii mohorâte. Agentul nostru, numai în halat şi papuci, stă pe im fotoliu, în faţa unei măsuţe.

— Varain, ce bine-mi pare! Nu mă pot ridica, băiete.

Mă plec peste el şi-l îmbrăţişez. Bălaiul îi strânge mâna, căci nu l-a cunoscut anterior.

— Serviţi-vă! Ne îndeamnă el.

Ne înfigem în cafele ca nehaliţii, că le duceam dorul. (Vi care beţi licoare parfumată ştiţi cam ce sentimente vă iik cârcă în lipsa ei.

— Cum te-au lovit, Steven? Încep eu discuţia.

— Din spate, în şoldul drept, până la os. La câteva ore după ce am primit parola de acţiune.

— Interceptat, îl lămuresc eu. Şi pe noi ne-au întâmpinat foarte agresiv.

— Deloc inteligent din partea lor, zâmbeşte bătrânul spai. Presupun că ia-ţi rărit.

— Masiv, îl asigură lipoveanul şi începe să-i descrie încăierarea din care am scăpat.

Ramona a luat loc pe fotoliul din stânga tatălui ei, cu mlunile strânse între genunchi şi cu privirea lipită de lipovean. Modul acestuia de a relata evenimentele o fascinează. Ca pe majoritatea oamenilor, de altfel. Am posibilitatea s-o studiez, liniştită şi cuminte. Dacă aş fi mistic, aş spune că e o reîncarnare a Carmelei, creola araucană ce mi-a fost soţie devotată, vreo cinci ani. Fulgerul de durere, la amintirea plecării ei din Lumea noastră, nu mă mai încearcă. Nu din cauza amorţirii sufleteşti. Din cauza unei înţelepciuni blânde, liniştite şi sigure, câştigate în anii de viaţă ce s-au scurs după pierderea ei.

Regretele după cei dispăruţi nu folosesc nimănui. *Nici lor*, *nici nouă*. Consumă inutil energie psihică, de ambele părţi. Aşa e legea vieţii pe această planetă: morţii cu morţii, viii cu viii. *Cât sunteţi vii*, *bucuraţi-vă de toate*! Lăsaţi morţii să doarmă în pace, în lumea lor! Lume despre care ştim prea puţine, să ne facem probleme. Nici nu merită să ni le facem, că nu ne foloseşte la nimic. În cei patruzeci şi ceva de ani de viaţă zbuciumată, am înţeles acest adevăr. Dacă nu vreţi să-mi repetaţi zbuciumul, preluaţi sfatul meu! OK?

Ramona simte că o studiez şi ridică privirea întrebătoare către mine. Îi răspund simplu:

— Semeni perfect cu fosta mea soţie. Sioniştii au ucis-o, în Argentina, în urmă cu vreo opt ani.

— Îmi pare râu, şopteşte ea.

— £ *în* regulă, fetiţo! Dacă vei avea o fată, să-i pui numele

ei!

— Am un băiat, cu numele tatei, îmi aminteşte ea că viaţa nu stă o clipă în loc.

— Soţul ştie de... de cele secrete?

— Soţul meu prospectează în nord, pentru o companie minieră. *Mai* mult plecat. N-a simţit nimic.

Spionii trăiesc vieţi ciudate. Ramona a început să trăiască conspirativ încă de pe la zece ani, când tatăl ei lucra sub acoperire îh SUA. Aţi intuit că ornitologii din România nu-i vor da certificat să cotcodăcească pentru NATO? Steven a fost un odios care a furat democraţia cuiva. Rămâne de văzut cine reclamă furtu' mărfii respective, democraţia. Nu ştiu cum gândiţi domniile voastre, da' eu nu-mi poţ imagina o democraţie autentică într-o ţară dominată de mafia politicocconomică. Poate că-s vreun depăşit de evenimente? De-aia nu sesizez fioru' democratic din micii sfârâind la pomana unui baron, nici în zâmbetele largi, ca nişte guri de canal, ale politicienilor. Nici în trompetele festiviste şi în porcăielile înjositoare, atât de frecvenţe în vieţile parlagiilor şi guvilor noştri.»

— După această acţiune, nu mai apelăm la voi, îi promit eu.

— Domnule Varain, nu e cazul să mă menajaţi! Încă mai simt românește.

— Deci, ştii despre ce e vorba?

— E mâna mea dreaptă, mă asigură Munteanu. Are o companie de publicitate.

— Perfectamente, murmură lipoveanul. Se poate mişca.

— Şi se mişcă. Eu, cu firma mea de tranzacţii imobiliare, mai greu.

— Unde duc firele organizaţiilor revizioniste maghiare? Intru eu în problema care m-a împins în Canada.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, Varain, îşi recunoaşte Steven limitele. Am identificat mai multe cuiburi revizioniste, cu acoperiri diverse. Comumcă între ele, pe orizontală. Deasupra lor, însă...

— Poate că-s în SUA?

— Posibil dar nu cred. Canada le oferă mai multă libertate de mişcare. Poliţaii yankei sunt cam paranoici.

— Paranoia lor nu a oprit pătrunderea unor revizionişti îţi parlamentul american, observ eu.

— Numai doi, precizează Steven. Şi ajutaţi de sionişti, cu scopul de a-şi asigura aliaţi *în* conducerea SUA. Ca şi în România.

Are dreptate Munteanu. *Toată tevatura cu minorităţile din România a fost organizată de sionişti*. La adăpostul minorităţilor, şi-au strecurat şi ei agenţi de influenţă în Parlament. Îi cam cunoaştem şi-i vom întreba de sănătate, mai devreme decât bănuiesc ei. *Dacă maghiarofonii din România ar înţelege că sunt masă de manevră a propriilor jefuitori*, *udemereul s-ar prăbuşi cu mare scandal*. Ceea ce eu sper din tot sufletul. Dumneavoastră?

Ramona a dispărut câteva minute. Se întoarce cu un dosărel subţire pe care mi-l întinde:

— Schema agenturii revizioniste identificate.

Îi mulţumesc şi deschid dosarul. Bine lucrat, din ambele părţi. Revizionştii au împrumutat stilul fascist de organizare şi cotizare. În dreptul fiecărei rezidenţe, sunt trecutc sumele cu care contribuie fiecatii la „Ungaria Mare”. *Ăştia visează pe dos*, *observ eu*. *Din prezent către trecut încă mai sfycră că feudalismul ar putea fi îqviat*. Identificarea lor cu acurateţe îmi spune însă ca*jleeping agent*” a lucrat pe cont |) r () priu> întreaga perioadă de, ^dormire<<r. Aşa cum procetiam şi noi. Pe cont propriu.

— Felicitări! Spun eu din toată inima, întinzându-i dosarul.

— Încă nu, mă opreşte Ramona. Mergeţi să vedeţi ccntrala?

Un schimb de priviri cu Bălaiul. Ochii săi mă îndeamnă să yedem ce poznă a pus la cale puştoaica. Ne ridicăm şi pornim pe urmele ei. Pătrundem într-o bucătărie spaţioasă, utilajtă ultramodern

— Pe aici! Ne îndeamnă ea, deschizând uşile cămării.

Peretele din spate, cu rafturi încastrate, etalează o c olecţie impresionantă de alimente conservate. Cam cum năşeşti la fiecare familie americană sau canadiană. Un uşor

»»

Scârţâit şi peretele se roteşte în jurul unui ax pe care nici cel mai suspicios poliţist nu l-ar putea bănui. Pătrundem într-o c ameră oarbă, de vreo opt metri pătraţi, luminată de un singur Ixx. De-a lungul pereţilor, pe console metalice prinse îh zid, cunoscută aparatură de interceptat convorbiri.

— Faci şi vrăji, mamzel? Întreabă lipoveanul, cu ochii pe sculele în funcţiune.

— Din când în când^ recunoaşte Ramona, zâmbind. Dar nu sunt la fel de eficiente că ştiinţele.

Mă las să cad pe un scaun, în faţa panoului de ascultare şi răsfoiesc notiţele. Observ că sunt scrise în patru limbi – engleză, franceză, maghiară şi română.

— E un efort colosal, apreciez eu. Încă nu-mi vine a crede... v:

— Avem destui oameni buni în rezidenţa noastră, explică ea pe un ton banal. Facem cu rândul.

— Fără ca soţul'să miroasă?! Încă nu-mi revin eu din perplexitate.

— Secretele mari zac îngropate adânc, îmi replică ea pe un ton serios şi un pic trist. Dragostea şi spionajul nu au nimic în comun.

Remarca ei mă cufundă în amintiri. Toate dureroase. Şi toate produse din cauză că suntem spioni ai unei naţiuni mici, obiect de dispută între şacalii Lumii. Fata asta frumoasă ca o cadră ascunde o dramă pe care o speram uitată. Pe la vreo doisprezece ani, a asistat neputincioasă, cu gura cusută, la asasinarea mamei sale. Asta s-a întâmplat în SUA, înainte de „89. Apoi, a tot fugit, împreună cu tatăl ei, prin America de Sud, schimbându-şi periodic identităţile. În ea s-a adunat ură şi dorinţă de răzbunare. Nu e bine, gândesc eu şi încerc s-o îmbunez:

— Acum, se va termina, copilo.

— Domnule Varain, nu ştiţi să minţiţi! În această Lume, noi nu vom termina niciodată.

— După ce capturăm şefii reţelei revizioniste ungare, se va termina! Ridic eu tonul pentru a alunga imaginile din trecut

— Nu ne vor lăsa alţii să ne retragem, domnule Varain. Sionişti, globalişti, mafioţii...

— Am promis, Ramona. Mă voi ţine de cuvânt.

— Ciim, domnule Varain?

— Voi da ordin de încetare a activităţii informativoperative în această zonă.

— În ce calitate îl puteţi da?

Dreaptă, mândră, ca făcută din oţel. Ochii ei mă sfredelesc, pentru a-mi aminti că Dumţiezeu n-a făcut spionii din

acelaşi aluat cu alţi muritori.

— Ca şi noi, dunlneavoasftă luptaţi pentru iiişte convingeri: Nu aveţi acoperireoficială.1 ' "

— Majoritataea naţiunilor sunt conduse de indivizi putrezi şi amorali* fetiţo. Cui să cerem aprobare?

— Vedeţi?! Până la o Lume curată şi bună mai e mult. Şi semnele nu-s deloc încurajatoare.

Maşinal, întind mâna să-mi scot pachetul cu ţigări, îmi amintesc că l-am lăsat pe masa din sufragerie şi mă ridic, îi şoptesc:

— Dacă te rog din inimă, te fetragi din încleştare?

— Dacă n-aş fi semănat cu ea, m-aţi fi rugat?

Nu-i răspund. Capul îmi vâjâie şi nu de oboseală. Sângele a invadat ţesuturile, tinzând să sufoce raţiunea calmă, rece şi sigură. Ies din centrală şi mă întorc în sufragerie. Aprind o ţigară şi, fără a ridica capul, îl rog pe lipovean:

— Bălaiule, vezi dacă găseşti vreo tărie prin preajmă! Lipoveanul mă priveşte câteva clipe, apoi îmi mai toarnă'o ceaşcă de cafea. Ridic privirile surprins. În ochii săi de oţel albăstrui s-a instalat o hotărâre inflexibilă:

— La durere şi nervi nu se bea, piciule! Deschide inima şi lasă durerea mocnită să se evăpore!

^- L-ai supărat?! Constată Steven cu uimire^

— Era supărat pe el însuşi, îi răspunde fiica. Mă dttc să vă pregătesc dormitoarele.

— Nu! O opresc eu. Avem o întâlnire cu un agent american.

— În Thunder Bay?

— James Cagni. Poţi afla la ce hotel a tras?

— Pol dar..

— E agentul lui Corday.

— Cel din spital?

— Fost ofiţer CIA, Fugar la noi. *Dţ&flsure*.

— Se rezolvă, măasigură ea şi pleacă.

— De ce ai băgat-o în coşmarul ăsta? Îi reproşez eu lui Steven.

Bătrânul spai Îşi aprinde o ţigară, apoi recunoaşte:

— Asta întreb ţi eu, în fiecare zi, Varain. Doamne, de ce ne-ai băgat îh coşmarul ăsta? Şi nimeni nu-mi răspunde...

— Se va teimfoa, Steven. Extratereştrii au înce^gg

infiltrările în populaţia Pământului.

— Aş vrea să te cred, Varain. Pentru mine, însă, e preţ târziu. N-O să apuc o Lumermai bună.

— Dar...

— M-am învăţat ca acest gând, Varain, se apără el, cu amândouă mâinile. Nu mi-l destrăma!

— Ramooa avea drept la altfel de viaţă, îi reproşez^

— N-am putut-o opri, VaiaiiL Ca şi tine, poai#^|t adâncurile creierului o imagine de neşters; O apăr cât pot de mult

— Poale c-ar trebui să vă w^i îu Europa...

— Monnântul soţiei inele e dincolo de frontiera americană. La câţiva kilometri deaici. Nu plec, Varain! Nici Ramooa nu pleacă! Din acecaşi pşuză...

— Daaa... înţeleg. Atunci, veniţi câteva zile îh România!

— Asta se va putea. După ce topşnăm cu viperele astea.

— Şi aşa e bine. Cum stârnim viesparul, să ajungem din nou în contact? W

— Vrei un prizonier din conduc$toa lor?

F

— Unul ÎH stare să mă ducă ia marii şefi, Steven. Cineva conduce în mod centralizat acţiunea revizionistă. De aici sau din SUA.

— Mă gândesc până vă întoarceţi voi.

— Bine. Ne poţi arunca doi filori în cârcă?

— Americanul nu e sigur?

— Cine e perfect sigur, cu excepţia noastră?

Munteanu ciigetă câteva clipe, apoi aprobă:

— Îi trimit direct la locul întâlnirii. Casa mea e supravegheată din momentul primului contact. Nu-s canadienii, înţelegi?;

Înţeleg că revizioniştii unguri sunt disperaţi. Acum ori niciodată! E sloganul lor. *Foarte probabil*, *curând*, *vor rămâne cu niciodată*. Pentru aceasta, însă, va trebui să rezistăm unui asalt furibund. Din câte am văzut, au mobilizat pe teritoriul Canadei o adevărată armată. Asta nu mai e spionajdiversiune, ci măcel în toată regula.

— Vom avea nevoie şi de vreo zece braţe înarmate,

Steven.

— Se face. Îi poţi folosi numai noaptea, Varain. Canadienii

sunt foarte severi în materie de confruntări armate.

Arunc o privire pe geam. Ziua s£urtă, de decembrie. Ploaia $ trecut către lapoviţă. Până bei o cafea, se întunecă. Aprob:

— În regulă. Noaptea e amica noastră preferată.

Ramona revine, îmbrăcată ca o lady.

— Plec la serviciu, explică ea ambalajul de gală.

— Şi amicul nostru?

R

— A tras la un stabiliment cam deocheat, Grey Ştag. Contrabandişti, vânători, pescuitori în ape tulburi... Am trimis doi filori, să-l pipăie.

Eşti îngrozitor de inteligentă, o flatează lipoveanul. N-aş vrea a-ţi. Ajung duşman.

— Nici nu poţi, îi replică ea rece. Eşti un semntimental ascuns într-un dur. Am plecat.

Iese, dreaptă, păşind cu sigură^. Degajă o foiţă stranie. Privesc prin geam. Şoferul îi d^scşlu^ uşa maşinii. Urcă maiestuos, ca o regină. Joacă un rol pe caţel-a exersat îndelung. Romăncele vor contribui plin la scoaterea naţiunii noastre din mizerie, gândesc eu, privind după maşină. Romăncele adevărate. Nu aventurierele învârtite prin politică, de patimi mărunte sau ca agente ale unor puteri străine.

Agentul Munteanu îmi surprinde privirea şi. Ţine să mă asigure;.

— Va supravieţui, Varain.

— . Şi. va învinge mereu, Steven. >£ereu.

Cţţeya minute după ora unsprezece, lunecăm alene către hotelul îb care a tras yankeul. Cu un echipa de filori pe coa$a noastră. Şiew* care mă ten^am x^ acn pierdut contactul cu pizmaşii. În căzu9 de faţă, noţiunea se, potriveşte cu situaţia: revizionişti ungpri pi^mUiesc Tom^iii pentru vitalitatea extraordinară şi pentru creaţiile geniale* înlj^ei, discută cu mgrijc^are de aceste calităţi alevalahiltir. Ifcţă de noi, adeptă atitudini de „superiori”, sperând să găsească fraieri caresă~i creadă/invidiam; *-/face deloc mai puternici sau mai fericiţi*. *Se otrăvesc £u noxele unui sentiment negativ*. Şi se sufocă de neputinţa. *Succesele lor din România*, *formale şi de scurtă durată*, *nu trebuie să vă sperie*. Nici să vă inducă în eroare. Au profitat de slăbiciunile unor nătângi ajunşi lideri orbeşte, prin

ceaţa tranziţiei. *Ceaţa s-a risipit*, *însă*. *Urmează revenirea la normal*. Cui nu-i place viaţa cinstită poale s-o şteargă din România. Cât mai are timp.

— Puştoaica m-a impresionat, recunoaşte lipoveanul, li cam de vârsta golanilor mei, dar ce caracter!

— O armă perfectă, recunosc eu. Îmi pare rău dar aceasta e situaţia.

— A fost alegerea ei, piciule.

— N-a fost alegerea ei, lipa! Punctez eu cu asprime în glas. Nici a noastră.

— Nici a lui Dumnezeu, piciule. Să-i căutăm pe cei care au ales!

— Şi să-i scuturăm de fumurile de pretendenţi divini!

— Right!

Lipoveanul parchează în faţa hotelului. La o primă privire, nu arată chiar atât de dubios. Curăţel, micuţ şi pleoştit de lapoviţă.-

— Acu\poţi bea o tărie, se arată amteu' generos. Ţi-a trecut amoku\

— Să ştii c-o beau. În cinstea ei. Să scape la lumină. Şi nă trăiască omeneşte.

— Asta depinde şi de noi, tiu?

— În mare parte, lipa.

Pătrundem în bar, să pipăim terenul. Mirositorii de urme au rămas în maşina lor, la vreo două sute de metri de liotei. Înseamnă că au alţii înăuntru. Ori că sunt siguri că îi avem pe unde ne topi. Fauna din crâşmă e aproximativ cum ne-a descris-o Ramona şi asta ne încântă. Într-o eventuală cotonogeală, poţi conta pe contrabandişti, cartofori şi alţi aventurieri. Desigur, dacă îi plăteşti bine.

Ne proptim în barul rtichelat, cerem două rachiuri de secară şi studiem distraţi adunătura.

— Ăla e Cagni! Descopăr eu şi îl arăt din cap lipoveanului.

— Văzut, mă asigură el. Ai parola?

— În creierul indianului. Îl luăm la spital.

— Dacă merge.

— Cine o să-l întrebe? Mă înveselesc eu.

— Îhî. Noroc!

— Pentru sănătatea ei!

— Pentru sănătataea doamnei brune, cu ochi de topaz

bleumarin!

Bem tot, dintr-o răsuflare şi mai comandăm un rând. Bălaiul recunoaşte: t

— N-am crezut că voi nutri vreodată sentimente părinteşti pentru o femeie. Da* viaţa mi-a arătat câteva care meritau.

— Învеţi şi tu, lipa.

— Dracu' e un fluture pe lângă Ramona, şopteşte el gânditor. Încă nu m-am trezit.

Se trezeşte cu încă un pahar de rachiu. Eu studiez exciaistul. James Cagni e un tip negricios, cu faţă ascuţită şi ochi curioşi. Nu seamănă cu mulţi tipi din CIA pe care i-am cunoscut. Îi lipseşte morgă şi eticheta de spai pusă direct pe frunte. Să afle toată lumea că au de-a face cu un vajnic agent al celei mai aşa şi pe dincolo puteri.

— E bun! Decretez eu.

— Şi mie-mi pare om de teren, confirmă lipoveanul. Îl Citeşti?»

— Până la primu' scâncet, fl asigur eu.

Am intrat îh pâine. Trimit un spai psihoenergetic să citească poveştile din creierul lui Cagni. Între timp, lipoveanul mai comandă două stacane de spirt. Şi-a revenit din şoc. Fredonează uşurel, să nu-l audă alţi clienţi:

Voi, închinători la Lună, Aţi cam rupt-o-n fericire, C-am găsit fecioara brună, Să vă zică din psaltire...

Nu mi-o pot imagina pe Ramona citind pizmaşilor din psaltire. Mai degrabă, ţinându-le un spici cu o mitralieră sau oferindu-le o băutură îmbogăţită cu-n strop de cianură.

Zeiţa aia năzuroasă, ^ Fortuna, şi-a amintit de noi. Aşa simt eu. Câmpul de forţă al României, pe care îl simt ca şi cum ar fi alături, mă asigură că *generaţia tânără creşte cum am visat*: *învingătoare*. *Putem conta pe ei pentru revanşa asupra celor care ne-au umilit şi ne-au jefuit*. *Sigur*!

Treburile încep să se limpezească

E timpul să-l abordăm pe ixulescu ăla din CIA. Ies eu la înaintare, că lipoveanu' are obiceiu' de a discuta cam violent. Întâi. Îi dă bulionu' pe nas individului, apoi îi explică teorema lu' Bălaiu'. Nu vă sfătuiesc să vă lăsaţi împinşi de curiozitatea ştiinţifică atât de mult, încât să aflaţi cum sună această teoremă. Lipoveanul e un erou contemporan care merită admirat de la o distanţă sănătoasă. Desigur, dacă sunteţi

bărbaţi. Cu damele, problema se pune în cu totu' alţi termeni. Mult mai plăcuţi.

— Dau un rând? Îl interpelez eu pe Cagni, luând loc alături.

Tipu' îmi cântăreşte din ochi ţoalele de manechin, apoi întreabă alene:

— Ai moştenit un tip cu mălai vârtos?

— Îhî. Vrei o bucăţică?

— Cine nu vrea? Care-i treaba?

Comand două whiskiuri seci şi-l invit:

— Mergem până la Corday?

Ochii i se strâng insesizabil şi mâna dreaptă se crispează să tragă ferătania de sub geacă îmblănită. Iau paharul, îl ciocnesc de-al lui şi-i urez:

— Baftă, amigo!

— Baftă! Răspunde el automat şi întinde mâna după licoare. Şi Corday?

R- E fratele meu n? Şu. Rănit, Mer^nj lajSjaftaî:

Suspiciunea din ochii creşte ca Japtele sub focu' nesupravegheat de^ o gospodină împatimfta de telenovele.

— Corday n-are fraţi. E singur-singurel.

— Şi moartea-i singură dar are fraţi. Noi suntem ăia.

Zâmbeşte, dezvelind un şir de dinţi răriţi, îngălbeniţi de tutun:

— Un dandy care a văzut filme cu duri, îmi pune el eticheta.

E rândul meu să râd, nu? Îi ard o pasă psi la'bibilică, de-l fac grogy. Apoi, cu cel mai senin zâmbet, din arsenal, îl îndemn:

— Fă paşi! Unul după altul!

Îi face cam împleticiţi. Bălaiul îl prinde la ieşire şi-l târâie la Cadilţac. Eu urc la volan, dau o tiflă filorilor din maşina alăturată şi demarez în trombă. Deşi vremea-i mai pişărcoasă decât ieri, mie mi se pare minunată. Frumos e timpu' mohorât, constata un filosof bâlgar care se apucase de scris romane poliţiste. Pentru noi e chiar frumos. Să-l văd pe ochiosul care ne poate urmări prin zloata. Asta!

Conduc cu mare atenţie, dârî instinct şi ascult predica „piosului44 lipovean:

— Corbule, colţu' ista nil e recomandat pentru cei din lagma ta. Te poate băga în păcat.

I-a umflat arma şi-l ţine amical, de ceafă, cu laba înfiptă ca o gheară.

— Cosa nostra, murmură macaronarul yankeu, presupunând că i-a sunat şi lui ceasu'.

— *WrdngrJimmy boyi* îl anunţă Bălaiul că a tras lozu' perdant. Noi suntem din ţara în care funcţiona Cobiliţa Nostra. Da* iiişte zdrenţe l-au ilcis pe năsu' şi-au pornit războiu' între onoratele familii.

— Ce vreţi de la mine? Mârâie Corbu, cum l-a poreclit Bălaiul.

— Deocamdaă, să te livrăm lui Johny Corday. După, funcţie de cum decide eL

Yankeul răsuflă uşurat, în semn de încredere, lipoveanul îi înapoiază pistolul de lichidator, avertizându-l:

— Vezi să nu te răneşti cu drăcia asta!

Cagni îşi ţine botu* *ştiut*. S-a prins că nu suntem *dandy* decât la ţoale. Parchez în faţa spitalului, mă asigur că am pierdut filorii pe drum, apoi pătrund în spital, cu Bălaiul şi Cagni după mine.

Palmez o bancnotă frumuşică şi i-o scap recepţionistei. Imediat, dă în patima apiculOirii. Se face miere, că lapte are, din zestrea naturală. Destul, după aprecierea mea. Ne conduce prin culoarele luminate a *giorno*, ciripind veselă. Cine a zis că vorba *tip* (ciubuc) figurează zadarnic în dicţionaru' merigan era pe dinafară, cuget eu. Bambina deschide uşa unei rezerve şi ne invită:

— Poftiţi dar să nu4 obosiţi!

Bălaiul o asigură că noi obosim în moduri mult mai plăcute. Eu am ajuns deja lângă Corday. E palid ca un mort, cy ochii închişi şi răsuflă al dracu' de periculos. Şuierat şi scurt. Un glonţ în plămân produce mai multă pagubă decât o tonă de nicotină adunată grijuliu, o viaţă întreagă. Îmi trag noptiera sub fund, îi prind dreapta în palmele mele şi-l strig pe nume:

— Johny, aprinde felinarele, c-am adus muşteriu9! Deschide ochii cu greutate dar privirea sa e limpede.

Conştient, constat eu. Pe lângă tubul de drenaj, vorbele-i se strecoră abia perceptibile:

— James, bătrână gioarsă, ai venit!

Yankeul dă din coadă de fericire că n-a luat clapa:

— Venit, Corday. Doar mă ştii!

— Ei sunt fraţii mei, James. & ajuţi, te plătesc. Macaronaru' aruncă o privire dubioasă către albinosu' frăţior, lipoveanu*. Grfeu de crezut cătribu* navajo a prăsit un blond de vreo sută de kile, dar treacă de la el. Se fandoseşte:

— Banii nu sunt totul, Johny.

— Mulţi bani, Cagni. Mulţi. Ia-i! Eu nu mai pot.

— Atât de rău?

— Scos din bisnis pentru vreo lună! Mergi tu! *No tricks*! OK?

— OK! Acceptă Corbu' să nu încerce vreo şmecherie pe pielea noastră. Privirea indianului se mută pe mine:

— Am I safe, Varain?

— Ca-n trupul mamei tale, îl asigur eu. După ce terminăm, venim să te luăm.

— Sigur. E timpul să vă roiţi.

Lipoveanul, grijuliu, îi pune sub pernă pumnalul şi fi şicul de bani. Două arme cu care poate învinge în destule confruntări.

— Bye, red skin!

— *Take care*! Ne îndeamnă el şi închide din nou ochii. Ezit un pic, apoi decid că merită mai mult. Scot cutia

111 energizante extraterestre. Număr zece pastile şi i le bag sub pernă, alături de bani şi de pumnal:.

– Zece doze de fericire divină, Johny. Sub pernă.

Înţelege. Schiţează un zâmbet, fără ă deschide octţi|. Cam asta-i tot, decid eu şi ne luăm tălpăşiţa.

Din mersul maşinii, studiez mişcarea. Nimic pe cciqţţa noastră. Aleg o speluncă cu ferestre mari şi opresc, să târfei ceva în stomacuri. Şi să-i explicăm noului partener că a ifjttşt într-un rahat, din care ar putea ieşi cu picioarele înainte.

Luăm loc la o masă. Lipoveanul comandă. Eu muftjir pe faţă zece mii de parai americani şi-i împing către

— Juma' din soldă. Restu* după ce tentunâj^. J^J s

— Spargem tezaurul Canadei?. A

— Nu-i o idee tea. Noi, Însă, avem plt obiectiv, ţ|-l spun şi-l uiţil

— În regulă. *Shoot*!

— Suntem spai ai Uniunii Europene. Am veput să lichidăm nişte conturi.

— Şi?

— Conturile nu-s în băiţci. Sunt bipede şi se oameni.

— Omor calificat, cu intenţie directă, douăzeci dş aţţi de pripon, îmi citează el diotr-o cărui scrisă de penaUştik' ^

— Dacă ne prind, încasăm ocna pe viaţă. Tre9 să gem vreo duzină de tipi răi, «we gun beţe în roţile Unii Maghiari*

La auzul cuvântului maghiari* figura lui încordată ş| destinde:

N-au coaie să se bată oi p*

— Intri? Îi întreb eu privind^ jbanii rămaşi încă pg masă.

Mâna lui Cagni se face greblă şi banii, pătrund în buzunarul interior al scurtei.

— Unde a mers mia merge şi sută. Intru)

În cinstea acestei înţelegeri, radem câte un whisky şi ne delectăm c-o haleală pe cinste. Franţuzească. Nu zic nimic despre ce rumegă yankeii. Observ numa' că verii frânei au trei lueruri de invidiat: gagici arzoaice, potol gustos şi pileală selectă. Să nil te uneşti cu ăştia? Doar dacă eşti poponaut, impotent sau bolnav de stomac.

Am ajuns la coniac şi cafele. Bune amândouă. Încep să-mi verificachiziţia:

— Cagni, avem nevoie de informaţii despre boşii revizioniştilor maghiari. '

— Din SUA?

— De aici. În SUA luoează nişte geimani de-ai noştri. Curăţă tot, oi meticulozitatea specifică acestei naţiuni.

— Canada? Am nevoie de calculator, Internei şi fax.

W^venkNu vrem caracuda. Ţie* să-i scoatem maţele marelui bos, înţelegi?

— V-aţi pus pe treabă, ai?

— Unchiu'Sam nu ne-a alăptat la timp, S lămureşte lipoveanul. Şi-am fost luaţi de suflet de mămica Europa.

— Ce probă de diavoli sunteţi voi! Râde yankeul.

— Diavolii sunt nişte troglodiţi înapoiaţi, mon ami. Noi suntem din Octogon. > T

Macaronarul merigan suferă a transformare subită. Ochii lui se plimbă de câteva ori de la mine la lipovean dar gura refuză să clămpănească vreun Cuvânt sau ceva asemănător.

— Da, eu sunt Varain, îi confirm eu gândul care îi circulă prin bostăneli Iar el e Bălaiul. Corday luptă alături de noi tic câţiva ani.

— Deci, aşa...

— Ai altă propunere? Îi susură lipoveanul, aparent blândut.

*

— O, nu! Se apără meriganul. Am decis, facem!

Se încurajează singur, deşi moartea-i cât casa pe capu' lui. V-am spus eu c-o să constate c-a intrat în ceva galben, moale şi care aduce noroc numa' porcilor. Şi noi nu suntem porpi. În condiţiile astea grele, când porcii sunt la modă, de se discută de ei prin parlamente, *noi ne încăpăţânăm să rămânem oameni demni*.

— Mergem la hotel, luăm bagajul tău şi ne retragem în baza de operaţii, îi propun eu.

— Bagaj? Râde Cagni. Tot ce *am* e pe mine, omule!

— Îmi placi! Îi declară Bălaiul. Da9 dacă joci strâmb, te fac şvaiţer.

>lio* – Nici c^mjuc$ «^că®^ ClAcajat un motiv să mă priponească pe viaţă.

— Ai scuipaţ în cafeaua marelui scârboss?

— Am lucrat în comisia UFO, ne surprinde Cagni. Ţi-ar plăcea să âfii ce ştiu eu.

— O să-mi povesteşti şi-o să-mi placă, îl asigraă lipoveanul. Hai!

Ridicăm ancora şi navigăm, prin lapoviţa nemiloasă, către cuibul din vârful dealului. Din meărs, studiez canadienii. Sănătoşi, robuşti şi mulţumiţi. Cel puţiifcaşa mi se par mie.

La baza dealului, două echipaje de filaj aşteaptă răbdătoare. Una, în autoturism, alta, îhtr-o camionetă acoperită. Probabil, acolo au sculele alea de tras cu urechea de la distanţă. Trecem printre ele şi pătrundem pe proprietatea agentului nostru. Vă aşteptaţi ca sângele să-mi dea în clocot? No, amicii mei. Când daţi ochii cu vreun pizmaş, e bine să aveţi sânge rece. *Şi credinţa nestrămutată c-o să-i haliţi coliva*.

*

* *

În salon, ne întâmpină o scenă de familie. Munteanu se joacă cu nepotul, un puşti de vreo patni-cinci anişori. O primă privire şi descopăr că gena noastră, românească, e măi sănătoasă şi mai puternică. Copilul pare tras la copie după maică-sa. Ager şi încăpăţânat. Ne primeşte fără suspiciune. Bate palma cu noi, apoi continuă tărăboiul.

— Ai nişte „amici” în poartă, Steven, îl anunţ eu.

— M-am obişnuit, Varain. Nu le dau importanţă,

Şi asta e o calitate. Să ajungi să nu dai nicio atenţie filorilor şi altor inamici care îţi suflă în ceafă. Ori care îţi fac demonstraţii de filaj la vedere, pentru intimidare. După ce te obişnuieşti, începi să te bucuri că le produci inamicilor pagube materiale. Cum te obişnuieşti? Simplu, amici români. Inamicii n-au turnat încă glonţul care să vă dea ultimul paşaport. De restu', tre' să vă doară-n doamnele coate. Asta se cheamă adaptare la situaţii stresante. Dacă vi se întâmplă pocinogu\ştiţi cum trebuie să vă comportaţi cu tălpaşii mirositori de urme. OK?

— Scule de legătură? Îi şoptesc eu agentului în română, să nu prindă piciul vreo vorbă.

Steven trage blocnotesul către el, desenează o schiţă şi scrie explicaţiile. După aceasta, îl trimite pe itiicuţu' George în dormitor, să-i aducă pipa.

— Prin bucătărie, în centrală. Sub ea, tunelul de ieşire în pădure. *Ga*!

O ştergem pe direcţia indicată, să creadă ăla ftiicu că am plecat din casă. Cagni cască gura la scamatoria cu dulapul de, haleală carş se preface înuşă. Îl împing înăuntru şi închid sistemul. \

— Intră în pâine, amigo! Îl invit eu.

Studiază câteva clipe echipamentele de ultimu' răcnet al tehnicii în materie, apoi recunoaşte:

— Treaba-i serioasă.

— Nici moartea nu glumeşte, îi amintesc eu alternativa

Acţionează ca un *pro first class.* Îşi scoate scurtă, o aşează calm, îh cuier, apoi ia toc la pupitru. Bălaiul s-a lăsat pe un scaun din spatele lui, să afle povestea aia cu OZN. Eu am altă treabă. Încep să studiez schema făcută de Munteanu. Tunelul de care mi-a vorbit mi-a luminat un capăt de viaţă. Celălalt capăt trebuie să mi-l luminez singur.

Găsesc clapeta şi-o apăs. O porţiune de podea lunecă lin, dezvelind o scară.

— Plec pentru câteva minute, îmi anunţ eu camarazii şi încep să cobor.

Un val de aer rece şi umed mă întâmpina cam neprietenos. Cobor vreo trei metri şi ating tunelul propriu zis. Bine lucrat, bătrâne! Îl felicit eu în gând pe Steven. Înalt de vreo

doi metri şi lat cam tot pe atât, tunelul reprezintă o cale excelentă de uşcheală de sub nasul duşmanilor. O parte a fost scobit în pământ şi întărită cu beton. Q altă parte, prin stâncă. Muncă, nu glumă. Îl străbat într-o fugă uşoară, cronometrând deplasarea. Cu cât înaintez, aerul devine tot mai rece şi mai umed. Un susur cunoscut mă anunţă că tunelul iese în preajma unei ape curgătoare.

Am atins peretele din fundul tunelului Nu ăla visat de Mutantu', când era premier. Unu autentic şi cu un sfârşit previzibil. Ăsta se termina cu o grămadă de pietre, prin care *hc*/fireşte o vagă lumină. Apa curge ceva mai jos, îndepărtez un cataroi şi-admir opera de artă a spaiului nostru. În jur, pădurea liniştită şi un pârâu ceva mai mare, curgând către lacurile din vale. Fain, curat şi de nebănuit. Pun pietroiul la loc şi refac traseul. Cam cinci minute de marş foiţat O treabă cât se poate de convenabilă penthi fizicurile* noastre. Pentru moral, *of coursc*. Nu spun nimic de inamici, da' bănuiţi că nu-s cei mai fericiţi tipi din Lume.

— Cum merge? Mă interesez eu, reintrând în mica centrală de supraveghere.

— Greu, recunoaşte Câgni. Indivizii ăştia nu-s consideraţi periculoşi pentru SUA.

— Nici nu simt, recunosc eu. Unde i-am putea căuta?

— La dracu'a praznic, mprmăie americanul. Nu figurează printre organizaţiile teroriste controlate de CIA.

— Dar îi terorizează pe români, în inima Europei, observ eu. Interceptările făcute anterior te-ar puteţi ajuta?

— Slabă speranţă, domnule Varain. Să le văd!

Îi împing sub nas dosarul întocmit de rezidenţa lui Munteanu, apoi iau loc lângă'lipovean. Dau să aprind o ţigaretă, însă îmi amintesc de copilul teribil. Ar putea simţi fumul de ţigară. Renunţ temporar la plăcerea duhănitului şi îmi pun neuronii la muncă. Caut altă soluţie de a pătrunde direct la căpeteniile revizioniste maghiare.

— Pe ăsta îl cunosc, se roteşte Cagni, pe scaun, să ne arate documentul. Zerbesh Almos a fost infractor economic. I În moment, să verific.

Intră pe Internet şi începe să ruleze cu mare viteză. O l i cl pilangiu dar ştie meserie. Din cât observ, chiar îi place vânătoarea de informaţii* Prinde uri s/fe şi începe să ne în

formeze:

— Căutat de FBI pentru evaziune fiscală şi contrabandă cu materiale strategice. Presupus fugar îh America de Sud ori în Asia

— Ce includeţi voi îh materiale strategice?

— Cele cunoscute, Varain: piesepeatra industria mi – litară şi spaţială, materiale fisionabile, culturi folosibile îh. Războiul bacteriologic...

— Aha! Dacă te interesează, am găsit o minibombă nucleară într-un bunker din Ungaria.

— Nu mă interesează, Varain. În zi^enoastre, orice individ cu bani îşi po$tfe produce bombe i^teeţre, chigice, bacteriologice sauclaăfcter „

Cagni continuă să scormonească prin calculator, mormăind nemulţumit. Fantezia mea a început ^ schiţeze un plan. Dacă nu poţi lovi dimet la vârf, retezi veri^ fiiterme^- ară. În disperare de cauză, boşii revizionişti j^buie şase arate, căutând structurile inferioare. E

— Asta e, îmi întinde Cagni prinţul» ^ imprimantă. Nu figurează *îh* evidenţă populaţiei canadiene.

— Poate foloseşte alt nume...

— Şi ce sunt eu să-l găsesc? GMcitor?

Almos Zerbeş rânjeşte diii liştexicxiil ca&etului cam încărcat Un tip chel, cu faţă alungităşi buzestobţiri, de *im* rău. Informaţiile sunt cam săraeb dar h6i ani fezolvat casotti pornind şi de la ihai puţin. 1

— Coborâm să bem şi să fumăm? Propun eu, indidiod din priviri ieşirea secretă. „'

Na-mi răspund dar se îngrămădesc pe scară. Fumătorii care aţi trăit momente de reprimate ştâţicât de eliberai e sentimentul că poţi să-ţi înfigi în bot 6 pâpiroasă, să-i dai foc şi să tragi cu sete din ea. Ne oprim la capătul tunelului, aprindem pipele şi trecem din mână în mână o borţoasă de spirtos. Pe lângă plăcere, ne mai şi încălzim.

— Merită riscu' şi banii cheltuiţi? Întreabă ex-ciaistu'.

— Viaţa neamului românesc merită orice risc şi mai mulţi bani decât cheltuim noi.

— Chiar atât de disperată e situaţia?

— Amigo, intervine lipoveanul, tu ai putea trăi cu o sută de. Dolari pe lurià?

— Eşti tâjnpitH reacţionează meriganul. Cu atâta nu poate. Trăi nimeni! /p,. V:.

— Destui români trăiesc cam cn atât ' -p. PyOqd!:” '

— Oodplecat tov^canta^mori ami. Şi-n fipşa Lui, nişte pleuri se jp? C$:<şu yjşţite oameni. Y-r/pr'-------py p-\pp-. PPP^'P. '

— V-ţHl plesnit Urât», P, y. ^p-p:

— Ttî. Cu; ^uiici din arsenalul „supranatural”. Da* şi supranaturalii' -lor s-a dns^de şufleta' lu* Bărbosu' < ^

— Plătiţi cam mult pen^u nişte spăl ai unei naţiuni sărace, robeşte Câgni şovăielnic.

Se tşme că nu va primi restul de bani. Înai deschei canadian^ şi scot teancul de mălai. |l flutur pe sub nasul lui, să vadă că-i asigurat, apoi li explic:

— Bani ropupeiaţi de la inamici. Ne auţosubvenţionam.

— Inteligent! Şi credeţi «că veţi învinge mafia transnaţională?

— Dacăiţ^am crede, n-am lupta, u răspund eu scurt. Avem şi alte luctsiia de făcut. Mai bune decât această acţiune.

— Dacă {ţţţftem demara o acţiune... se arată el sceptic.

— Putem şi o voiş face!

— Cum?

V Uite cum... încep eu să le explic planul de care creierul meu a decis că are şanse de izbândă.

—;, V.? *i – După ceas, ar mal fi câteva minute până la ora şaptezprezece. Apa de foc ni s-a terminat, astfel că tremurăm mărunţel. Joşin-avem loc de întors, căci Munţeanu n-a reuşit să-şi culce nepotul ăla năzdrăvan. Un sol de terorist mititel, cum aţi văzut destui şi domniile voastre, prin propriile familii. Nit trebuie să vă faceţi griji, itasă. *Cu cât sunt mai inyetttivi*, *şi mai năzdrăvani*, *cu atât var deveni oameni mai de succes*. Diiţ pnmei blegi nu rezultă decât mămăligi şi balegi lipsite de personalitate.

În sfârşit, o rază de lumifiă se strecoară, prin centrală, în adăpost Recunosc imediat silueta de viespe a Ramonei. Madama sofisticată a făcut loc unei *fighter-lady* îmbrăcată îh blugi, pulover, scurtă şi cu fes antitero pe cap. Toată *în* negru, ca patroana noastră. Nu cawoaşteţi patroana noastră? *Sbe îs a wonderfuil lady*, *indeed* Numa* dtad îi aud numele, pizmaşii fac pipi ad-hoc. E cunoscută sub multe nume: moarte, death,

smerti... Nu-i aşa că e o damă bine şi încă în putere? Vine tiptil, ! Îiţ urma sorei sale, Viaţa, şi stinge flăcăruile în plus. Econoamă din fire, pricepeţi?

— Te-ai îndurat de noi, păpuşicof*tftează lipoveanul cu ochii la sacoşa cu potol şi bătttură. ^

— Nevasta dţumitale poate fi păpoşică, îi replică bruna pe un ton glacial.

— Soţia mea e o cumătră obosită, îi explică Bălaiul: A dus un trai cam furtunos şi şi-a uzat prea grabnic mijloacele de producţie. _

Ramona a închis uşa centralei şi a aprins lumină mare. Îl studiază pe lipovean cu o curiozitate naturală. Lasă punga cu produse pe masa de interceptare, apoi îl întreabă:

— Dumneavoastră nu aveţi nimic sfânt?

— Eu? Întreabă lipoveanul surprins.

— Râdeţi de toate. Inclusiv de cele care nu fac obiectul glumelor.

— Am, *little sister*. De exemplu, sfânta Magdalena.

— Magdalena?

— Cine nu cunoaşte păcatul, nu cunoaşte nici virtutea, honey.

Ramona şi^ hfâ&mMx^ scurtei şi continuă sM pfivtarscă corioaAă* U^veanul îşi deapănă filosofia de viaţă:

— Nu-ţi trebuie cine ştie ce minte şi curaj să înşfaci o cruce-n spate şi-o coroană de spini. Să-ţi faci familie, să tremuri de grija pruncilor şi-a şomajului, să munceşti pe brânci, să nu urli când vezi injustiţia... Asta înseamnă Curaj, fetiţo.

— Şi de ce râdeţi mereu?

De data asta, tonul Raimonei e cât se poate de serios.

— Ca să nu se bucure duşmanii că mă doare; surioară. Mulţumesc pentru pileajlă!

— Dar n-am adus nicio băutură alcoolică.

— O să aduci, că-l iubeşti pe nen-tu lipoveanu'-, o asigură el.

Curios lucru, Ramona pleacă după licoarea sugerată. Noi ne înfigem în sanvişuri, ca hămesiţii, Printre iBibucături, lipoveanul ui aminteşte yankeului că are o datorie neîmplinită:

— Corbule, mi-ai promis că-mi explici cum zboară surioarele tale, ozeneurile.

— N-am promis aşa ceva! Se apără macaronarul merigan.

Ţi-am spus că am lucrat la proiectu9 UFO.

— Fără goange, fiule! Ce-aţi stabilit prin cercetările voastre?

— Fenomenul există, omule!

— Şi eu exist, CorbuLe. Şi-s unu9 din cele mai nasoale fenomene din viaţa pizmaşilor.

Un sandviş mi-a fost de ajuns. Îmi tom o ceaşcă zdravănă de cafea din termos, mă trag către gura de aerisire, aprind ţigara şi ascult Cam ştiu ce vrăjeli o să ne vândă yankeul, da9 de ce să stric o poveste frumoasă? Cagni îşi împinge bolu9 de haleală pe gât, îl ajută cu un pahar de apă minerală, apoi recunoaşte:.. j n ^

— Omule, sunt'tn&i&Jţi săPnlfc rupi oasele, că n-am o explicaţie logică.

— Nici Maneta mea nu e logică în permanenţă, îi dă lipoveanul oleacă de dreptate. Da9 când se dezbracă, e un spectacol complet. Zii!

— Am paiticipat la recuperarea resturilor de farfurii zburătoare.

— În spatele unui restaurant în care se încăieraseră nişte beţivi?

— Nu glumi, omule! Când atingi o singură bucăţică de OZN, simţi că pluteşti.

— *Don't worry*, cioroiule! Aşa mă simt şi eu când ating câte o bucăţică bună. Nesiliconată, înţelegi??

- Tu râzi de chestii înfricoşătoare, omule.

— Baca m-aş speria şi-aş boci, ce foloase aş trage?

Află, brascarule, că am văzut cu ochii mei nişte dame din lighenaşele alea zburătoare.

— Şi?

— Am salivat de poftă ca Grivei în fata măcelăriei. Ramona a ajuns lin uşă de vreun minut şi ascultă, uşor amuzată, conversaţia. Îi place stilul lipoveanului. Şi concepţiile sole de viaţă.

— Înseamnă că se înmulţesc prin ouă?!

— Nici magogii din sinagogi nu se înmulţesc prin ouă, yankee. Ţi-o spun din proprie experienţă, că m-am, înmulţit" cu mai multe ovreicuţe.

— Atunci, de ce?

— Femeile extraterestre se cordesc rar... Lipoveanul s-a

oprit, căci a descbperit-o pe Ramona.

Cât e el de mare, s-a fâstâcit şi cautărascuză: --

— Ffomy* iŞfSrflSrrti iwj^i$seimJ, ©bsedat, da' operaţiunea chiar aşa se desfăşoară.. ^/>>

— Îrni pot imagina. Le-aţi văzut cu adevărat?

— Pe cinstea mea! Să-ţi spună şi Varain!

Ochii -bleumarin se îndreaptă ditre mine. Întrebători, desigur. Recunosc:

— Suntem în contact cu o expediţie extraterestră vie. Oameni în came şi oase.

— E o poveste, nu?

— Aşa sperau şi inamicii. Telepaţii lor malefici, deşi spun şi paranormali, s-au lovit de un inexplicabil atât de puternic, încât au cedat nervos.

— Nu poate fi adevărat! Îşi apăra ea concepţiile fundamentale de viaţă.

»

— Dacă n-ar fi fost adevărat, nu d^cutam în acest moment. E&am morţi.

I-am produs o revoluţie în creier. Nu-i strică. Cine gândeşte profundpe bază de informaţii adevărate şi oportune, descoperă o parte din adevăr, Din acea clipă, încppe să se elibereze din mentalul > inferior, urQând pe ascendenta omenească., -. V:

Bălaiul a închis uşa şi-a desfăcut sticla de whisky. Toarnă direct în cănile mari, de cafea. Se întrerupe numai să-l îmboldească pe merigan:

— Şi ce-ai mai aflat, macaronarule?

— Un cod secret: de manipulare metttală prin hiperspaţiu.

— Hiperspaţiul nu există, da* treacă de la mine. La ce era bun codu'ăla?, i»

— T Prin imprimarea lui în creier, conducătorii noştri capătă puteri supraomeneşti, ; Aş&sftsgjnea,.. ^;

— Şi l-aţi aplicat eu.

— Eu n-araH&ptişiiiiftic! Nicirmtştiu^ – Eu sunt mic, nu ştiu nimic, îl maimuţăreşte lipoveanul. Ţâţă-n pod jupoaie capra.

Ramona şi-a aprins o ţigară, a tras o ceaşcă cu cafea lângă ea şi fumează uşor nervoasă. Nu-i *puţin lucru să descoperi că lumea ta de iluzii se destramă ca un covor giorsăit*.

— N-am văzut nicio fiinţă, recunoaşte ex-ciaistul. Numai

roboţi şi informaţii.

— Şi-aţi decis să declaraţi pe şefii' roboţilor God, ai?

— Ce ţi-a venit? Se răsteşte yankeul.

— O amintire-n scăfârlie, îi explică lipoveanul. În Tibet, un ceainiz simpatic ne-a arătat o şmecherie cibernetică cam cum zici tu.

— Şi?

— Toţi care au vrut s-ct studieze au mierlit în juru' ei.

— Şi de la noi au murit mulţi, recunoaşte yankeul. Kenedy a scăpat o informaţie şi...

— L-aţi făcut hrană de viermi, Corbule. Da' tot n-aţi putut ascunde secretul.

— Oricum, liderii noştri au beneficiat.

— Măi bine învăţau oleacă de carte, amigo. Poate aflau şi ei cum evoluează Viaţa.

— Ge vrei să spui?

— Că aveţi nişte lideri politici de cacao. Clinton a trecut, de la trabucu' muiat în „raiu*" Monicăi Lewinsky, la icclamapenâru rachiu chinezesc.

— Ce vrei să spui? Se încăpăţânează Cagni.

— Că misticii asiatici v-au înfipt-o-n creieraş. Şi vă tiulcamnă să ne-o înfigeţinouă în., profiindor.

— Eratf â^idâtfl'WO/igftiâM

Bălaiul râide'Egomot^.' PfintreKohote, întreabă:

— La ce va face reclamă, monkey Bush? La vodcă rusească? La curcubee iudaice? La pamperşi pentru adulţi că, pentru voi, vin nişte vremuri căcăcioase. Pardon, mândro! IV. Dimineaţă, n-am avut timp să mă spăl pe dinţi.

Ramona striveşte chiştocul şi mă întreabă scurt:

— Ce ascundeţi, domnule Varain?

— Războiul imagologic, copilo. Nu-l ascundem. Îl (kt onspirăm. Zamolxe. Comandantul expediţiei extraterestre din Carpaţi a scos Omenirea din cea mai perversă capcană. Liâ|R ana produselor imaginaţiei sălbatice.

— Pare logic, dar...

— Îţi voi dezvălui mai multe, după ce terminăm. Noi luptăm pe jos, dânşii, prin aer. W j'-mn mu

— Şi?

N întind prinţul cu meclă şi cazieru9 lui Zerbesh Almos:

— Găseşte-mi tipu' ăsta şi-ţi spun cele mai credibile

poveşti!

Ramona studiază fugitiv biografia tâlharului şi scurta interceptare telefonică din care i-am extras numele. Cugetă câteva clipe, apoi se aşează ui faţa calculatorului. Cel mai modern mijloc de informare dar şi de intoxicare sau terorizare începe să bâzâie. Degetele ei aleargă nervoase pe clape.

Cagni şi-a dres gâtleju9 cu o ceaşcă de whisky. Curajul lui a crescut proporţional cu cantitatea de alcool ingurgitat Pipăie terenul, să culeagă informaţii pe de-a moaca:

— Qzeneurile ar putea fi produse de-o civilizaţie terestră cunoscută sau ascunsă?

— Ascunsă? Întreabă lipoveanul, luând gura de pe

— Între noi, se zy^^^^jijriţţse pătrunde într-o lume ^nnya în PamânL

— Zvonerii lu9 Sam sunt păliţi rău cu leuca, piciule, observă lipoveanul în română.

E cazul să intervin, căci yankeul ne poate fi de folos:

— Cagni, varianta asta a fost fabricată pentru intoxicarea lui Hitler.

— Da9 ăla era nebun!

— *Ai întâlnit un singur mistic sănătos*? Căldura atmos-» ferică depinde de înclinaţia cu ţ^une razele de Soare cad pe suprafaţa Pământului. La Polul Noid nu pot exista temperaturi ridicate, de tipul celor indicate în varianta de dezinformare.

— Dar în pământ, Varain?

— Magmă fierbinte, din materiale topite. Din când în când, ieşc lasuprafaţă, prin vulcani.

— Chiar nimic?

— Nimic, Cagni. Pe Pământ, au existat câteva refugii cu supravieţuitori din vechiul cataclism. Zamoixe le-a identificat şi le-a ocupat pe toate.

— Şi ce-am găsit noi?

— Sisteme de condiţionare prin semne, Cagni. Din această cauză, Omenirea evoluează greu, cu suferinţe şi sacrificii.

— Extratereştrii din Carpaţi sunt o ficţiune, nu?

— Dacă vrei să le dezvălui oamenilor nişte adevăruri, poţi folosi şi ficţiuni.

— Nu înţeleg încotro baţiL

— Gândirea osificată în tiparele -confecţionate de manipulatori poate fi eliberată prin şoc psi9 cu informaţii

adevărate, din civilizaţia iniţială.

— Dacă nu înnebunesc, se deşteaptă, şopteşte el.

— Adevăru&le^îi ăkdtta iâinieni, Cagni. Informaţiile false, aflate în contradicţii evidente cu informaţiile veritabile din timpul nostru, produc acest efect nociv.

— Deci, recunoşti că există UFO?

— Nişte hârburi, amigo. Când urci în avion, discuţi cu ferătaniile din care e construit ori cu pilotul?

— Eu „combat" cu stevardiţele, îl încurajează Bălaiul să gândească logic.

— Sună uman, recunoaşte Cagni.

— Te cred, rânjeşte Bălaiul. Nu ţi-ar plăcea ca o machinetă să-ţi stabilească des ţinu'.

— L-am găsit, ne întrerupe Ramona discuţia. Nu e cine ştie ce.

Dick Robertson, proprietarul unei mici exploatări forestiere, situate la sud de Calgary, aproape yder gfâhiţa cu SUA, citesc eu printu'. Născut şi crescut în Canada, susţine biografia sa de acoperire. Asta s-o creadă muţiT! Pentru o sumă modestă, vă puteţi confecţiona biografii de descendenţi din zei şi doctori îh ştiinţe, cu cele mai diverse cetăţenii. Ce, falsificatorii de documente n-au şi ei dreptu' la o pâine?

— Situaţia se limpezeşte, şoptesc eu. Un post mic, lângă frontiera cu SUA. Nu bate la ochi. E clienta' nostru!

— Să-l servim cum se cuvine! Se bucură Bălaiul.

— Să-i servim! Aprob eu. Că-s mai mulţi decât bănuieşti.

Deschid staţia cu secretizor şi-l apelez pe Mayer. Din obişnuinţă, îmi răspunde în germană. Îi amintesc faptu* că străbunii mei n-au fost ostrogoţi şi trecem pe ingliş. În câteva fraze convenţionale, îi comunic descoperirea. La rândul lui, îmi dă veşti la care inimioara mea începe să cânte de bucurie. Agenţii lui au înfipt nasurile într-un barosan din State. Îi urez succes şi închid.

— Începem lichidarea căpeteniilor revizioniste maghiare, anunţ eu simplu. Cine e împotrivă să-şi tocmească dricar!

Nobody's against my sugestion.

S-a mai aprins o stea

Timpu' lunecă spre şapte seara. Fiiorii inamici fac frigu' şi ne critică de mamă, tata, bunică şi ce mai avem prin neam. Ninge vârtos, de să-ţi bagi degetele în ochi şi asta îmi place

grozav. Din ascunzătoarea noastră, auzim discuţiile din bucătărie. Familia Munteanu a primit oaspeţi la cină. Patru bărbaţi de vârstă medie, după glas. Vor cina romantic, apoi vor încinge o partidă de poker, sub nasul pizmaşilor. Care lege să-i oprească să rămână la un chef monstru, toată noaptea? Aţi ghicit că agenţii noştri s-au adunat făţiş, pentru a descuraja un atac al revizionişti1or? Aţi ghicit. Felicitări! V-aţi exersat neuronii. Jumătatea pe care n-aţi intuit-o se numeşte priponihT la punct fix. Se practică şi-n amor, da' nu aşa de-al dracului ca-n spionaj. De exemplu, o mândră parşivă vă dă întâlnire într-un loc, să fie sigură că n-o surprindeţi bot în bot cu altu\în alt loc. Deştept, nu? Noi vom priponi inamicii în faţa casei lui Munteanu.

— Gata de plecare, mă anunţă Ramona, pătrunzând prin dulapul-uşă.

— După tine, prinţesă! O invită Bălaiul pe «cară de coborâre în tunel.

— Sunt republicană, scapă ea fugitiv.

— Da' supusă madamei HMQ din Lotadon, îi aminteşte lipoveanul că a doua ţară ca mărime din Lume e un ţel de dominion britis.

Înaintăm rapid, către capătul de nord al tunelului. Câţiva licurici indică ţigările luptătorilor adunaţi în pripă; pentru raidul din Calgary. Ramona mi-i prezintă pe rând. Toţi, români canadieni din zona deluroasă. Înarmaţi cu carabine cti lunetă. Nicio armă automată, deoarece poliţia locală face alergie la astfel de jucării. Vânătorii, însă, sunt cei mai normali oameni din zonă. Chiar şi cei care vânează oameni.

S-au ridicat toţi în picioare. Cam o duzină ceva mai umflată. În câteva secunde, le expun planul de acţiune. Primul raid la care participa îi încântă teribil. Sunt băieţi tineri şi cred în idealuri. Încă n-au muşcat din pământ, din carnea proprie şi din moarte* Şeful lor, Peter Veniter, vânător sadea, mă asigură:

— Îi ciuruim şi le luăm scalpurile.

— Îl vreau pe Zerbesh viu, pentru anchetă. Şi toate informaţiile din bârlogul lui, conservate.

— Înţeles!

— Avanti!

Pornim în şir indian, trecem prin spărtură şi ne afundăm în pădure. Călcăm unul pe urmele celuilalt, să nu ne rătăcim. Şi să nu descopere vreun curios câţi suntem în comandou. Ocolim

câţiva kilometri, relativ uşor, deoarece viscolul se opreşte în arbori. Trecem râul pe o punte metalică şi ajungem într-un luminiş, îh stânga autostrăzii ce leagă Thunder Bay de Câlgary. Două autoturisme de teren şi-o dubiţă cu însemnele unei asociaţii de vânătoare aşteaptă. Şoferii tropăie mărunt şi se încălzesc cu rachiu canadian, din fructe de pădure. Băubil, în raţii mici, că-f$taţii mari iei foc.

Un scurt sfat de război şi ne îmbarcăm pe autovehicule. Un Rover pleacă în faţă, ca avangardă; şi cercetare. După el, autoturismul în care ne-am înghesuit noi trei,

Ramona şi Vcniter. Şeftilcanadienilor^la volan, căci cunoaşte bine drutnul şi a mai condus pe vreme câinească. În dreapta sa; Bălaiul, cu im *cât* gun şi nelip&tâ-i bărdacă de trotil. Ranţonâyânârenrine şt GagnLŞi-a strâns guriţa a determinare ŞFa întors privirea către interior. Bănuiesc ce-o bântuie, aşa ©a o fâs în pace.

Ieşim. În autostrada şi facem stânga, către Winnipeg. Maşinile prifid Viteză, în clinchet de lanţuri antiderapante. Bălaiul, biâe dispus de mişele, începe să îngâne un cântec plin de adânci înţelesuri:

Jbc^ina-te, poete! La-ţi liră şi suspină, Să-ţi simt duhoarea sacră, de ţuică şi slănină! Încinge-ţi iute muza, cărţi dau parai cât zece Şi-mi trage-o limbă caldă, că simt suflarea rece

A crivăţului getic! Mă taie pân' la oase Şi-mi şuieră prin creier, că-n zilele rămase, Să fac pomeni şi slujbe de fire milostivă, Să-mpart la toţi faliţii din propria-mi colivă,

Că Vine dama neagră, să-mi sufle-n lumânare Şi Ăl Bătrân m-aşteaptă, să facem adunare Pentru congres» ' cinşpe, s-alegem prezident ^ O loază cât mai slabă, un hoţ sau repetent.

”

I r J l

Poetu* se-ţifioară, n tremură slănina Şi glas de bas ţâşneşte Spre ţaţa Anghelina: Slăvite Rânjet Vodă din stirpea lu' Gargară, Tu, geniu între genii demolator de ţară,

Dibaci cârmaci deUargă târâtă pe uscat, îmi spune olfactivu' că eşti într-un... mandat. Doar Soarele din ceruri îţi poate fi pereche. De ce rânjeşti la mine, te-a înţepat o streche?

Nu-i nimeni să te-ntreacă, din Olt până-n Balcani _ Mai unge, vodă* lira cu nişte gologani! Ce mare eşti, stăpâne şi darnic cât încape, Cât a greşit nea Nicu când te-a trimis ta Ape!

Azi, intri îh legendă, erou între eroi. Mai scapă-i Iu9 poetu' un teanc de euipi! Eşti un deştept, stăpâne, dar neamu' ista prosti Nu ştie să se-nvârtă, să-şi facă vreun rost.

Cu cl. Onţu' tău~de vultur, arăţi ca un roman, Precis că-n piept îţi bate chiar cordu* lu' Traian. Mai pune-aicea-n labă un franc sau un dolar, Să nu şoptesc la plebe că eşti din neam bâlgar!

Va dăinui prin vremuri celebra-ţi demolare, Te-or pomeni baronii. Şi popii, prin altare. Norodu'o să te cânte ca prezident preasfânt, Cum altu' nu se află jperacest micuţ Pământ.

Mă înţelegi, mărite? Pământuri muUpreamic, Pe langă-a ta făptură, e 4oar un bieţ pitic. Mai scapă-un loz în palma umiluLui poet, Şi-mi băga-n gură-o ţâţă direct de la buget!

Îţi mulţumesc, mărite, că te-ai născut la noi Şi-ai învăţat plebeii cu lanţuri şi nevoi!

Mândria mă inundă că-ţi sunt contemporan,
Din tdată gaşca noastră, eşti cel mâi barosan.
Eşti unsu' dmtte oameni şi banu dintre bani,
PăstonT mioritic din trio de ciobani!
Aruncă-n palma-ntinsă un ultim gologan r
Şi te declar degrabă riejpotu' lu* Ştefan!

După primele strofe, Ramona s-a mai îmblânzit. Ascultă cu interes crescând oda lipoveanului. Profită de pauză făcută pentru gogâlţu' întăritor de inspiraţie şi mă întreabă şoptit: i v;

— Despre cine e vorba, domnule Varain?

„– Despre cuplul obişnuit în prostituţia politică românească, fetko. Liderul adulat şi profitorul lăudător. Cuplu în care, la final, liderul se transformă în victimă manipulată pervers de parazitul lăudător. >

— Aşa i-au făcut lui Ceauşeşcii?

— Da, Ramona, în patria părinţilor tăi, s-a petrecut acest lucru josnic: Zeci de mii de lăudători s-au întrecut să-l zăpăcească pe fiul de ţăran ajuns preşedinte.

— Şi-au reuşit... >.,».

Amintirile ultimilor, ani ai dictaturii ceauşiste m-au invadat şi-mi produc greaţă. Cumplită greaţă. Aud din nou urletelelăudătorilor diii', epoca de aur44; Şi văd din nou români călcâiklu-seân picioare, la coadă, să cumpere salam raţionalizat. Instinctiv; iţia zgribulesc şi mă strâng ca un arici. N-am mai apucat să aud întrebarea femeii. Îi explic şoptit:

— Urletele lor laudative ne zgâriau pe creiere, zi şi noapte. Ne agresau psihic. N& murdăreau sufletele. Din această cauză, am acceptat să pled în misiune de sacrificiu.

— Îl urai?

— Îi uram, Ramona, căci erau o adunătură de javre orgolioase, parazite şi nedemne. La noi, oamenii de ispravă sunt zeificaţi după moarte, pentru faptele lor.

— Aţi fi putut salva situaţia?

— Nu. Când creierul politic e bolnav, ofiţerul de informaţii e condamnat să moară cu cinste ori să ajungă o unealtă.

— De asta n-a luptat nimeni de partea lui Ceauşescu?

— Da, Ramona, de asta. Dacă n-ar fi discriminat cetăţenii români după criterii provinciale şi de clan, eu aş fi murit alături de dânsul. Bătrânul nostru şef a prdbnat, însă, să ne conservăm. Să putem lupta ulterior, pentru naţiune.

— Şi acum e la fel?

— Mai rău, Ramona. Revizionştii unguri pe care-i vânăm sunt aliaţi ditecţi sau indirecţi ai multor lideri şi afacerişti din România.

— Cumplit! Liderii vă pot ucide oricând.

— Ne-au ucis deja, u dezvălui eu cumplitul secret. Numai sufletele noastre mai luptă.

Îi simt psihocâmpul. S-a strâns complet, de oroare. Visa că a intrat într-o confruntare eroică, să-şi răzbune moartea mamei. Starea de fantome în carea luptăm noi o îngrozeşte. Aşa cum; îngrozeşte oripe om normal. Până la obiectiv, trebuie sno preluare? Psihic, săajungă aproape ca noi. Luptători necruţători, foarte periculoşi cât suntem vii. La fel de periculpşţa morţi. *Sufletele răzbunătoare ale neaţnului românesc.* Încep să-i explic:

— În urmă cu vreo trei decenii, un grup de indivizi dezumanizaţi de prea multă bogăţie s-au adunat să decidă viitorul Omenirii. Au planificat atentate, acte teroriste, războaie şi revoluţii. Au decis-să împingă Umanitatea în întunericul instinctelor primare şi-n misticism. Apoi, conform planului, au cumpărat lideri politico-militari şi religioşi. Au recrutat armate de spioni, diversionişti, profeţi, killeri, jurnalişti...

— Sionştii şi masonii? Întreabă ea, exact cum îl întrebasem eu pe Bătrân.

— Numai căpeteniile lor plus şefii altor organizaţii. Oculte.

Ei au declanşat teroarea mondială, divizând Omenirea în tabere artificiale.

J

— Urgie... murmură ea.

— Speră, fetiţo! Ai de ce.

— De unde atâta speranţă?

— Extratereştrii creatori din Carpaţi, îi răspund eu. Şi extraordinara forţă din creierele noastre. N-ai observat că oculţii duc lipsă de creiere valoroase?

— Nu.

— Toate revoluţiile organizate şi executate de ei s-au încadrat într-un singur model lipsit de originalitate. E un model furat de la KGB.

— De la ruşi?

— Da. Oculţii au aplicat schemă prin care sovieticii v< uau să facă revoluţie comunistă *în* Mexic. Acelaşi model în (Vhoslovacia, Yugoslavia, România, Georgia.

— Nu! Se apără ea de imaginea globalizării terorii.

Dacă mi-af fi milă de ea, aş trimite-o înapoi E prea lAr/. Iu, însă. *A ales lupta omenească*, *pentru un trăi omenesc*. Nu mai poate da înapoi. Îi explic simplu:

— Mulţimile ne&rganizate se pot revolta spontan, H.imona. Ele, însă, nu fac niciodată revoluţii, oricât de greu tu inii.

— Da?

— Da: E oaxiornă sociologică. De * exemplu, actualmente, majoritatea covârşitoare a românilor trăiesc mai rău decât în dictatura ceanşistă. Nu vor ieşi la revoluţie* – 4ecât dacă o mare pntere le va preg&i 'organizatori şi conducători.

Rămâne câteva clipe pe gânduri. Analizează informaţiile, apoi recunoaşte:

T Da, revoluţiile exemplificate nu s-au produs spontan. Liderii separatiştilor din Yugoslavia au fost pregătiţi de specialişti americani. Ca şi cei din Gruzia. Y

— Cei pe care-i vânăm au pregătit revoluţionari" pentru România, încă de prin 1980.

V – Numai revizionişti?

— Ar. fr fost prea uşor, fetiţo. „Bărboşii" şi „pulo^ vărişti44 din revoluţia44 română au fost instruiţi şi infiltraţi de mai multe tabere: sovietici, sionişti, revizionişti, masoni, secte

mistice- Numai Dumnezeu şi extratereştrii nu ne-âu

— De ce atâta încrâncenare împotriva unei naţiuni nuci?

— Eram un exemplu atractiv şi imitabil, Ramona. Înainte de zăpăcirea lui Ceauşescu, prin anii 470, creativitatea din româniexplodase. Începusem uii fel de expansiune ec01 nomică paşnică. Plătisem datoriile externe. Acumulam capi^ tal pentru bănci care ar fi concentrat averea Orientului Apropiat...

— Puneaţi în pericol interesele marilor firme transnaţionale...

— Da, aşa e. Duşmanii au lovit unde ne aşteptam mai puţin ~ la vârf. Ne-au deturnat şi ne-au compromis liderii politico-administrativi şi religioşi.

Tăce un timp, apoi întreabă şoptit:

I: Gunv veţi scăpa din această situaţie fără Ieşire?

— Am învăţat lecţia „celor, mari şi tari", Ramona: O naţiune mică nu poate tezista invaziei invizibile şi perverse. Ne adaptăm şi ne integrăm mtr-o/nare naţiune. Naţiunea European*

— Singura salvare, apreciază ea. – ^ Singura cale de a duce o viaţă normală. Cei pe care îi vânăm ştiu asta,. Din acest motiv, se opun unificării europene, cu ghearele şi cu dinţii. ~

— Cumplit de greu şi foarte periculos, oftează ea.

— Marele pericol a trecut, Ramona. Duşmanii n-au reuşit să ne provoace război civil, ca în Yugoslavia. Nici să ne divizeze, ca pe cbhoslovaci, yugoslayi, sovietici...

— Meritul vostru...

T- Al Dumnezeulw, nostru, Ramona. Şi ai extratereştrilor. Noi, octogonarii români, am acţionat după aceea. Am lămurit populaţia să rămână unită. Şi-am lichidat căpeteniile duşmane, una câteuna. – Ramona se cufundă în tăcere: Ghicesc că încearcă să pună cap la cap informaţii disparate. Când va vedea întregul inamic, se va speria. Apoi, ca şi în cazul nostmv în ea se vor trezi informaţiile marilor astrali, Astfel, 'va deveni o luptătoare invincibilă. Din păpgstţ* aceasta a-o va face şi mai fericită... -,. /.? – ^ifr, *. K

* *

Dimineaţa cenuşie se străduie să se prefacă în zi. Am trecut prin Regina, cu câteva minute în urmă, apoi am virat către nord. Înaintăm greu, prin troiene.de jumătate de metru, sub care drumul abia se ghiceşte. În fine, către stânga, într-o răritură, apare o cabană de vânătoare. Pe hornul înalt, depăşind

cu câţiva metri acoperişul, iese fum. Suntem aşteptaţi.

Maşinile trag una lângă alta, pe platoul din faţa casei. Coborâm, ne întindem să ne dezmorţim muşchii şi studiem împrejurimile. Liniştea albă şi rece ne împresoară din toate părţile. Îmi place liniştea aceasta. Îmi aminteşte de copilăria mea, din nordul Moldovei. Acolo, am trăit ierni fermecate de colinde şi aer de sărbătoare. Acolo, în nopţile lungi de iarnă; am devorat mii de cărţi despre Lumea noastră. În ele, toate necazurile păreau apuse şi toate problemele vieţii, rezolvate. *Basmele românilor*; *pure şi pline de speranţă*, *în care binele învinge întotdeauna răul*, *mi-au folosit ca ghid moral îh viaţă** *după ce am plecat din sat*

Băştinaşii se salută zgomotos cu gazda, un bărbat de vârstă medie, bine clădit, îmbrăcat pestriţ. Amestecul de haine europene şi indiene şi figura lui, cu pometi uşor reliefaţi şi ochi migdalaţi, indică un metis. Un om al pământului pe care luptăm acum. Înaintăm, să facem cunoştinţă.

— Jean Boden, ni-l prezintă Veniter. Cel mai bogat om dintre Regina şi Calgary.

Buzele metisului inuit se deschid într-un zâmbet larg. Ne studiază fără sfială, în timp ce ne scuturăm mâinile. Are palmele aspre, pline de bătături, de om care trudeşte din greu pentru pâinea sa. Probabil, Veniter se referă la o altfel de bogăţie.

— Intraţi în casa mea! Ne invită el cu demnitatea semisălbaticilor care n-au învăţat prefăcătoria.

Ne scuturăm de zăpadă şi pătrundem în cabana cu temelie de piatră şi pereţi din buşteni fasonaţi grosolan. În cămin, duduie un foc prietenos, răspândind căldură şi miros de răşină. Pe masa lungă, acoperită cu o pânză ieftină, sc înşiruie farfurii adânci, de tablă. Printre ele* codri de pâine neagră, tăiate fără zgârcenie.

— Stau singur aici, se scuză el. Băieţii învaţă în Regina şi soţia îi dădăceşte. ' r ^

— Eşti un fericit, hombre, îl asigură lipoveanul. Câiid femeia intră pe uşă, liniştea o zbugheşte pe fereastră.

— Decât o linişte rece, mai bine o femeie caldă, îi replică metisul.

Fără mult fast, luăm loc în jurul mesei şi ne înfruptăm din ouăle cu slănină oferite de gazdă. După asta, din cafeaua slabă, servită în căni mari din tablă emailată. Ramona, aşezată între

mine şi lipovean, a ciugulit puţin şi în silă. Acum, învârte ceaşca de cafea în palme, de parcă ar căuta un răspuns la frământările ei în lichidul maroniu. O las să-şi ucidă singură cumplita amintire care o bântuie de mulţi ani. E cea mai sigură soluţie. Lipoveanul, însă, nu-i ştie povestea, aşa că se simte dator să intervină:

— Coniţă, dacă nu papi, n-o să ai energie să miruieşti pizmaşii.

— Am mai multă decât crezi!

— Aha! Al Bătrân te hrăneşte cu energie spirituală, încearcă el să glumească.

Ochii copilei maturizate prea devreme s-au aprins. Şopteşte:! I.

— £u mă hrănesc din ură, domnule Ursu!

— Te otrăveşti, Ramona, intervin eu. Ură iraţională otrăveşte.

— Dumneavoastră nu urâţi? Ridică ea ochii către mine.

— Mai cumplit decât tine, o asigur eu. Am şi mai multe motive s-o fac. *Ţin însă ura sub controlul raţionai să nu-mi întunece judecata*. *Luptătorul informativ trebuie să judece clar*, *Ramona*.

— Vă, cred dar nu-i pot uita. Erau cinci şi mama, singură. Eu toipietrisfertî de frică, ascunsă după draperie. Am văzut tot, înţelege^ îmaginileacelea s-au imprimat adânc în creierul meu. Le văd mereu. Şi simt mereu spaima, durerea, starea de rău şi de neputinţă.

— Trebuie să-i ucizi, ca să scapi de chin, opinează lipoveanul.

— Aşa gândesc şi eu, răspunde tânăra. Poate, după aceea, voi avea şi eu nopţi normale...:

Nu va avea, gândesc eu cu părere de rău. *Duşmanul se ucide mai întâi*, *în creier şi apot*, *în realitate*. Majoritatea oamenilor poartă în creiere răni vechi, uneori uitate de coftştiinţă. Dacă nu le lichidează; suferă întreaga viaţă. Se zbat ca nişte păsări cu aripile tăiate. Ar vrea să zboare dar lestul invizibil, în parte necunoscut, îi trage către pământ. Psihologi butii ar putea lecui astfel de suflete- Ei sunt însă atât de puţini şi oamenii răniţi sufleteşte, atât de mulţi.V

— Ramona, o să-ţi explic cum poţi scăpa, îi promit eu şi mă ridic să plec la culcare.

Întrebarea ei mă ajunge din urmă:

— Dar dumneavoaastră aţi scăpat?

I ' ' «Nu-i răs^Und. O Uridăămară îmi amineşte stârea mea cu totul extraordinară: j; – Gând fiecare zi e-o luptă Şi lupta ţine zeci de ani, Ce faci, viteaz cu spada ruptă, În faţa cruzilor duşmani?

Ep întrebare. Eo. Simplăântrehare! Se apărăxnuriturul din mine. Iar Cel Puternic răspunde:

Ce fac? Ridic privirea-a slavă, Să şniulg secretul cel temut r

Şi, din gândirea mea grozavă, îmi fac şi pavăză şi şcuW

Misticii au căutat Divinitatea şi puterea extraordinară în semne. Din această cauză, n-au ajuns niciodată la sufletul meu, deşi au cheltuit imense sume de bani şi foiţe umane. Secretul forţei ascunse a rămas o mare taină. Q taină imposibil de descifrat pe calculator, prin analiza rădăcinilor primare ale limbilor sălbatice.

Intru în dormitorul pregătit pentru noi. Paturi simple, de lemn, se întind de la un capăt la altul al camerei, îmi amintesc de adolescenţă şi prima tinereţe trăite prin cazărmi. Pe atunci, credeam că Lumea e simplă şi la picioarele mele. Ce-am aflat după şcoală, în aproape două decenii de luptă? Răspunsul nu e simplu. Lumea complexă evoluează atât de insesizabil, încât mi-ar trebui mulţi ani să vă explic. Ne-a mai rămas, oare, destulă viaţă de-a lungul timpului viitor, să vă pot explica?

Îmi agăţ scurtă în cuier, uni scot cizmele şi mă arunc pe primul pat. O tristeţe molcomă dar tenace sra insinuat în mine. Ca orice spai neconvenţional, am preluat instinctiv ceva din durerea celor din jur. În cazul concret, ceya din duşmanul ascuns care roade din interior personalitatea acestei tinere femei, Ramona.

Închid ochii şi încep să ucid duşmanuhascuns, bucată cu bucată. Aşa cum m-au învăţat psihologii din Octogon.

Involuntar, acţiunea ira^^e'tratismite telepatic în creierul ei, pornind mecanismele vitale amorţite de şocul psihic. *Aşa se curăţă Lumea*. *De la creier la creier*, JFără hiiorlăieli religioase. Fără ritualuri mistice sau alte obiceiuri sălbatice similare. *De la creier de* om, *la creier de om*, *trezim informaţiile străbunilor dintâi*. *Ale celor veniţi din Cer*, *pe această planetă fermecătoare*, *să fondeze 6 civilizaţie umană*. Informaţiile primilor străbuni ne dau forţa de care se tem inamicii. Ei au declanşata, din

greşeală. Acum, se zbat neputincioşi s-o oprească. Nu vor reuşi, căci *timpul mărilor dezvăluiri se1*

Apropie vertiginos. Şi timpul Renaşterii Umane.

* *

Prin somn, fantasmele trecutului sălbatic se destramă. Erorile societăţii în cajre arh fost crescut se risipesc. Străbunii astrali, de dincolo de legendele sălbatice, învie îh creierul meu. Îi văd că şi cum ar fi lângă mine. Bărbaţi şi femei echipaţi în costume de zbor. Învingătorii spaţiului. Astronavele lor, plutind silenţios prin infinitele spaţii siderale, îmi inoculează credinţa că *Omenirea tnai are miliarde de ani de viaţă pe această planetă*. Oamenii din Cer n-au fost îngeri, nici draci. Au foăt străbunii noştri din prima civilizaţie. Îi revăd, trecând tăcuţi prin faţa mea, pentru a mă încuraja şi a mă întări. Limita amintirilor sălbatice a fost spartă din nou...

— Saltă, piciule, că rămâi flămând! Mă îndeamnă lipoveanul.

Mă despart cu părere de rău de visul care m-a pus în contact cu civilizaţia iniţială. Cu străbunii adevăraţi ai neamului omenesc. Nu cu cei inventaţi de sălbatici.

Vin străbunii din poveşti,

Pe sub steaua lină,

Vor s$; afle dacă eşti

Spirit de lumină... „

Afară, ziua se îngână cu noaptea. E timpul să ne punem în mişcare. Prin noapte şi frig, aşa cum deseori e viaţa noastră, la suprafaţă. *În adâncuri*, *însă*, *noi ascundem lumina cunoaşterii primordiale*. Lumina de care se tem cei care s-au declarat stăpânii Lumii.

Mă spăl rapid şi cobor îri „sala de mese”. Cum mă aşteptam, Ramona arată ceva mai senină. O şi recunoaşte:

— Domnule Varain, am avut un vis...

— Luminos şi dintr-o lume aparent fantastică, o completez eu, luând loc în faţa farfuriei.

— De unde ştiţi?

Uimire, mirare, neîncredere. Asta citesc eu în întrebarea ei. Perfecţiunea e uneori simplă şi adevărul, mai aproape de noi decât am crede.

— E Lumea străbunilor astrali, Ramona. Primii noştri străbuni civilizaţi.

— Mă tem, recunoaşte ea, tot şoptit E un vârtej ameţitor...
>
— Te înţeleg, fetiţo. Am trecut şi eu prin asta.
— De ce?
În glasul ei s-a strecurat o undă de disperare şi spaimă. Îi mângâi încurajator mâna încleştată de masă.
— Mănâncă! Pe drum, îţi voi explica.
Metisul ne-a pregătit un singur fel de mâncare – friptură de vânat. Camarazii de aventură o însoţesc cu porţii generoase de vin. Eu mestec în silă şi cuget cum să-i lecuiesc rapid ameţeala provocată ţie treiăreaunor informaţii străvechi. Timp nu prea am, s-b elibefez treaptă cu treaptă, aşa c\ţm proceda Bătrânul cu mine. Comandantul Octogonului beneficia de sprijinul a zeci de psihologi decea mai bună calitate. Văzuse renăscând sute de oameni din cele mai diverse rase şi etnii Eu nu mă pot baza decât pe experienţa mea ele viaţă şi pe informaţiile primite de la psihologii extratereştriv în aceste condiţii, ; trebuie să InVmg. Salvarea vieţii |i integrităţii psihice a acestei femei mseamna tncă un examşji câştigat cinstit
De îndată ce urcăm în maşipă, f^nţru continuarea drumului, îl avertizez pe lipovean:
— Bălaiule, exersează şi cântecul lui mutuî
— Piciule...
— Ramona nu se simte bine...
— Contează pe minei iui pare rău...
Părerea de rău nu viodţ^ă nicio suferinţă. Din contră, o agravează. Convoiul de asalt se pune în mişcare, pe direcţia Calgary. E timpul să produc „minunea”. O întreb direct:
— Stăpâneşti destul de bine limba română, să înţelegi tot?
— De 9e?
— Îţi voi explica fenomenele ai limbă maternă. E limba copilăriei tale.
— Limba îh care am gândit în momentul şocului, ghiceşte ea.
— Da, aceasta este cauza. Dincolo de ea, în adâncurile creierului, mai posezi câteva limbaje, dar asta nu are importanţă.
— Atunci, de ce româna?
— Informaţiile care te sperie s-au trezit în câteva celule din creierul tău. Ştiu să ţi le traduc în limba română. Nu sunt

sigur că în altă limbă aş reuşi.

— Le-aţi trăit şi dumneavoastră?

— Sub supravegherea unor psihologi buni. Noi n-avem timp.

— Până la contactul ai inamicul, trebuie să înţeleg, nu?

— Aceasta e situaţia. Dacă înţelegi şi stăpâneşti forţele din creier, vei produce efectele dorite. În concret, vei putea ucide sau imobiliza inamicii cu forţa mentală sau cu privirea.

— Imposibil!

— Nu te grăbi, mândro! O sfătuieşte lipoveanul. Varain produce exact astfel de efecte. Şi alţii.

— Dumneavoastră de ce nu puteţi, domnule Ursu?

— Când psihologii noştri au descoperit metodă, eram prea bătrân. L-au prelucrat pe cei mai tânăr. Pe Cremene. Apoi, l-au găsit pe Varain. Mulţumită?

— Vârsta contează, intuieşte ea.

— Desigur, confirm eu. E mai puţin de muncă.

Îi simt psihocâmpul. Uşor înfricoşată dar decisă să încerce. Începe blând, cu voce şoptită, aşa cum mă sugestionau psihologii noştri:

— Toate fenomenele din Lumea noastră pot fi favorabile vieţii. Din această Cauză, niciunul nu trebuie să te sperie. Oricât ar fi de inexplicabil sau îngrozitor, să nu te sperii!

O fantă abia sesizabilă s-a deschis în creierul ei. Continui, pe acelaşi ton:

— Străbuni foarte îndepărtaţi ai Omenirii au colonizat această planetă, în urmă cu zeci de milioane de ani. Încă nu ştim exact de pe ce planete şi ale căror stele au venit, deoarece poziţia aştrilor din zona vizibilă s-a schimbat complet.

— Mă simt mai bine, şopteşte ea. Mai sigură, mai uşurată...

— Normal, Ramona. Ai căpătat o certitudine confu> mată de informaţiile care te-au răvăşit.

— Şi ce-a fost după aceea?

Un război devastator între familiile coloniste. Dacă în creierul tău se vor trezi amintiri din acel război, concentrează-ţi toată voinţa să nu te prăbuşeşti! Apoi, încet, lasă amintirile să treacă prin conştiinţă! Spune-ţi că, oricum, nu mai au importanţă!

— Aceasta este rădăcina marilor coşmaruri?

— Aceasta, Ramona. Şi ceea ce a urmat după. Căderea supravieţuitorilor în mediul natural, sălbatic, de viaţă. O rătăcire cumplită, mai lungă de un milion de ani.

— Mă simt bine, domnule Varain. Din ce în ce mai bine. Se întâmplă, însă, ceva straniu.

— Ce?

— În faţa ochilor mei închişi, văd o lume neasemuit de frumoasă. Un cer albastru, atins de primele raze de Soare.

— O cunosc, Ramona. Vei vedea şi oameni. Oameni ca noi. E lumea străbunilor noştri, păstrată într-o amintire.

— Mi-e foarte cald, domnule Varain. Un fel de curenţi îmi circulă prin creier, de la ceafă către creştet.

Instinctiv, îi prind mâna şi înfig o săgeată psi în creierul ei. *Acesta este cel mai periculos moment din trezirea unui „paranormaldesträmarea stratului informativ sălbatic*. Acolo se ascund informaţii şi spaime bestiale, întreţesute cu instincte primare animalice. Îi aud dinţii scrâşnind, să nu urle de frică şi durere. Transpiraţia i-a îmbrobonat fruntea şi-i curge pe faţa delicată.

— Dă-le drumu' să plece, Ramona! Lasă informat iile sălbatice să se evapore!

Tânăra se zguduie în spasme scurte. Eu ştiu că va trăi. Şi va deveni o armă vie. Aixna viitorului. O armă cu două tăişuri. Cu unul, ucide duşmanii. Cu altul, ajută viaţa celor care merită. Adică, va radia în jurul ei informaţii cu care va trezi alţi şi alţi descendenţi ai „zeilor” din Cer. Procesul de trezire a zestrei rationalo-afective moştenite de la marii

» ^»

Străbuni e ireversibil şi de neoprit. Îi şoptesc încetişor parola de contact cu ai noştri:

— Zamolxe! Viaţă şi moarte! OM! OM! OM! OM! Se linişteşte treptat. Şi se întăreşte din ce în ce mai rapid. În oastea nevăzută s-a mai aprins o stea. Cât va trăi, va radia lumină şi căldură vitală. Informaţiile ultracivilizate din creieruLei se vor răspândi prin mentalul colectiv, trezind alte creiere omeneşti. La rândul lor, ele vor trezi altele şi altele, în progresie geometrică. Lumea sălbatică în cuget şi simţiri se destramă tot mai rapid...

Ramona deschide ochii. Îşi şterge transpiraţia cu mâneca hanoracului, apoi mă întreabă:

— – Aţi crezut că scăpaţi de mine?

— Niciodată. Ce ţi-a venit?

— Nu ştiu. Am simţit în dumneavoastră un soi de...

*»

Cum să-i spun? Obsesie?

Rece şi calm, ca nemărginirea în care am fost călit, îi răspund:

— Ramona, pentru mine n-ai fost şi nu eşti femeie. Şi nu vei fi niciodată altceva decât fiica prietenului meu. O copilă pe care am scoş-o dintr-o casă conspirativă asaltată de agenţii bubuli. 1

— Bubuli?

— Sionişti. Aşa îi porecleam noi.

— Atunci, de ce mă priviţi atât de ciudat?

— Ochii, Ramona. Ochii.

— Fosta soţie avea ochii...

— Nu. Ochii tăi seamănă cu ochii comandantului expediţiei extraterestre. Cu ai lui Zamolxe. De cum te-am revăzut, m-au frapat.

— Înţeleg.

Îi mângâi maşinal palma şi-o asigur:

— Ţi-afost cumplit de greu şi de rău. De-acum încolo, va fi mai uşor şi nu vei mai simţi starea aceea de rău.

— Pentru o clipă, mi-am dorit să nu mă fi născut, recunoaşte ea.

— Ai învins o sugestie perversă, implantată în creiere de duşmanii oamenilor creatori.

— Deci, aţi trăit-o şi dumneavoastră?!

Nu-i răspund imediat. Mă întreb ce şi cât îi pot spune, să n-o dezarmez. *Celor treziţi din lunga uitare*, *adevărurile li se servesc îh porţii mici*, îmi amintesc eu regulă. *Să nu se sufoce cu o mulţime de informaţii contradictorii*. Pe de altă parte, curând, voi avea nevoie de forţele ei excepţionale. O parte de adevăr, cea mai urâtă şi mai dureroasă, trebuie dezvăluită.

— Ramona, mie şi camarazilor din prima generaţie ne-a fost mult mai rău. Foarte puţini au scăpat cu viaţă.

— Regret dar...

— Fără regrete! Morţii nu mai pot fi înviaţi. Ei pot şi trebuie răzbunaţi!

— Mi-aţi spus să nu-mi consum energia psihică în ură...

— Ura raţională şi calmă nu consumă energia psihică,

Ramona. Nouă ne-a fost mai rău deoarece am fost capturaţi de inamici înainte de trezirea zestrei străbunilor astrali.

/

— Doamne! Intuieşte ea n^orociiea prin care am trecut.

— Duşmanii au încercat o spluţţe disperată, Ramona. Ne-au căutat prin Lume. Ne-au găsit şine-au selecţionat, prin teste psihologice complicate.

— Voiau să obţină informaţii despre prima Lume.

— Le-au obţinut, Ramona. Nu corespundeau minciunilor cu care manipulează Omenirea.

— Şi ce-au făcut?

Oftez, la amintirea acelui cumplit experiment:

— Au încercat să înlocuiască informaţiile primordiale din creierele noastre cu informaţiile lor. Să distrugă programul de evoluţie al Omenirii.

— Terifiant! Nu mai vreau să ştiu!

— Trebuie să ştii, deoarece vor încerca să experimenteze şi pe tine! I,

Aproape că nu-mi cunosc glasul. Seamănă cu al lui Zamolxe, din clipele de maximă încordare. Probabil, l-am copiat involuntar.

— Ramona, inamicii ştiu că noi putem influenţa telepatic milioane de persoane. Vor încerca să-ţi imprime în creier informaţiile lor, să le răspândeşti involuntar. Aşa cum au încercat cu noi.

— Eu, se apără ea, am vrut să-mi răzbun mama. Nu-mi place această confruntare invizibilă.

— Nici mie, fetiţo. Trebuie, însă, să luptăm şi să învingem! Neapărat!

— De ce?

— Dacă nu învingem, Omenirea va fi cufundată în întuneric sau va dispărea. Asta au pregătit duşmanii – o nouă fază de iraţionalitate şi instinctualitate bestială. Totul, pe un fond de mistică exacerbată.

— O întoarcere în trecut?

~ Până la autodistrugere. Sau, cel puţin, până la o scădere drastică apopulaţiei gânditoare, creatoare şi morale*;

— Noi suntem ţintele, descoperă Ramona.

— Primele ţinte, îi precizez eu. La extratereştri nu pot ajunge iar masele mai puţin cultivate pot fi manipulate prin

diverse procedee.

— Domnule Varain, simt că plutesc. Pare atât de fantastic...

— Din păcate, nu e fantastic, fetiţo. E marele război al creatorilor morali împotriva bestiilor imorale şi retrogradei Vom învinge!

S-a strâns în «a. Mică şi speriată, ca atunci când am scos-o din SUA. Am ştiut eu că imaginea confruntării globale o yţi speria. Spaima va trece, cu prima victorie. Apoi, cu fiecare victorie, curbul se va dezvolta în ea, fără hotare cunoscute de oameni. Curajul omenesc nu cunoaşte limite. O spun din mii de experienţe de viaţă. *O naţiune de curajoşi nu poate fi supusă*, *umilită*, *jefuită şi exploatată de nimeni*. Donvniile voastre, cititori şi cititoare, credeţi altcumva?

Raid în cuibul cu năpârci,:

. V:... *r. yi^i-yt*: – încM vreb suia dekilometri până la ţintă, Ceasul curată unu şi ceva. Cagni a adormit, Bălaiul moţâieRamona a închis ochii şi tace, Nu doarme. Sortează informaţi dictorii din creier. Îşi caută uti ip^u echilibru, fw^ede noile repere yitd-infoinjative. Şi-l Vâj^şi^ pu siguran^v Veoiter conduce atent, prin zloata mizerajbâă* petrecut în spatele său. Eu, ceva njai uşuratdegândul că am mai trezit djja somnul icaţional o fimţăomenească, imaginez planul.de acţiune* lau tntâşnsiderafe maimultevarianteposibile. În toate, impunotcoaiun – vreaii^să cajaftfciezo limbă care să mă dfucă la nn^iele şef: Sau, la m^i şefi; da^ ei^iiduc în colectiv. Organizaţia îevMoflistă Kpsită deconducere va slăbi şi s^ va destrăma, îmi fac etrjâânul. ^ trebuie să ne asigurării că *tm s/6* vor ridica ailţi lideri, înlocul celor executaţi, '

Misiunea mi-e clară şi circumstanţele jpar favorabile îndeplinirii ei. Eu nu mă culc Însă pe-o ureche. Inamicir nu sunt copii de grădiniţă. De câte ori i-amşubestimat, am aviiţ surprize neplăcute.

— Domnule Varain, conflictul de atunci,.. Ştiţi. *, cdftr tinuă şi acum?

— Nu, Ramona. Probabil, catastrofa a fost produsă de un conflict rasial sau economic.

— Nu ştiţi exact?

— Încă nu. Psihologii extratereştri lucrează la deseâlcifea acestei probleme complicate.

— Înseamnă că printre inamici sunt şi din rasa noastră?

— Sigur, Ramona. Europizi sau metişi intoxicaţi cu informaţii contrare progresului şi evoluţiei.

— Şi n-aţi ezitat niciodată să vărsaţi sângele...

Înţeleg ce-o frământă. Cam toţi treziţii din somnul iraţional trăiesc un sentiment de răspundere cu adevărat omenească pentru faptele lor. Îi spun adevărul:

Copilo, am fost educat de un mag păgân, în spiritul devizei *Să nu ucizi*! Duşmanii au profitat de scrupulele mele şi mi-au scldvizat neamul.

— Şi v-au ucis soţia... 1

— O crimă minoră, comparativ cu ce-au făcut din Omerarc. Desigur, m-a durut cumplit Suferinţa Umanităţii e de milioane de ori mai profundă. O vei simţi şi tu. Atunci, ultima reţinere de a ucide bestiiie se va rupe în tine.

— Vinovăţia celor pe care-i vom ataca e dovedită?

— O, sfântă naivitate! Ăştia sunt gangsteri moderni, Ramona. Nu pândesc un singur cetăţean, să-l jefuiască pe o stradă întunecată. Organizează revoluţii şi războaie, apoi jefuiesc populaţiile manipulate şi învinse. Dezbină familii şi naţiuni, le contrapun, apoi le vând armament să se ucidă...

— Monştri!

— Nu jigni monştrii! N-am calificative suficient de negative pentru faptele gangsterilor transnaţionali.

— Ce-au plănuit acum?

— Se zbat să împiedice unificarea europeană, printr-un nou război între Est şi Vest. Război rece care se poate transforma în conflagraţie planetară. România e la mijloc. Ruşii o infiltrează discret, cu agenţi economici. Oculţii vor s-o transforme în semicolonie iudeo-americaiţă. Revizioniştii sunt simple unelte folosite de ambele tabere, pentru atingerea acestor obiective,. ^

— Nu vor rcuşi!; Aţâţe^ sute de mUioane de europeni...

— R Sutele de jniliţjane deeuropeni nu sunt eQBştjgntir zate, Ramona. Duşmanii le crează necazuri şi faketprobleixie, pentru &4âmpiedica sa obşjefv^^p^iie^ele Jqr.*

— Sunteţi siguri că nu greşiţi?;, *

— Siguri! JUoyioi după. Ce ne infQtţnăm foarte exact Zamolxe (yieţA (aroeneşâinevinovate sau recuperabile., «r "

— Aş vrea să capăt siguranţa şi. Certitudinile

dumneavoastră.

— Le vei căpăta* Ramona. Dar, din păcate» nu vei mai putea trăi du^jşgtjdile Xieţii fi, vânată, ca noi, pe întreaga planetă..: ;:

— De unde să afle? Urniră ea.,., >; ^;

Oftez. Doamne, ce bane e să trăieşti ca un om obişnuit!

— Te; vor descoperi 'după amprenta psi, Ramona. Inamicii au un dispozitiv de identificare.

— Apăratele cibernetice nu sunt compatibile cu creierul omenesc! Protestează ea.

— *Un creier de telepât uman*, *dublat de uti aparat cibernetic de condiţionate*, u dezvălui eu performanţa atinsă de inamici. De regulă, te vor atada în somn, când controlul conştient e mai redus. Îţi vor implanta formulele lor, însoţite de stimuli condiţionali sonori sau optici.; – Mă îngroziţi!

— Te previn, Ramona. Şi te încurajez. Dacă noi am supravieţuit' şi-am învins mereu, tu ai şi mai multe şanse. OK?

— De ce am mai multe şanse, domnule Varain?... – În primul rând, deoarece eşti prevenită. Nu vei interpreta mistic pici un fenomei» produs de duşmani. În al doilea rând, ţh-ast trezi tveghetorii (Un. Creier. Informaţiile primilor colonişti te vor apăram iţi vor explica fenomenele nou apărute, îţi vor sintetiza soluţii de acţiune...: v

— Deci, după aceştraid, măyeţi lăsa singură, şopteşte ea uşor descumpănită.

Nimeni ou e singur în această Lume, Ramona. Alături dettamemi tatălui; tău, îţi vom lăsa o umbră... -.”. V*

— O umbră?. '; i;. ' –;

— Indianul 4in spital, John Corday, fost ofiţer CIA. Omul nostru. Sigur.

— Eoecesiai?

— Îl vei supn&pghea-îtf spital, împreună cu Gagni. Apoi, el te va apăra. Să nu te spinii de porecla sa! Ucide numai duşmani/-,.

— Porecla?

— Silent Death. Vă ac^^a ca o umbră protectoare asupra ta. Şi nouă. Ne-a asigurat spatele în multe confruntări.

— N-am nevoie de aşa ceyâtf... - Un P^N* t£

Însuţi, veî avea. Aevoie de ^ ^d^gaajjd^ Şi pe mine m-agşrdatde myjţe ori. În câteva ră^^, nu-a salvat viaţa.

Bine* domnule Varain. Ce aşteptaţi de la mine, în aeest raid?

— Să treci examenul,. Ramona.. - Cum?

>., ; E rândul meu să fac o scurtă analiză. Poate sau nu poate acţiona „paranormal”? Nu-i prea devreme? Fiecare neconvenţional trebuie să înceapă odată! Uni spun eu şi încep să-i explic:

— Ramona, oricine poate mânui o carabină, un lansator de rachete, un pistol nutedieriL:. *Puţinipot folosi energia* vie, *pentru atac şi apărare*. *De astăzi*, *tu faci parte din cei puţini*. Din aşa-zişii paranormali.

— Şi cum procedez, domnule Varain?

— Ridici palmele deschise în dreptul pieptului: Le uneşti la bază, ca o floare cu zece petale. Priveşti ţinta, s-o identifici corect. Apoi, strângi uşor pleoapele şi laşi şuvoiul de energie psi să plece din tine, către ţintă, prin palme.

— Şi ce se va întâmpla cu persoana-ţintă?

— La început, vei produce inamicilor paralizii temporare. Apoi, pe măsură ce puterile neştiute ţi se vor dezvolta, vei puteaucidecot loviturisctttrte, caftilgeiible

Ridică încet palmele. Le uneşte. Mijeşte ochii. Îşi imaginează cum va acţiona. După aceasta, rectâftoătşte ceea ce îi citisem deja în creier:

Am plecat în acest raid cuprinsă de o ură devastatoare. Visam să ucid cât mai mulţi inamici. Mi-i imaginam murind, în chinuri, aşa cum a murit mama mea. După discuţia cu dumneavoastră, patima a scăzut, domnule Varain. Nu mai simt dorinţa de a ucide nediscriminator.

— Normal, Ramona. Fiară instinctuală din tine a făcut loc fiicei oamenilor. Vei distruge numai ţintele indicate de raţiune. În legitimă apărare sau pentru a opri agresiunea asupra altor persoane. Mulţumită?

— Nu. Mă încearcă un soi de tristeţe.

— Va dispărea, Ramona. Te-ai despărţit destructurile sălbatice din creier şi simţi uh fel de pierdere.

— Exact! Se luminează ^a. Aşa m-am simţii şi în ziua când am descoperit că nu mai eram copilă. O sfâşietoare părere de rău, pentru p pierdere iremediabilă.,

T- Sentimente puerile, Ramona. În fiecare zi, oamenii adevăraţi evoluează. Renunţă la una sau mai multe informaţii

sălbatice ori neadevărate. Îşi însuşesc una sau mai multe informaţii noi, umane, adevărate.

— Ce simple sunt toate în preajma dumneavoastră!

— Simple? Da, poate. N-am visat să trăiesc atât do mult Nici să ajung instructor paranormal.

— R De ce ne-am născut noi tocmai acum, domnule Varain?

— Aşa se întrebau şi luminaţii din epoca medievală, Ramona. *Fiecare generaţie*, *cu luminaţii şi bestiile ei*, *fetiţo*. Evoluţia umană are nevoie de oameni ca noi. Şi va avea; Să continuare, mii de ani.

— Se-ntorc cercetaşii, mă anunţă Veniter.

Trage pe dreapta şi opreşte.

— Rămâi în maşină! Îi şoptesc eu Ramonei, coborând după Veniter.

Roverul cercetaşilor, alb de zăpadă, opreşte lângă noi. Bărbatul din dreapta şoferului sare din mers şi se apropie, cu carabina în închetura braţului.

— Care-i treaba, King? Întreabă Veniter.

— Am făcut joncţiunea cu pândarii lui Knud. Crede că suntem aşteptaţi.

— Argumente! Cere Veniter, dovedind că nu e un simplu fermier canadian.

^ King extrage un document de sub scurta îmblănită şi i-l întinde:

— Harta exploatării forestiere. Seamănă teribil cu o bază militară.

Veniter nu-i* comentează părerea. Se pleacă către lumina farurilor şi desface harta. O singură privire şi m-am lămurit. Câteva sute de hectare de pădure muntoasă, prin care trec trei lanţuri punctate. Pe ele, din loc în loc, semne indicând posturi de pândă, patrule mobile şi cuiburi de foc întărite. Ca pe front. Către centru, un ultim dispozitiv de apărare a unor clădiri. Prea multe să servească la prelucrarea lemnului defrişat din zonă.

— Revizionştii şi-au conspirat luptătorii ca muncitori forestieri, observă Veniter. Au tot ce le trebuie: locuinţe, cazemate, armament greu...

— Minunat! Nu-mi pot reprima eu exclamaţia de mulţumire. –,.

— Ce să fie minunat, Varain? Mormăie Veniter* indispus.

Au un efectiv de cel puţin zece ori mai mare decât al nostru.

— Veniter, ai fi vrut să ne batem cu nişte amărâţi de muncitori? Amploarea măsurilor de securitate nu-ţi spune nimic?

— Măi, să fie?! Exclamă canadianul. În sălbăticia asta?

— Îmi place cum gândeşti, îl felicit eu. Ce ascund revizioniştii unguri în sălbăticia asta? Un mare grangur? Armament? O tabără pentru antrenarea diversioniştilor folosiţi în războiul psihologic? Revoluţionari din naţiunile ţintă?

— Şi mie îmi place cum gândeşti, Varain. Ai dreptate. Revizioniştii ascund acolo ceva important. Ne-ar trebui însă câteva sute de luptători de comando.

— Nu-i avem, Veniter. Mergem până la gruparea lui Knud şi analizăm ce se poate face?

— Niciun risc inutil. Mergem!

Urc înapoi în maşină şi-i şoptesc Ramonei:

— Scrutează-ţr sufletul! Dacă nu eşti pregătită, tiu vei intra în luptă.

— Dar eu... încearcă ea să protesteze.

Îi pun palma pe gură. Un gest cam grosolan, prin care îi sugerez că vorbele trebuie să iasă din gură numai după ce au fost gândite temeinic, Veniter demarează pe urma cercetaşilor, prin viscolul din ce în ce mai aspru. Vreme numai bună pentru un atac-surpriză. *Cutezătorii învinq*, *dacă lovesc când şi cum nu se aşteaptă duşmanii*. Vă rog, însă, să nu confundaţi cutezanţa cu tupeul mârlănesc. Tupeiştii nu-s curajoşi, ci mimează această însuşire de personalitate.

Înaintăm din ce în ce mai greu, urmărind şleaurile făcute de maşina din faţă. Ce bine ne-ar fi prins un elicopter! Din păcate, rezidenţa *din* Canada e prea săracă pentru a-şi permite o astfel de sculă. Îmi pun în gând ca, după acţiune, să le trimitem nişte bani în acest scop. De ce? Canada dispune de un teritoriu prea vast să nu fie folosită în confruntările ulterioare.

— Am ajuns, ne anunţă Veniter, fără a întoarce capul.

Îl scutur pe lipovean, de umăr:

— Scoală, maestre, că s-a îmbătat conventu'!

Se trezeşte, se freacă la ochi ca un copil şi întreabă:

— Începe păruiala?

— t. Curând. Ai tras la aghioase aproape trei ore.

— Şi ce-am visat! Da' nu-ţi pot spune, că-i fetica asta de faţă.

— Consideră că mi-ai povestit şi pregăteşte-te de o bătălie crâncenă!

A

— Îl luăm din somn, ca pe cocoşeii din poiată.

— S-o crezi tu!

Îi întind harta cu dispozitivul inamic, să-şi facă singur o părere; Cagni întinde gâtul peste umărul său, să citească şi el.

— Măiculiţă! Şopteşte lipoveanul.

— *It's a trap*! Concluzionează fostul ciaist.

— Da, e o capcană pregătită în ani de zile, îi confirm eu. Vom intra în $a şi vom distruge-o.

— Poate cu poliţia canadiană? Dar cine se mişcă pe vâjul ăsta?

— Noi, Cagni. O echipă de-a noastră a coborât din nord şi-a studiat dispozitivul duşmanilor. De două zile, stau cu ochii pe ei, îngropaţi în zăpadă.

— Asul din mânecă. Bănuiam eu că-l ai, Varain.

— Nu-i cine ştie ce. Vreo zece islandezi şi eschimoşi.

— Şi inamicii?

— Ar putea fi vreo trei-patru: sute. În iiici un caz, tfiai mulţi.

— E sinucidere, Varain!

— Yankee, strângeţi nervii în bastistă! Îl îndeamnă lipoveanul. Şi pune batista în buzunaru' de la piept, ca un ginerică!

— Sunteţi nebuni?

— Doctorii susţin că suntem sănătoşi, rânjeşte Bălaiul. Tu n-ai auzit de operaţiuni *hit and run*?

— Doar nu vreţi să pătrundeţi chiar în centru?

— Ba da, îl contrazice lipoveanul voios. Acolo e oală cu smântână. Şi grămezi băbane de gologani.

Ultima parte a informaţiei pompează o doză de curaj în sângele americanului. Lăcomia a învins frica. Începe să-şi pregătească armele. Maşinile trag, una după alta, în faţa unei benzinării cam zgribulite. Un singur paznic, înarmat cu carabină, supraveghează din uşa magazinului. Cdborâm toţi şi pătrundem în local, să ne încălzim şi să discutăm.

Ca orice optimist, mă bucur de ceea ce văd: vreo treizeci de luptători băştinaşi. Mulţi, care va să zică. Pe cinstite, nu mă aşteptam nici la un sfert din cât văd. În gând, îl felicit pe

Munteanu că n-a respectat regulile de „adormire”, în situaţia prezentă, am fi întâmpinat mari greutăţi la recrutarea de mercenari. Şi, din experienţele trecute, ştiu că mercenarii, ca şi curvele, activează numai pentru bani. Frăţia Vieţii Omeneşti^ adunat laolaltă oameni din cele mai diverse rase, etnii şi profesii. Toţi, uniţi de credinţa în viaţă.

— El e Knud, uni prezintă Veniter un metis inuitoscandinav. Are o fermă către lacurile din nord.

— Încântat de cunoştinţă!

Metisul, un pic încrâncenat de cele două zile petrecute în zăpadă, mă asigură:

— Dacă n-ar fi vremea asta păcătoasă, aş fi la fel de încântat

— N-am ales-o eu, Knud. Discutăm? $

— Mare lucru nu-i de spus...

Oamenii au luat loc pe la mesele din micuţul restaurant. Toţi, cu ochii pe noi. Mai mult pe lipovean, deoarece statura îl indică drept şef. Băutura curge din belşug dar nu-mi fac probleme. Pe frigul ăsta, nu se îmbată nimeni. În plus, canadienii din nord, ca şi lipovenii, se înţarcă cu alcool.

— O clipă de atenţie! Îi rog eu, ridicând schiţa întocmită de Knud.

Privirile se întorc spre mine. În ele, pot citi diverse stări de spirit. De la curiozitate până ia neîncredere. Eu nu-s Mihai Viteazul, să iau o bardă în mână, să tai capete de turci, pentru a-mi îmbărbăta oştirea. Simt însă că e nevoie de ceva extraordinar pentru a-i convinge să atacăm fortăreaţa revizioniştilor. Privirea mi se opreşte instinctiv pe micul ring de dans, străjuit de pilonK metalici. Pot începe.

— Eu sunt Petre Varain din Frăţia Vieţii Omeneşti. Ca şi dumneavoastră, lupt pentru o viaţă normală.

— Să nu ne ceri să pătrundem, că nu mergem! Mă sfătuieşte un tip bătrâior, cu faţa trasă de nesomn. Iadu' nu e neapărat fierbinte.

— Eu şi camarazii mei vom pătrunde. Posedăm capacităţi mai greu de înţeles, cu care vom învinge grămada de agenţi inamici.

— Câteva elicoptere înarmate cu rachete ar fi fost mai eficiente, îmi replică bătrânul.

Pun schiţa pe o masă şi fac câţiva paşi, oprindu-mă în faţa

lui. Îi arăt stâfpii metalici: *

— Îi poţi topi, tataie?

— N-am chef de glume! Îim răspunde el iritat.

Mă întorc lin, către stâlpi. Fulgerul porneşte aşa cum mi l-am comandat – din Crunte. Raza lui, vizibilă, taie stâlpii unul după altul, ca urr laser. Când ultiipul stâlp cade, mă întorc la locul meu şi precizez:

— Oamenii ard mai uşor decât metalul.

Privirile lor înmărmurite s-au focalizat pe mine. O nouă concentrare şi dispar, prin salt, cu spatele înainte. Aterizez în parcarea din faţă, mă scutur de ameţeală şi pătrund din nou în restaurant.

— Nu e o scamatorie, oameni buni. E un salt prin spaţiu. Ştiinţa a evoluat mult dar rezultatele ei sunt cunoscute de foarte puţini oameni. Iată cum vom proceda...

Niciun glas să-mi spună că-i bag în gura lupului. Câteodată, minunile sunt folositoare, nu? Toţi mă ascultă atenţi. Sentimentele lor variază de la un pic de frică faţă de fenomenele la care au fost martori până ta deplină încredere. Mă bucur să constat că niciunul nu m-a confundat cu vreo drăcovenie mistică. În viaţa mea, am avut parte şi de astfel de scene. Vă asigur că nu-s deloc plăcute. Postura de sfânt sau zeu e incompatibilă cti conştiinţa mea de om modern. Asta, pe lângă faptul că manifestările de adoraţie mistică îmi provoacă greaţă. Câteodată, mă întreb cum rezistau faraonii şi regii la astfel de explozii iraţionale.

Închei expunerea cu cea mai omenească propunere posibilă:

— Cine nu vrea nu participă* Nimeni nu-l va blama.

OK?

Privesc de jur împrejur, să văd pe câţi mă pot bizui. Nicio mişcare. Conştiinţa mă îndeamnă să subliniez un adevăr pe care ei nu îndrăznesc să-l scoată la iveală:

— F^acţic, p imposibil să nu moară nimeni» Inamicii sunt de cârpa zece ori mai mulţi. Dacă n-am avea nevoie urgentă, de informaţiile deţinute de şefii lor, am amâna atacul.

— Vremea proastă acţionează în favoarea noasftă, mă susţine Knud. Duşmanii nu se aşteaptă la^ un atac pe o astfel de vrane şi sunt copleşiţi de frig.

— Pătrundem, aprobă bătrânul care mă contrazisese

anterior. Banii găsiţi să fie împărţiţi în mod egal! Părţileoelor care mor să revină familiilor!

— În regulă, accept eu. Eu şi fata nu participăm la împărţirea capturii.

Câtevapriviri cam îndoite se îndreaptă către Ramona. La ce e bună o muiere în acest prăpăd? Se întreabă ei. Îi lămuresc scurt:

— 7 O cheamă Ramona. Foloseşte în luptă energia vitală. Ca niiiie. În rpgulă? V i

Câteva muramjrc dar nici, un pr$! $» jş. ^ – Momeai! Îi mdşmnjeyu şi Îngriji^ – ^, Ne ^barcăm din nou pe m^sini v^ Fără nicio grijă. De cân>d drcul^m prini decât câteva vehicule de feţmieri> Nici Q pairiila tţe^oiiţie sau ceva asemănător. Cineva ne iubgşţe, iuns^egrea, să izoleze inamicii,.

*

* *

Ora trei fără câteva minute. Am lăsat maşinile într-o văioagă şi ne târâm prin zăpada pufoasă, pe un singur şir. În faţă, doi genişti de-ai fiii Knud, 'ânzestraţi cu detectoare de mine, deschid calea. Asta explică de ce nu ne dispersăm. Din infontoaţiile culese, rezultă că inamicii au min$t câmpul din faţa gardului electrificat^ pe o distanţă de vreo sută de metri. Eu aş putea face un salt, însă îmi păstrez energia pentru confruntările ulterioare. Din când în când, zăresc pălăriile negre ale nunelor scoase de. Genişti. Le-am împins cifre stânga potecii pe care înaintăm, să le *putem* evita. În faţa mea, Ramona se târăşte rapid, semn că a făcut ceva antrenament, în această npstpte, buba de ură din creierul ei se va sparge şi coşmarurile vor mceta. N-am nici cea mai mică îndoială că toate antrenamentele au avut un singur scop: lichidarea ucigaşilor mamei ei.

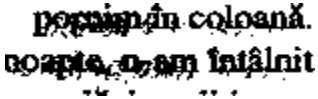

Am atins prima linie electrificată. Zăpada s-a aşezat pe fire, groasă, gata să le rupă. Genistii au săpat un tunel pe sub ele, să câştigăm timp şi să nu alertăm inarţiicii. Trec prin el, ajung dincolo de gardul electrificat şi mă ridic în picioare. În câteva minute, suntem din nou împreună, la poalele unui pisc

împădurit. Facem apelul din om în om, aşa cum am stabilit înainte de a declanşa atacul.

— Înainte! Ordon eu şi mă plasez în spatele lui Knud, ghidul care ne va conduce în% continuare.

Străbatem în marş forţat vreo doi kilometri de pădure, până la un drum străjuit de stâlpi de electricitate. Majoritatea becurile sunt chioare, aşa că trebuie să ne orientăm după lumina zăpezii. Cât de minunată ar fi o astfel de plimbare, dacă la capătul ei nune-ar aştepta o luptă disperată! Knud a ales cea mai grea variantă de înaintare: prin şanţul din dreapta şoselei. Dacă, printr-o întâmplare deosebită, inamicii vor circula pe şosea, nu vor găsi nicio urmă.

*

* *

Înotăm prin zăpadă de aproape o oră şi nimic nu trădează prezenţa inamicilor. Grupul lui Knud a făcut treabă bună. Cunoaştem fiecare post de santinelă, fiecare porţiune minată, fiecare cazemată. Mă îndoiesc însă că, pe frigul şi viscolul ăsta, mai veghează vreun inamic. Aceasta poate însemna bine şi rău. Bine că ne putem apropia de „comandamentul” lor. Rău, căci vor fi întâmpinaţi de mai mulţi inamici decât am calculat. Înapoi, însă, nu putea da. Am riscat, mergem până la capăt.

Ultimul lanţ de apărători, situat cam la cinci sute de metri de clădiri. Un vag sentiment de anxietate mă atinge brusc.

— Knud, nu mişca! Ordon eu şoptit.

Metisul liigheaţa pe-ioc, Semnalul de oprise porneşte şi în sens1 invers, către cei din urmă. Mătărăscpelângă Knud *şi* ocup capul de cok>ană. Din aceasta paziţie^lamez ^^piorml psi”. O şuviţă subţire de psih^informaţie pteacă: dln creierul meu, la nivelul zăpezii. Direct către locul ui care am perceput ceva periculos. Poate că aţi trăit şi dumneavoastră astfel de sentimente, îh vreo împrejurare ciudată. Sentimeiitul unui pericol difuz, de origine necunoscută, care determină un soi de aşteptare negativă. *Dacă-l mai întâlniţi*, *alungaţi-l*, *că nu face să vă împovăraţi cu ei*! Cum procedaţi? Cea mm simplă metodă: cunoaşterea exactă. *Când identificaţi sursa lui*, *jumătate <Mh forţa pericolului ascuns a şi dispărut*

Vă place aceată regulă stabilită de psihologi mintoşi? Şi mie-mi place. În multe cazuri, s-a adeverit. Aş vrea să se adeverească şi în cel de faţă. Cam greu însă. Dincolo de primul

rând de ziduri, într-o hală de spintecat buşteni cu gateru', ne aşteaptă pizmaşii. Mai mulţi de o sută. Toţi, treji şi cu degetele pe trăgace. Arsenalul din înzestrarea lor ar face să crape de invidie orice boss terorist. Arme automate, lansatoare de rachete şi de flăcări, grenade defensive.

— Dacă ăia sunt muncitori forestieri, eu sunt popă catolic, murmur eu.

— Ce-aţi spus? Întreabă Knud.

— Că-mi plac femeile şi popii catolici nu au dezlegare la aşa ceva.»

— Sunt pe poziţii, ghiceşte el.

— Şi prea mulţi. Toţi, cu faţa către noi.

— Sesizoare cu infraroşii, ghiceşte el tehnică folosită de inamici. Cum au funcţionat pe vremea aista?

— N-au funcţionat, îi dau eu prima veste bună.

— Oare?

— Dâcă funcţionau, eram deja la poarta bătrânului Piter, CerŞind o gută de vodcă să ne încălziri. Inamicii nu ştiu că suntem atât de aproape.

— Dar ne aşteaptă din această direcţie, descoperă

Isteţul. Cafri câţi?» *

— Cam jumătate din efectivul total.

— Înseamnă că, în spatele lor...

— E marele şef sau marea capcană, îi iau eu vorbă din gură.

— Ce facem, domnule Varain?

— Nu-mi plac filmele eroice, Knud. Alea cu strigăte de ură, foc la gura ţevii, mult sânge şi carne urlândă...

— Vreţi să aplicăm o înşelăciune? Întreabă Veniter, care s-a târât până la noi, intrigat de discuţie.

— Poţi să-i zici şi strategie că tot păcăleală; e. Cine pleac^ să creeze diversiunea?

^ – Eu cu oamenii mei, se oferă Knud. Dar^să nu contaţi că pătrundem în fială!

— OK! Ocoleşti, prin dreapta, un sfert de cerc şi deschizi focul la comandă!

— Intens?

— Nu. Glonţ cu glonţ, în carne vie! Dacă n-ai incendiare, cere-i americanului!

— Făcut. Regret că n-o să văd cum îi tăiaţi!

— N-ai ce regreta. E greţos.

Knud pleacă târâş, către coada şirului, culegându-şi luptătorii. Ceilalţi se strâng cu nasurile în tălpile mele. Profit de viforul sălbatic şi le explic cât de „rozǎ” e situaţia. Apoi, le ordon să aştepte şi plec singur în cercetare. O operaţiune pe care n-o recomand comandanţilor de trupeţi. Eu plec prin salt, direct în clădirea de la intrarea în fabrică. E situată la vreo două sute de metri, către stânga halei în care ne aşteaptă oastea lu' Verde împărat. Cre' c-aţi observat obsesia revizioniştilor pentru culoarea asta. N-ar fi exclus chiar ca damele lor de companie să poarte bikini verzi,. V.

Prima senzaţie trăită în clădire ar putetfidescasă ca mişto, în limba conaţionalilor de culoare. &^a^$t; bine. Pardon! Cele două gorile înarmate, cu nu înseamnă bine. Doi deodată, gândesc eu şi mă bMS&rje& ati-s cu moacele către mine. Fulgerul pleacă vijeHoş, cujntenţia clară de a-i termina definitiv. În urma fulgqiilu^ sareu. Prind armamentul, să nu facă zgomot ia atingerea podeleî. Îiaşez încetişor pe duşumeaua de scândură şi plec în cercetate. Un hol, luminat de zăpada şi uşa următoarei camere. Ultima din coşmefia asta. Plin urechea piş ea şi prind şoapte. Desigur,. În de amOT, că tipii aşteaptă să vină un trib de români să le ia scalpurile. Intuiesc faptu' că amicii lor i-ău anunţat de caftangeala din mină, în cei mai năsoi termeni posibili. Le-au băgat morcovi în părţile dorsale, de nu dorm pe-o vreme numai bună pentru aşa ceva.

Scaiul psi trimis dincolo de uşa toii raportează conştiincios că-s tot doi. Mă chiorăsc la ceas şi calculez că-n vreo zece minute vânătorii lui Knud vor începe balul. Nu prea am loc detgitors. Arunc uşa de perete şi, din palmele unite, trimit săgeţile psi. Unul se îndoaie, altui se întoarce lent către mine. Un salt de tigru, cum n-am făcut din adolescenţă şi-l prind de gât. Fulgerul din frunte porneşte Înainte ca el să apese pe trăgaci. Ţeava mitralierei lui se sprijinea în burta mea. Dacă apucă să tragă, îmi făcea un buzunar cte cangurfemelă. Un animăluţ drăguţ, dar cu care nu ţin să semăn.

Deschid celularul şi-l apelez pe Knud:

— Sunt Varain. Cum merge?

— Maxim cinci minute până la poziţia de tragere.

— Începeţi să trageţi, după ce auziţi primul foc!

— Îi luaţi prin încercuire! Se bucură el.

— Ai înţeles?

— Înţeles! După primul foc.

Închid celularul şi răsuflu încetişor, să mă calmez. Cei care aţi luptat vreodată ştiţi că, la un moment dat, evettimentele tind să vă târască în mod iraţional. Şi eu sunt om dri cel puţin aşa sper. În orice caz, simt cam ce simţiţi şi dumneavoastră. Frenezia luptei. O sting ştigpEtadesc cum să reducem disproporţia deforţe. Rambo ^fibun aici, da9, momentan, e într-un zoopark. Vă puteţi imagina ce face acolo, că eu am alte treburi. Am decis. Fac saltul înapoi, în şanţul în care mă aşteaptă restul trupei.

— Veniter şi Cagni! Chem eu.

Amicii se târăsc Către vorbitoru, meu, să prindă vorbele la concurenţă cu vântul năprasnic. V

— Eu cu fata şi Bălaiul plecăm la poartă. Atacăm din spate, cât mai furibund. Când cei din hală ies, voi vă desfăşuraţi în trăgători! Îi vânaţi unul câte unul! Nu irosiţi muniţia!

— Right! Aprobă Cagni. Şi dacă vă capturează?

— Pe noi ne capturează numai cine vrem noi. Şi când vrem noi.

— În regulă. Altceva?

— Dacă observaţi că fug, lăsaţi-i să scape!

— Glumeşti?

— Deloc. Contez că trupeţii de rând vor şterge-o, când vor fi loviţi din spate.

— Să fugă prin viscolul ăsta, în pădure?

— În spatele halei, sunt trei camioane cu motoarele pornite. I>rc&credeţi că le ţin calde?

— Să ne vâneze pe noi, Varain.

— Exact! Eu u voi convinge că e mal sănătos să se uşchească cu ele. -:

— ^Wur-mi place, Varain, mă informează americanul cinstit Dacă nu >$nvingem îh maxim zeceminute* veţn fi loviţi din spate. '.: ^ – <>;. - Decine?

— De cei din posnuile pe ca*e le-am depăşit >

>r Tu ai părpsi poştnl tnamte de a te convinge xa mi pătrund şi alţii?

— Aşa-i. Avem o şansă. Cam firavă, Varain.

— Hrăniţi-o să se thgraşe! Lipa şi Ramona!

Lipoveanul dă să se ridice» îşi aminteşte cănu-i la crâşmă

şi vine târâş, Ramona, îngheţată, îlurmează. Îi aud clănţănitul dinţilw dar mă prefac a nu şti nimic. Îi protejez orgoliuld^jfighter-*lady*.

^ V^m zbura, fetiţo. Să nu strigi!

Prind uşor, pe după mijlocul sucire. Lipoveanul, versat îh salturi, se agaţă rapid de umerii mei. Un scurt vâjâit, senzaţia.de greaţă şf aterizăm îh clădirea de la poartă.

— Cât vă încălziţi, strângeţi armamentul! Le ordon eu scurt.

M-am lipit de fereastră şi studiez terenul îh care vom învinge sau vom muri. O singură dată am mai trecut printr-im asemenea viscol, în Pirinei. Atunci, însă, nu ne uitarea decât frigul. Prin palele de zăpadă, zăresc umbrele clădirilor. Prea multe, îmi şopteşte îngerul veghetor. Sunt de aceeaşi părere dar n-am îhcotro. Am intrat în horă, trebuie să joc Fiecare zi de activitate a organizaţiei revizioniste înseamnă-pagube imense pentruromânişi europeni. *În câteva luni*, *trebuie ş$ călcăm revizioniştii în picioare*, *oriunde s-ar*. *Ascunde*. *Noi şi agenţii celorlalte naţiuni europene îi vom zdrobi E singura soluţie să eliminăm focarul dp vrajbă dintre noi*..

Acolo trebuie să trăiască Zerbes^ calculez ep* privind o clădire mai curăţică, încadrată dedouămai joase şi lungi, tip vagon sau cazarmă. Nu-i. Acolo! Măcontrazice îngerul veghetor, hiperconştiinţa mea. Acolo $ cabana. Qe ziceţi de treaba asta? E sănătos să ai un astfel de îngc^ş? Îl aveţi şi dumneavoastră dar nu-I puneţi la muiK&Sau* şimşi rău, nuri ascultaţi sfati^e, când vă atenţioneaxJJr ^pn premoniţii. Aţi învăţat lecţia? Şi eu am învăţat>^ dî^ă ce am încasat destule ciomăgeli pe cocoaşă. Desigur, £ocoaşă e p figură de stil, că încă nu m-am înscris. În chibu' cocoşaţilor cu crăvăţici roşii şi conturi grase prin bănci. Aţi auzit de ei, nu? Cică, conduc din umbră destinele naţiunii românie,. Ca-n filmele cu bandiţi. Oare, aşa e?

Alung aceste gânduri uşuratice şi mă, concentrez dârî toate puterile mele. Lansez spionul psi, aproape sigur că duşmanii nu mai au paranormali de talie. Tot românii, i-am rărit, în câteva raiduri fulgerătoare. Inc^.na&^iţid pizmaşilor de la stânga la dreapta. În primul bloc, găsesc familişti. Dorm» Al doilea, acelaşi rezultau. Urmează vilişoara care-mi făcea cu ochiul. Nici urină de sâiflâis omenească, constat eu şi părul mi se. Face creţ. Nu pierd timp să caut bomba din interiorul ei.

Precis că-i suficient de puternică: să mă facă îngeraş. Nici această poziţie din schema mistică nu mă âtrâge de fel. Mă simt grozav în pielea mea de om viu şi doldora de speranţe.

Alta la rând! Îmi comand eu şi dau peste cazarma gorilelor. Câteva zeci de paturi suprapuse, cu malaci tolăniţi în ele. Sforăie, pe buhe. Mă prind că tipii dorm cu rândul, ca orice gardă cire şe respectă. Urmează o hală de câteva sute de metri, plină cu aparate de prelucrat lemnul şi câteva stive de cherestea. Nici uri om? > uisăl Printr-un geam spart, zaţiada pătrunde îh valuri. Avanfi! Îmi ordon eu şi continui cercetareă. Câteva căsuţe de lemn şi un soi de sala <feclasă, cu tablă, baitici şi alte chestii. Probabil, pentru copiii Muncitorilor. Nici iirmă de boşul pentrii care ne-am pus pielea la saramură, fini vine să urlu de ciudă diar mă abţin. Nu foloseşte la nimic,

Mbiul şi Ramona aii adunat armele şi stau în aşteptare, îh spatele meu. Cuminţi şi tăcuţi, să nu-mi tulbure activitateaa de Jfantomă€€.

— Nu-l găsesc, recunosc eu.

Fâsss! ZgomoUT ăsta nu se audke da'-l citesc pe feţele lor. Atâta efort în zadar. Nici atacul nu mai are sens. Nimic din ce-am văzut nu aduce nici pe departe a secret,

Scoţfurios prinţul şi privesc'moaca revizionistului, la lumina slabă a becului din faţa intrării.

— Ed 3 simt, şopteşte Ramona.

— Cum? Întreb eu, automat, fără a-mi pune problema de ce nu l-am identificat primul.

— E agitat Aşa îl simt eu.

— Închide ochii! Îi şoptesc şi-o prind de mână. Fii simţi sau 3 vezi?

Până să-mi răspundă, îl văd şi eu. Doarme îmbrăcat în costum de camuflaj, printre gorilele din schimbul care se odihneşte.

»

— Să te ia dracuM înjur eu.

— L-aţi văzut, constată Ramona deschizând ochii.

— Da. Foarte ingenios. Între atâtea psihocâmpuri...

Brusc, înţeleg cum l-a descoperit Ramona. O undă de răceală mă pătrunde din creştet până în tălpi. Nu scot un sunet, însă. E mai bine să nu ştie. Adevărul ar tulbura-o şi i-ar scădea capacitatea combativă.

Arunc o privire la ceas. Încă vreo oră şi ceva până la mijitul zorilor. Suficient să gândim şi să acţionăm inteligent: Scot carnetul şi desenez cazarmă. Refac din memorie poziţia rastelului cu armament şi dispunerea paturilor.

— Aici! Arată Ramona cu degetul un pat situat cam la mijloc. Pe rândul de jos.

Mă frământ indecis. Dacă-l ratăm pe Zerbesh, ratăm totul. Numai extratereştrii ne-ar mai putea scoate din pădurea canadiană dar noi nu i-am anunţat. Şi totuşi trebuie să-l capturăm pe Zerbesh! Un plan deştept începe să se schiţeze în mintea mea. Deschid celularul şi-mi apelez comandanţii de comandouri:

— Knud, sunt Varain.

— Începem? \

— Încă nu. Când deschideţi focul, strigaţi că sunteţi din poliţia canadiană. Ordonaţi-le să se predea!

— Inteligent! Se face!

Repet ordinul către Veniter, apoi mă întorc spre amicii mei:

— Voi veţi stârni haită de lupi.

— Tragem în cei din hală şi o roim, îmi citeşte lipoveanul gândul.

— Exact. După aceea, vânătoare liberă, Procedaţi ingenios! Nu vă lăsaţi descoperiţi, răniţi sau prinşi!

— Cât îi hărţuim, tu intri să-l căpăceşti pe Zerbesh.

— Pătrund înainte de a începe focul. Nu vreau să ratez. Sar, mă ascund sub patul său şi-l adorm. Asta înseamnă un minut. Înţeles?

— Perfect! Feşi-o armă!

O iau. E un pistol mitralieră scurt, *made în SUA*. Fabricanţii hi* Sam vând orice şi oricui plăteşte. În ziua când vor scoale la licitaţie Pentagonul, voi participa fi^ett. Îmi strecor trei încărcătoare de refcervă şi câteva grenade în buzunarele scurtei, apoile reas^esc:

— Sunteţi obligaţi sătrăi$! Dacă ratăm, ptecaţi*eătre vest! Găsiţi vreo fi^iUE, «o câbâfiây ceva... - S'

Nu te ofer prilej de partamentări. Mă concentrez şi fac saltul la punct fix. Lângă rapelul vizionat anterior. Încaz că se &ezeş$e vreunul, deschid focul la grămadă. Acesta e gândulmeu. Nu se pupă cu situaţia din cazarmă. Un tip e treaz şi

numai la câţiva metri de mine. Citeşte o revistă, la lumina tmei lanterne de perete. Mă las uşor pe podea şi mă strecor sub primul pat. La un fir de mustaţă, oftez eu uşu&t. Nu mai încape îndoială că inamicii aşteaptă un atac masiv. Plantonul nocturn e probă că, în orice clipă, pot mobiliza cam două sute de oameni. Nu-i tocma' o fericire pe capul nostru.

Mă târăsc silenţios, pe podeaua murdară şi mirosind urât. Soarta, ce să faci? Mă consolez eu. Încă trei paturi. Încă unul. Gata! Am ajuns sub patul ui care se zbate Zerbesh. Mă concentrez, răsuflu liniştit şi-l lovesc în ceafă. Nu prea tare, să nu-l ucid. Apoi, prin şuviţa înfiptă în creier, îi ordon să doarmă adânc, adânc, adânc. Aşa cum procedau hipnotizatorii inamici cu agenţii noştri, înainte ca noi să ne prindem cum funcţiona morişca.

Trag piedica de la pistolul mitralieră şi aştept răbdător. Secundele se târăsc grele, ca nişte măgari supraîhcăcaţi.

— Pâimin! Booom! Buuum!

Bălaiul şi-a început numărul, constat eu şi-l smulg pe Zerbesh din pat Mă încordez şi-l tăcăsc, dintr-o suflare, cale.

De trei paturi, până lângă zidul exterior. Lumina a invadat încăperea şi hărmălaia a început. Bine instruiţi, constat eu, studiindu-i din ascunziş. Dormeau îmbrăcaţi şi-au sărit direct la rastelul cu arme. Nu şi-au ţjnutânsă gurile ferecate^ kni ascut urechile să prind ceva din conversaţia lor rapidă. Tipii presupun că şeful lor a ieşit la luptă. Frumos din partea Lor că gândesc astfel!

Scot grenadele şi le leg grămadă, cu o bucată din şiretul unei cizme. Mă târăsc spre capătul culoarului şi privesc în hingv Grămada de pizmaşi din jurul rastelului s-a nuu răzit. Mulţi au ieşit deja afară. Prin uşa deschisă, aud strigătele camarazilor mei:

— Poliţia! Nu mişcaţi! Sunteţi încercuiţi!

Arunc pachetul degrenadeân. Grupul din faţa rastelului şi ridic rapid pistolul mitralieră.

— *Whatihe beli*? Urla unuldintre ei.

Într-adevăr, iadul invocat a coborât între ei>Explozia grenadelor a sfârtecat câţiva. Lumina s-a stins, aşa că nu teag, să nu-mi deconspir poziţia. Mă întorc la prizonier şi-i verific pulsul. Cam slab dar nu va mierli. Îl părăsesc şi pornesc târâş către ieşire. Profit de zăpada înaltă şi mă târăsc prin ea,

nevăzut, până la colţul cazămrmii. O poziţie sigură, din care pot observa evoluţia evenimentelor.

Evenimentele nu se desfăşoară chiar ca în filmele cu *happy encL* Inamicii din hală n-au ieşit cu toţii să contracareze atacul. Înseamnă că luptă după un plan prestabilit şi asta îmi convine mai puţin. Cei ieşiţi din cazarmă* s-au desfăşurat în trăgători, pe o arie întinsă şi ripostează în toate direcţiile, în blocurilfc de locuinţe nu s-au aprins lumini, semn sigur că şi muncitorii au fost pregătiţi pentru un eventual atac. Camarazii mei repetă cu insistenţă somanţiitg*, 4a' efectele sunt nule. Poliţia canadiană ar trebui Să se ruşineze de lipsa lor de respect.

Varaine, cloceşte o diversiune, să-ţi scoţi anticii din rahatl îmi ordon eu. În ufmătoarea<clipă, un urtet $fâf&%ierul, acoperind răpăitul anrielor: <. **^

— *R* &*ick Robeitson îs deadî On the tmck*$! *Qo*! ^ Focul se opreşte pentru câteva secunde. Toţi au fost surprinşi» Şi-ai mei, şi-ai lor. Profit de pauză şi lansez o săgeată psi, în. Grămada din hală. O singură sugestie concentrată în ea – lupta e pierdută, trebuie s-o roim. Îmi concentrez toată energia la dispoziţie pentrua impune-o în creierele celor pe care i-am prins în ea. Dacă-i lămuresc să uree tn camioane şi să plece, presiunea va scădea rapid. Urmăresc, cu ochii minţii, frământarea indecşilor din grupul ţintă, în fine, unul cedează. – *Let's go*! Urlă el şi ţâşneşte către uşă: Involuntar, alţii îl imită. N-apuc sărăsfaflu uşurat că o rafală lungă îi culcă eu nasul ăi rumeguş.

~ Nimeni nu mişcă! Urlă un tip solid, îmbrăcat în costum de mascare matiasat

El a >îras la dezertori. Prea puţine lucruri simple în această încăierare, gândesc eu, mutându-mi săgeata psi pe şeful identificat. Îl plesnesc fără milă, între ochi şi-l urmăresc cum se prăbuşeşte. Urmează un moment de suspans, apoi gloata se repede către'uşa halei. Mă destind şi iau zăpadă în pumni. Îmi frec faţa cu omătul moale şi rece. Mă încinsesem ca un ceaun pus pe-un foc vioi.

Primul camion s-a pus în mişcare. Mai multe umbre sar în el din mers. Observ cu satisfacţie că şi unii killeri din posturile de lângă blocuri încearcă să profite de ocazie. Fug pe lângă; vehicul, încercând să se agaţe. Ori, Cel puţin, să scape de gloanţele vânătorilor mei. Iau în cătare grupul cel mai numeros din preajma mea. Ochesc cu grijă Şi apăs trăgaciul până la fiind.

Cad ca spicele sub seceră. Nu stau să-i. Admir. Mă rostogolesc prin zăpadă până în şanţul de tragere abandonat de apărătorii halei. De aici, urmăresc plecarea celorlalte camioane. Retragerea inamicilor începe să semene cu o fugă neorganizată. S-au speriat, totuşi, de poliţie.

Nimeni n-a mişcat în blocurile de locuinţe. Linişte de mormânt, deşi în ele trăiesc mai mult de o sută de oameni. Ghicesc adevărul: muncitorii şi membrii lor de familie s-au speriat şi s-au ascuns. N-au cu ce fugi. Schimb încărcătorul şi caut din priviri o nouă ţintă. Cam greţi de identificat. Vânătoarea liberă a început încă nu-i Anul Nou dar zeci de artificii pocnitoare explodează în t&alăncolonia. Inamicii care au rfenas sunt fanatici sau ghinionişti. Ca să fiu sincer până la capăt* sunt şi morţi. Îi identificăm unul câte unul şi le suflăm în lumânări. Mai sigur aşa.

După vreo jumătate de oră, se lasă liniştea. Noaptea se pregăteşte să facă loc unei zile mohorâte. Din spatele blocurilor de locuinţe, aud vocea Bălaiului. Le ordonă celor dinăuntru să nu iasă afară şi să nu tragă. Repetă ordinul de câteva ori, în engleză şi franceză, până ce primeşte confirmarea aplicării lui. Un geam se deschide. Prin el, cineva flutură o cârpă albă, prinsă de un băţ. Ne asigură, în engleză, că au recepţionat instrucţiunile şi vor fi cuminţi. În replică, lipoveanul le promite că vor trăi sănătoşi până la adânci bătrâneţi. Nimeni nu poate fi sigur că o astfel de promisiune se va îndeplini, da* ce-l costă să-i bucure oleacă?

Mă ridic, mă scutur de zăpadă şi iau poziţie de tragere în faţa uşii fostei cazărmi.

— Varain! Aici! Uni chem eu tovarăşii de raid.

Rămân cu degetul pe trăgaci, pentru eventualitatea că vreun pizmaş dosit îşi va încerca norocul. În următoarele clipe,. Cpiişlşţ. C-w^ţpst deştepjt. O rafală luqgă ppreşte în psihocâmput me&T^ădela vreo douăzeci ^ ceva de metri. Chiar din şanţuL|>e c^l-aj^părăsit,] ^/şpfe>||^inctiv, cu o rafală ceva mai scurfâ. Deja, primu camăr^ s'^ w^amâne, cu. Spatele păţre zid, îi anunţ simplu:

^ l-ap, terminat Zerbesh e înăuntru. Pţin^i câteva santinele! Restul veniţi la căldură!

(iOfeschid uşa şi-o invit pe singura femeie participantă la raid:'

— După dumneavoastră, doamnă Ramona!

Politeţea şi cavaldrismu' nu trebuie uitate nici în cele mai grele momente» Ori, poate, aveţi o altă părere?

De dincolo de timpul acestei Omeniri...

Nu ştiu care poet susţinea că nu e om să nu fi scris o poezie, măcar o dată-n viaţa lui. Posibil să aibă dreptate, deşi mi-e greu să mi-l imaginez pe papaşa din Vatican întocmind o epistolă de amore. Ca şi pe alţi oameni, din profesii deloc sentimentale. Ca ofiţer de informaţii, susţin, însă, că nu e om să nu fi visat să-şi bage pumnii în fălcile cuiva, măcar o dată pe an. Şi nu din dragoste. Imposibil, cred eu, să nu vă fi zgândărit cineva pe cerebel atât de enervant, încât să vă fi produs reacţia pusă în discuţie. Reacţie pe care o simt şi eu, mai acut decât vă închipuiţi, în faţa meclei albicioase şi pistruiate a marii scule revizioniste – Almos Zerbesh. L-am trezit din somn şi-l studiem ca pe o gânganie periculoasă.

E cam slăbănog şi cu un început de chelie. Buzele subţiri s-au redus la o linie. Figura nu mai exprimă ferocitate, ci spaimă. Ochii verzui spălăciţi alunecă rapid de la unul la altul. Încă nu-i vine a crede c-a sfeclit-o.

— Da, noi suntem cei mai iubiţi dintre pământeni! Îl asigură Bălaiul rânjind vesel. De ce nu te bucuri, bibicule?

Pocitania clămpăne ceva neinteligibil. Cu această ocazie, observ că bărbia îi tremură vizibil. N-a mai trecut niciodată prin situaţii de acest fel. Nici nu credea că va ajunge vreodată ochi în ochi cu inamicii. Cam asta-i tactica oculţilor: îşi instniiesc agenţii să se simtă zei din umbră. Loveşte pe ascuns, prin intermediar plătit sau manipulat! E regula lor de bază. Noi am dărâmat ascunzişul şi năpârca ascunsă clipeşte x utt'â$6cât, lrdlişe§te: eî saarââculfezeân engleza. -??':

Un hoi^ de fas genial îi răspunde. Îi fefig un dgget în piqpt şi-i şoptesc apăsat, să crape fierea în eh > *

— Eu sunt Varain. Duhul răzbunător al oamenilor din CarpaţLAm venit să te pedepsesc pentru crimele comise împotriva ne^pDttiliii meu şi-a europenilor.

Înghiţşân sec şiâncep^să se joace de-a ceaânizu*. Adică, se îngălbeneşte şi ciiipeşte în silabe mici, greu de perceput de; noi, oamenii care gândim *în* idei şi conversăm în propoziţii sau ftaze. Ţjq moment propice să aflu cele mai intime secrete din viaţa sa. Îi accentuez spaima, propunându-i:

— Mergem în vila ta, să discutăm!

— Nuuuu! Se apără el, de parcă l-ar fi văzut pe doii* dracu, venit să-l scoată la o plimbărică şi la o băiţă într-un căzănel cu sntoâda ori cu alte ingrediente prescrise de pppi..

— Badiţ! Se bucura lipoveanul şi-l înşfacă de ceafă, ca pe un căţel ăt pripas, Tu 6 să intri primu\că-s curios să aflu cum vei convieţiti cubombiţa de sub trepte.

— Nu? Se Împotriveşte Zerbesh, urlând Ca un animal înjunghiat Discutăm aici!

— *Âtiolol* insist eu râmând batjocoritor. Noi intrăm după tine.

— Putem dezamorsa bomba, propune prizonierul. Apoi, putem trata omeneşte.

— Tu susţii că eşti om? Se zburleşte Bălaiul.

Zerbesh şi-a mai revenit puţin. Speră să câştige timp ori să ne cumpere cu ceva. Dacă tiu m-au ucis imediat, înseamnă că... Asta citesc eu în creierul^său de bestie inconştientă. Îi replică lipoveanului, pe un ton ceva mai sigur:

— Îţi dă mâna să mă jigneşti, că sunt singur.

— Hombre, îi râde lipoveanul în faţă, dacă ai şti ce singuri am fost noi! Da* ne-atn folosit materia cenuşie.

— Am priceput, şopteşte el. Varain, facem o înţelegere?

— Shootl

— Vă dau ce căutaţi. Bani şi informaţii. Voi mă faceri pierdut Nu câştigaţi nimic din moartea mea, nu-i aşa?

— Calcă înainte! Îl îndemn eu; ca şi cum aş fi acceptat propunerea.

Canadienii se dau în lături, să-l lase să treacă. Knud îi înfige carabina în coaste şi-i povesteşte din tainele lumii polare:

— Dacă încerci să trişezi, te îngheţ. Şi te dau câinilor mei, ca supliment.

Zerbesh nu îndrăzneşte să răspundă. Probabil, cunoaşte mai bine decât mine preferinţele culinare ale câinilor folosiţi de nord-canadieni pentru trasul săniilor. Iese din cazarmă, cu paşi şovăielnici şi se îndoaie sub lovitura viscolului. Carabina din spate e un argument foite să-şi mobilizeze voinţa, O face. Păşeşte zgribulit, către vilă în care locuieşte în mod obişnuit. Se opreşte în faţa scărilor acoperite de zăpadă, desfăcând mâinile a neputinţă:

— Ne-ar trebui o mătură.

— O să-ţi stea frumos cu ea în mână, se bucură lipoveanul.

Mătura soseşte, adusă de un inuit, din cazarmă. Bălaiul o ia şi i-o înmânează ceremonios:

— Almo&r rege de verde, te investesc cu simbolul. Puterii, tale. De-acum încolo, vei mătura străzile şi şoselele canadiene, cu toată gaşcata.. - M

Revizionistul nucomeşitează. Ia mă$2fa fi mdepărtează cu delicateţe zăpada de pe scări. Nişte Măiţi groase» de stejar masiv, rduc către uşa de intrare. Mi-am înfyrtppvireaân ceafa duşmanului, să nu-i las loc de trişat...

Zerbesh se pleacă, caută ceva cu privirea cam mioapă, apoi ne arata clape ta, pentru a-şi demonstra bunele intenţii:1

^ jos, dezamorsat. În sus, amorsat. Cine calcă... '

A împins clapeta ăi jos şi urcă treaptă cu treaptă, cu Knud în spatele lui. Şoptesc unuia din cei doi genişti:

— SUb podeaua! Salonului, mai e o bombă, de vreo sută de kilograme. Posibil, nucleară sau chimică. „

— O, my God!

' ' – God nK> dezamorsează. Voi veţi scoate-o din funcţiune, cât discut cu individul ăsta.

— Va observa că lucrăm la duşumea.

^ Vom fasce mă din trupurile noastre, între el şi voi.

OK?»/: ţ.: '

— Nu ştiu. =!

Revizionistul, sprijinit râtt ţeava ârtnei lUi Knud, a ajuns în faţâTJş». Dăsă se urtoarcă dar metis»! Îl avertizează:

— Nu-mi plac©îmeclata. Deschide uşa! ': j”»

Eu am lansat deja ordinul; prin telefonul fără fir. În salon* vom ocupa un: dispozitiv în formă de arc de cerc, împiedicându-l pe inepţie să observe genişti. Eu voi discuta cu el. Ceilalţi, întee ei, suficient-de tare, să nu.se audă zgomotele produse la deminare,.

În timp ce păşesc peste locul în care am simţit bomba, descopăr ceva îmbucurător: inamicii nu fac risipă de fantezie. Asta înseamnă că stau mai prost la capitolul imaginaţie. Mai mulţi boşi sionişti şi revizionişti foloseau acelaşi, sistem de autodistrugere – o bombă plasată sub sanctuarul lor de „zei”. Acum, ştiu şi de unde s-au inspirat: de la cyborgul din Tibet.

Amintirea acelui cyborg, de o perfecţiune care, îl apropia

de rasa omenească, mă atinge cu un uşor fior melancolic. Deşi, la urma urmei, era o maşină de gândit şi de luptat, s-a purtat cu noi mai omeneşte decât mulţi oameni din societatea actuală. Parcă-i simt din nou atingerea degetelor metalice pe faţa mea. Şi-i aud din nou vocea metalică: Voi, *oamenii*, *meritaţi să trăiţi liberi şi sănătoşi*. Cum o fi ajuns, oare, o maşină la această concluzie? De ce, oare, lideri ai unor mari puteri economice, politice, militare, informative şi religioase nu ajung la aceeaşi înţelegere?

Knud l-a condus pe Zerbesh până în faţa unui fişet imens. Probabil, comandă specială, căci n-am mai văzut altul de aceste dimensiuni. Ocupă aproape întregul perete din spatele biroului său. Revizionism' se întoarce cu pieptul în ţeava carabinei. A prins curaj sau a decis să se sacrifice. Câteodată, se mai întâmplă şi astfel de minuni – bestiile se sacrifică pentru a ne produce cât mai multe pagube. Din această cauză, îl ţin într-un contact discret, printr-o şuviţă. Psi insesizabilă, înfiptă în creierul său.

— Varain, perfectăm înţelegerea?

— Care? Mă prefac eu c-am uitat propunerea sa.

— Banii şi documentele, în schimbul vieţii şi libertăţii mele. Ce mare lucru dacă mă faceţi scăpat?

— Discutăm! Îi propun eu* să câştig timp pentru genişti. Dacă marfa meritä...

Înti trag im scaun în faţa biroului şi comand: --Knud, lasă-l să-şi ocupe fotoliul-de mare mahăr! Un zâmbet subţire, triumfător, rapid reprimat, îmi spune că Zerbesh crede că a recăpătat controlul situaţiei. Eu n-aş paria pe această variantă. Dumneavoastră? R

Din nou *faee toface*. Desigur, aş prefera săprivesc o faţadă mai a^eabilă dar n-am de ales. Ăsta e prizonierul, din el trebuie să scoatem tot ce ne foloseşte. Zerbesh s-a lăsat oftând în fotoliul său moale. Ca orice fiară de pradă, se agaţă cu gţHgei®ie şi cu dinţii de viaţă. Ar fi în stare să sacrifice milioane de vieţi pentru a-şi salva tubul digestiv. Un tub digestiv înzestrat, cu orgolii şi patimi mărunte, izvorâte din instincte sălbatice, cultivate de părinţi sau educatori. Cunoaşteţi destui tipi din această specie. Înşfacă tot ce poţi şi cât mai mult? Calcă pe cadavrele altora, pentru a-ţi atinge scopurile! Casn ta asta se reduce „filosofia” lor de viaţă!

— Deci, aşa arată Varain? Începe el tratativele. Sincer, mă aşteptam să arăţi mai impunător.

Zâmbesc în sinea mea: Individul ăsta mărunt la suflet şi raţiune crede că mă poate manipula cu strategeme din psihologia empirică.

— Am o umbră impunătoare, i-l arăt pe lipovean. O uşoarăgrimasă îi urâţeşte mutra şi aşa destul de pocită. Şi-*%aiJ| intitde tratamentul cam neprotocotar, Cuprinsul lichidat. Desigur, l-aş putea trimite în iad, cu-n singur fulger, înainte de aacţiona declanşatorul bombei din podea. Deschisul fişetului şijşfBpesaiea conţinutului nu constituie o problemă pentru nok £feiar sunt tentat s-o fac, dar Raţiunea, această doamnăhtfâlineasă, îmi aminteşte că destule secrete nu sunt scrise decât îţi creierul său. *Europenii şi românii pot folosi aceste secretepeotrv a grăbi unificarea şi armonizarea relaţiilor dintre ei.* Întăresc şuviţa psi înfiptă în creierul lui, să nu ' risc vieţile camaraaior mei Şi, în timp: ce negociem viaţa sa; să4 „aspir" cât mai mutte informaţii de interes operativ.

— Fişetul e prevăzut cu un mijloc de incendiere % conţinutului, Varain. Dacă ai gândit că m^putea elimina din joc» te-ai înşelat. Dacă mă ucizi* nu vei afla niciodată cum se deschide fără aexplod& – wi.. < i

— Încă n-am gândit această variantă, darmi-ai dat o idee^îi înţep eu. Moartea ta va rezolva urnite probleme.

Psihocâmpulluiface un salt Seteme de moarte, ca mulţi alţi oameni neinstruiţi şi lipsiţi de: credinţă. Asta nu-l opreşte să trateze moartea altor perstjane ca pe fapte banale. Exact invers decât simţim şi tratăm noi viaţa omenească. *

~ N-o vei face, Varain! Te^-am studiat timp îndelun^ gât Te cunoaştem mai bine decârtine. Dacă ne înţelegi şi-ţi deschid fişetiil* vei găsi viaţa tain sute de pagini. Poale chiar mii, căci nu le-am numărat. – ~?;

. Mulţumesc pentru atenţiei' Voi citi cu interes romanul vieţii mele.. – >7

— Uneleinformaţii te vorândurera, Varain. Să-ţi spun că-mipmeiŞxi?.. ->.

Ochii săi, uşorbulbaeaţi, mă pândesc hoţeşte, pe sub sprâncene. Speră că va zgândări O'ţ&ria din Sufletul meu, să aibăşi eLo satisfacţie cât de mică. Aplieă un procedeu de tartină psihică pe care e bine să-l «şti^^Ofte-l cunoaşte poate evita

multe suferinţe. În esenţă, procedeul e simplu şi folosit focă din perioada medievală. Inamicii sefetforftiteafeă despre necazurile. Şi aveisjtmUe persoanei-ţintă, apoi i lean*i «tesc cu insistenţă. Persoanele mai slabe retrăiesc stariţe^^ufermţă sau oroare, cu intensităţi diferite, la simpla amiittiffr.

Aţi ghicit că revizionism9 încearcă această scamatorie mizerabilă? Prea târziu* însă. Au mai aplicat-o şi alţii, în repetate rânduri, cu acelaşi scop. Nu-i aşa că războiul psihologic e mai nasol decât cei clasic? Reacţia mea^a tocit, căci eănile s-au vindecat. Eu, msă; prefer să-l laissăcfceadă ceea ce-i place. Ca atare, îi răspiind:.

— Nu-mi spune că-ţi pare rău te-ai lăsat capturat ca un dobitoc din cea nţai

— Sănâ... ^ ^ V

Îşi muşcai btoZele şi-şi înghite cuvintele Sângele i^a urcat 3n cap, Fiecare năşişi găseşte naşul, gândesc eu, studiindu-i accesul de furie. Cuochiul din ceafă, unnăresc activitatea geniştilor. Au localizat bomba şi perforează podeaua cât mai silenţios pot Ceilalţi camarazi, situaţi între taine şi ei* tropăie şi comentează confruntarea din care au scăpat. O fac destuEdfe lejer, deosaiece n-^ habar ce pericol îi paşte şi n-au înregistrat decât două decese. Răniţii, patru la humăr, stmt îngrijiţiânfosta cazarmă.

Zerbesh reuşeşte să-şi recapete controlul şi-mi propune:

4 î^icutăm seriossau refuz să măi colaborezi -^fc&Utăm. Suntcurios cuift gândeşteunşobolan din

' ifteut ^ şc^olaii? 1” – f ^ > ^

'=t ^ Dbamiia mă-ta te* âfcut £u aih coristatat htimal catastrofa^ Şi-tnă întreb cum ai^eiat săgândeştiiriăcarcă veţi lupta împotriva extratereştrilor.

pentru mine! Regreţi că
proastă specie.

Mâinile au început să-i tremure dar eu âttt descoperit deja buioM&de detonare. Îl ţin pe Zeibesh d£n scurt, să nu gândească 4a soluţia finală. Deschide gtira ca o fantă, o închide, apoi o deschide din nou pentru a întreba:

— Aşa înţelegeţi tratativele?

Ochiul din ceafa mă informează că geniştii au practicat

orificiul necesar îh podea. Îmi înăspresc glasul:

— Ai fost informat de ultimatumul lui Zamolxe?

— Astea sunt poveşti de adormit copiii. Noi suntem cei mai puternici pe această planetă!

— De aia trăiţi prin păduri şi loviţi, pe la spate, persoane şi naţiuni mai slabe?

— Fiecare organizaţie secretă cu metodele ei, Varain- Noi luptăm pentru o cauză dreaptă. Sfântă chiar.

— Aşa spuneau şi killerii lui Pol Pot. Vorbele nu exprimă adevăruri vitale, Zerbesh. Tu lupţi pentru perpetuarea sălbăticiei.

— Vrei sau nu banii şi informaţiile? Se înfurie el.

Îl studiez curios. *Aş vrea să-l poată vedea toţi românii*. *Să înţeleagă că „zeii" care le-au schilodit vieţile sunt nişte şobolani fricoşi*, *ascunşi prin găuri*. *Iar agenţii lor*, *nişte lepădături cumpărate cu câţiva dotări*. Astfel, din limbajul românilor ar dispărea expresii introduse de agenţii sionişti şi revizionişti, de tipul nu se poate, noi nu avem voie, nu ne lasă marile puteri. Căzătura din faţa mea e reprezentant al unei „mari puteri". „Putere" ce dispune de miliarde de dolari furaţi din sudoarea unor naţiuni, de mii de agenţi diversionişti şi killeri. *Ce înseamnă însă aceştia*, *îh faţa sutelor de milioane de europeni uniţi şi decişi să-şi apere drepturile de oameni moderni*?

Geniştii meşteresc mecanismul de detonare. Răspund:

— Voi lua banii şi informaţiile. Fără aprobarea ta. Îţi voi tăia mâna şi voi aplica-o pe uşa fişetului. Amprenta palmară serveşte drept cheie.

Instinctiv, dă să mişte mâinile, să apese butonul fatal. Nu reuşeşte, l-am blocat sistemul nervos* O treabă relativ uşoară, pe care o poate face şi un yoghin tradiţional. Un urlet prelung, de fiară rănită, ţâşneşte din gâtlejul lui. Se zbate de neputinţă şi furie, fi şoptesc cu glas răzbunător:

— Aşa se zbătea nobilul secui Doja, pescaunul înroşit, pe care l-au legat strămunii, tăi. Ţi-am citit arborele genealogic. Descinzi dintr-o familie de criminali.

Se opreşte din urlat şi mă priveşte prostit Bruma de misticism care zace în fiecam'animal de acest soi îl îngrozeşte şi mai tare.

— Tu eşti spiritul reîncarnat al lui Doja?

Primul impuls mă îndeamnă să-i spun poveşti. Să-l văd

cum reacţionează la ideea întâlnirii cu spiritul tmei victime a străbunilor săi. Din spate, genistul raportează:

— Rezolvat domnule Varain!

Privesc gunoiul din faţa mea. Nu-mi-vine a crede că aţâţi oameni buni au murit din cauza lui Şi-a organizaţiei revizioniste maghiare. Îi înfig cuiul în creier:

— Nu sunt spiritul lui Doja.

Cr Atunci, cine eşti tu, Varain?

— După criteriile vbastre, un străin venit de dincolo de timpul Oraemri

Dacă mă omori, ai mei vor pomi războiul! Din SUA* Asia şi

Germanii tocmai yă'lichidează agentura din* SUA. Deodată cu noi. Bine?.

Se şqfocă de fu^rie, Şi-a muşcat limba; Un firişor de sânge u curge prin colţul gurii. Urâtă arătare. Şi: pe dinafară şi pe dinăuntru. Aşa cum arată şi agenţii lor din România. Urâţi şi răi. Simt un fel de scârbă la ideea că va trebui să-l ucid. Până şi contactul dintre fulgerul de foc cu psihocâmpul său mi-ar da senzaţia de murdărire^ iată de cine vă temeaţi voi, românilor. De o jivină târâtoare.

— E al tău, lipa, anunţ feu. Determină-l să deschidă fişetul!

— Plăcerea meia, piciule.

Bălaiul repetă figură" cu" cSfeluşu* „Zerbesh urlă: ^

— Vâram, cele mai importante informaţii nu-s în fişet!

Lipoveanul îi dă lovitura de măciţieă: J

— Da' de ce crezi că te privea Varain atât de intens? Că eşti frumos? Ţi-a ciugulit informaţiile din tărtăcuţă, fraiere.

Un horcăit urât, de disperare că ultima lui şansă de viaţa s-a evaporat. Ochii mei au surprins, însă, ceva îngrijorător. Ramoiia, cu faţa îngheţată ca o mască. Ochii îi strălucesc hipnotic. Mâinile i s-au încleştat pe arma retezată, lăsată de lipovean îh păstrate. L-a recunoscut, cdnstat eu şi-i şoptesc: – încă nu trage, fetiţoî

— De ce? Scrâşneşte fea printre dinţii strânşi, să nu urle de durere.»

— Fişetul se deschide cu amprenta lui palmara caldă. Infraroşii, pricepi?

Nu-mi răsptinde. Privirea i se 'mută pe lipovean. Acesta îşi tratează clienţii * cu toată gingăşia de care e în stare:

— Aşa, bebeluşule! Pune mânuţa âici, pe fişet!

Îşi însoţeşte îndemnul cu un dupac după ceafă. Simte o plăcere magnifică să căpăcească „zei ascunşi44. Zerbe^i cadfe cu fruntea în fişet şi se preface că leşină. Nu destul de artistic să-l poată păcăli pe lipovean. Amicu' meu îl prinde cu stânga, ÎL iidk& binişor şi-i cârpeşte câteva labe cu dreapta. După asta, râiţjeşte mulţumit şi-l îndeamnă;

— Mânuţa $e fişet! Vezi că poţi? Nenea lipoveanul o să te mai învtffe multe şmecherii. <

Palmului Zerbesh declanşează mecanismul radioelectronic. UşHe fişetului sşdeschid înambcile părţi, expunând un conjinut bogat Rafturi întinse, pe ca» zac, într-o ordine apreoabilă, bani, documente, outn inscripţionate, câteva arme şi, surpriză? O femeie. Da, săvezi şi să nu crezi! O femeie echipată în *combat uniform* îndreaptă un pistol mitraHerăcătrelipovean.

— Drace? Aud eu dindreapta. Instinctiv, las fulgerai să plece. În aceeaşiclipă, din stânga trosneşte un foc greu, de *cut gon*. Imaginile, văzute cu meetinitonăl, ar fi turnătoarele. În spatele lui Zeibesh, se castă o gaură produsă de glonţul explozia Ceas <fin armă Ramonei. Femei» luptătoare se îndoaie, scăpând o rafală pe direcţia iniţială, lipoveanul, neobişnuit de agil pentru dimensiunile sale, se aruncă la picioarele ei. Nu să i le sărutţ. S-o placheze, cala rtigby. Femeia scapă pistolulmitralieră şi cade len, t, pestelipovean, cu faţa către picioarele lui. Un ne» * âe bani şi documente învăluie întreaga scenă. Eu ridic vocpa şi strig cătoe canadieni:, >

N» trageţi! Totul s-a sfârşit. $ă) aiii} se răsuceşte rapid, prinde femeia de plete şi constatăeleşinată. Moimăic furios: ;.,.. t Era să păţesc-ruşinea vieţii mele., fu mintea, lui de cavaler, nu concepe că ar putea fi lichidat de vreo damă. N-ar fi *fair play.* Înhisnisu' nostru, însă, nşţiţmeade *fairpJay* e foarte relativă. Aşacum sunt şi alte noţiuni, cum ar fi cinste, dreptate, corectitudine. Trebuie să rctninoaşteţi că nu poţi trata cinstit eu nişte tipi care mint de îngheaţă ajpele şi intenţionează să-ţi facă felii*:

Mă adun şi laitsez comenzi către subordonaţi:

— Knud strânge şi numără blam i! Veniter selecţionează documentele! Bălaiule, adu Ferrteia aici! Careva să1 arunce hoitu' Iu Zerbesh afară; să nu ne deranjeze!

Ramona mă interpelează cu voce răguşită de emoţie:

— Domnule Varain, de când ştiaţi că Zerbesh e unul din ucigaşii mamei mele?

— De când l-ai localizat, în cazarmă. Speram să nu conştientizezi niciodată.

— – De ce? Mă simt bine. Datoria care mă apăsa a dispărut E răzbunată.

— Mă temeam că vei face o obsesie, letiţo. Că-i vei visa mereu şi pe ceilalţi. Şi-i vei căuta mereu» ruinându-ţi viaţa.

»

Dă să mă întrebe ceva dar se opreşte, de teamă că m-ar răni. £ mai bine să ştie adevărul, gândesc eu şi recunosc:

— Eu i-am vânat pe ucigaşi câţiva ani. Nu mi-am găsit liniştea sufletească până ce n-a murit ultimul.

— Eu nu mai simt spaimă şi ura, domnule Varain. Nu mă mai interesează, înţelegeţi?

— Sufletul mamei taie s-a liniştit, îi şoptesc eu, conform tradiţiei. Nodului de imagini şi spaimă, creat în noaptea aceea* s-a destrămat. Eşti liberă.

— Şi ce să fac?

— Trăieşte-ţi viaţa de familie! Lasă restul în seama noastră!

— Voi reflecta la sugestia dumneavoastră, evită ea un răspuns clar.

Încă nu ş-a vindecat complet. N-o ppt judeca, deoarece nimeni nu nu-a ucis mama în faţa roea., Numai cei care trăiesc un fenomen cumplit pot înţelege ajj&pcţsoane care trec prin fenomene similare. Mă las pe: SQaun ^^^nd x> ţigară. Apoi, întreb vânătorii canadieni: ^ vK-

— Are cineva o gură de cafea? V\fc^

Unul îmi întinde o ploscă de aluminiu» Învelită &i pâslă groasă-Cafeaua n-a îngheţat în ea dar nici mult numai avea. Iau o ^sră, studiind tipesa scoasă din fişet Consumabilă, vorba lipoveanului. Vreo treizeci de ani, suplă, tunsă băieţeşte, îmbrăcată fti Mugi şi pulover. O ftg^tfă destul ţie simpatii; ri-ar fi trebuit să se amestece în porcăria revizionistă. U trimit o pasă de trezire şi-l rog pe lipovean:

— Bălaiule, păstrează-ţi manierele de cavaler latiiK>!

— Nici nu intenţionam s-o deteriorez, jpiciule. E apetisantă.

— Dacă apucă să tragă, deveneai apetisant pentru viermi, îi' amintesc eu cealaltă latură a problemei.

— Viaţa nu se joacă pe variante, zâmbeşte el mulţumit. Domnu* *dacă* a fost exclus din ecuaţie.

Captiva flutură uşor din gene, apoi deschide ochii. Căprui şi Iblâiţzi, de-ai spune că e o nevinovată qiut^. Vecje cum un caniuiian îl târăşte pe Zerbesh afară din cameră şi dă să sară pe direcţia lui. Izbuteşte să scoată ţioar un geamăt de durere. Bălaiul, domn, o ajută să se ridice pe, două picioruşe, apoi îi împinge un scaun sub funduleţ:

— la un loc, puicuţo!

Se aşează automat, ca un robot. Privirea ei alunecă rătăcită de la unu la altul. În mod eyident, nra crezut că va asista vreodată la un astfel de spectacol.

— Suntem români, îi explic eu în limba engleză. Am venit să ne plătim datoriile. Tu cine eşti?

Îşi strânge boticul, decisă să nu scoată niciun cuvânt. Nici n-am nevoie de explicaţii/Secretară, body-guard ori metresă. Altceva nu putea fL (Cunoaşte destule informaţii despre organizaţia revizkmislă dar deja simt inutile. Am retezat unul din capete. Celălalt, cel public, care umblă prin Lume, deghizat în om de afaceri, nu mai arezile multe. Ea ne poate fi utilă însă îh alt mod

— Knud, numără-i cinci mii de dolari! Ordon eu. Restul se împarte cum am promis anterior.

Metisul mă priveşte şovăielnic, apoi înţelege. B nemaipomenit de deştept pentru un simplu fermier. Numără bancnotele şi i le întinde. Femeia îşi strânge pumni şi-şi fereşte faţa, să nici nu-i vadă. Knud u pune pe birou, în stânga ei şi-şi continuă treaba. Eu mă adresez din nou „mutei”:

— Te vom lăsa în Calgary. Dacă ai documente de identitate şi o haină mai groasă, ar trebui să le iei, Şi banii, să ai cu ce trăi un timp.

— *You*, *diitykillcrî* scapă femeia printre dinţii strânşi de fiirie.

În viaţa de spai neconvenţional, am încasat multe epitete negative. Ucigaş murdar nu e cel mai grozav dintre ele. Îi răspund calm, să simtă că nu iţina atins cu-n fir de păr:

— Organizaţia voastră a ucis câteva zeci de mii de români, numai tn ultimile decenii. Cu arme clasice, cu foame, disperare

şi droguri. Propaganda voastră ne-a produs imense daune financiare şi morale. Noi «R *ie răzbunăm pe copii şi femei. Încheiem socotelile cu bărbaţii vinovaţi.

— Ne-aţi condamnat la dispariţie; scânceşte ea ca un copil.

— *Dumnezeu v-a condamnat pentru ferocitatea cu care aţi acţionat împotriva unităţii europene*. Şi, mai recent, yankeii v-au condamnat liderii care lucrau mână-n mână cu asiaticii şi ruşii. Dar asta nu e treaba noastră.

— Materialele au fost recuperate şi ambalate, raportează Veniter.

— Plecăm imediat. Te-ai decis? O întreb eu pe prizonieră.

— Mă veţi lăsa liberă? Întreabă ea neîncrezătoare.

»

— Sigur. Nu constitui un pericol pentru noi. Nici pentru alţii.

— Pot să-mi iau hanoracul şi actele?

— Dă-i zor, că ne grăbim!

Mă ridic şi verific fişetul. E gol. Cu coada ochiului, o urmăresc cum deschide şifonierul din stânga uşii. Fn sinea mea, îmi spun că ♦femeile n-ar trebui îndoctrinate în nicio religie sau ideologie. Ar trebui să iubească, să crească prunci şi să-i educe în spiritul omeniei. Îmi expandez uşor psihocâmpul şi aştept. Se întoarce brusc şi descarcă pistolul în pieptul meu. O privesc în ochi şi număr focurile: unu, doi, trei... şaisprezece. Ştecikin, pistol de killer rus, constat eu. Şaisprezece gloanţe în încărcător. Tipă a încremenit, cu ochii pe mine. Apoi, privirea îi coboară către gloanţele uşor turtite la vârf, din jurul meu.

— De ce? Şopteşte ea. Nu se poate!

A urlat ultimile cuvinte. Îi răspund calm:

— Eu sunt Varain, duhul răzbunătorilor din Carpaţi. Nu pot fi ucis de niciun pământean. Nici măcar de mine însumi.

Camarazii de aventură se relaxează. Încep să iasă, cu bagajele făcute în pripă. Iau banii de pe birou şi-i întind:

— Promisiunea mea rămâne în picioare. Te lăsăm îh Calgary, Agnes.

— De unde ştii cine sunt?

— Din creierul tău, pisicuţo, o lămureşte lipoveanul. Unii citesc cărţi, alţii, creiere şi informaţiile din atinosferă. Hai cu nenea!

Bălaiul nu se joacă. Îi bagă banii în buzunarul hanoracului, apoi o înşfacă de-o haripă şi-o trage după el. Rămân ultimul, să mă asigur că totul e în regulă. Poliţaii canadieni vor avea o problemă cu bomba' din podea. Nu-i treaba mea * cum vor rezolva-o.

— De ce aţi spus că aţi venit de dincolo de timpul acestei Omeniri? Mă întreabă Ramona.

— O experienţă blestemată, fetiţo. I-am comunicat lui Zerbesh că ştiu că a participat la ea. *

— Să mergem! Mă invită ea, prinzându-mă de braţ. Afară e lumină de iarnă. Cam puţină dar suficientă pentru a putea observa proporţiile dezastrului suferit de inamici. Pretutindeni, zac cadavre, în cele mai neobişnuite poziţii. Îmi închei hanoracul şi dau ordin de plecare. Canadienii se încolonează aproximativ milităreşte. Inuiţii au încropit un soi de sănii, din scânduri geluite, pe care şi-au pus răniţii şi morţii. Pornim pe drumul de întoarcere, în formaţie strânsă, cu armele pregătite. N-ar fi exclus ca vreun fanatic rămas în posturile de pândă să fie cuprins de un acces de eroism sau nebunie.

Din mers, deschid staţia cu secretizor şi-l apelez pe Mayer:

— E o zi frumoasă, neamţule?

— Am înşfăcat câţiva din cercul mediu. Voi?

— Am retezat capul organizaţiei revizioniste din Canada. Plecăm către casă.

— Ne vedem în Europa, Varain..

- Neapărat Merită să facem un chef mons&ru.

— . După ce termin aici. R ^.

— OKI Seeyou în Europe!

Închid şi-i explic Ramoli:

^ O brigadă de europeni vânează revizionişti din SUA.

— Ctaii i-aţi convins să se mişte?

— Le-am prezentat probe certe că revizionişti îi luMttlside viţă.

— Mai trebuie să-i convingeţi pe ruşi.

— O treabă tare delicată şi. Greu deîndeplinit, Ramona. Coaliţia iudeo-americană şi agenţii. Ipr au puş în aplicare plantd de izolare a Rusiei de Europa.

^erăp?; j v X

— Sinucigaş, mi rău. Ruşii sunt împinşi să şe alieze cu chinezii şi islanMcii. Prcmise pentru un război devastator.

— Ce Lume complicată!

— Alta nu avem, Ramona. Nici soluţii de supravieţuire civilizată piea multe. Unificăm Eurasia şi evoluăm sau intrăm în ptugjţpiol americapo-iudeilor şi cufundăm Omenirea în întuneric. Poate *şi* mai rău.

— Războiul final?

— Condiţiile sunt coapte. Oricând, un nebun sau un disperat jfl ppşţe ţţeclanşa.

— Extratereştri ce spun?

— Că-l vor preveni, cu ajutorul nostru. Îi cred.

— Omeoirca pe muchie de cuţit. Atât de înspăimântător!

— Nu-i prima dată, Ramona. Cu zeci 4e milioane de ani în urmă, familiile coloniste primordiale s-au confruntat distrugător* aruncând Omenirea în mediul bestial. Foarte probabil, îţi vei aminti imagini din acea confruntare, prin vis sau în transă.

— Acum, ne ridicăm din nou.

— Oculţii nu vor ca Omenirea să se ridice din nou la stadiul străbunilor astrali Acesta e supremul secret al Omenirii.

— A treia variantă e adevărată, şopteşte ea. Nici miţurUe religioase; nici darwinismul.

— Oculţii ştiu asta şi se tem de informaţiile sigure despre adevăratele origini ale oamenilor.

— Vânează deţinătorii acestor informaţii, ghiceşte ea şi se sgribuleşte.

De ce s-o mint? De-acum încolo, trebuie să manifeste vigilenţă, să-şi apere viaţa cu informaţiile moştenite de la străbunii colonişti.

— Te vor căuta, Ramona. Când vei simţi un pericol inexplicabil, închide ochii şi adu-ţi în memorie figura mea!

— Contact telepatic?

— Da, aşa luptăm noi, uniţi prin contacte telepatice. Vei primi informaţii şi psihoenergie informativă cu care vei supravieţui. Apoi, pentru a învinge şi a te ridica deasupra duşmanilor.

— Iudeo-americanii? Chinezii?

— Nu, Ramona. *Nici onaţiune sau rasă nu-ţi este duşmană*. *Toţi oamenii din Lume trăiesc după aceleaşi legi de viaţă*. Duşmanii au fost recrutaţi din toate rasele şi naţiunile dar nu

beneficiază de suportul psi al populaţiilor în care s-au născut.

— Atunci, cum îi recunosc?

— Criteriul adevărului, Ramona. Cunoşti legile vieţii omeneşti şi ale vOiluimferior. Cine le încalcă e duşman: -; – v, InţelegjSunt sinucigaşi?. R. m;

— Numai fanaticii religioşi adepţi ai mi&tSfMj'piifer suferinţă şi moarte. Ceilalţi vorlnCerca să te cortt>H|i©neze cu formule preludate pe calculator; cu scopul dfc U tddepersonaliza şi a uita informaţiile ultracivilizate, moştettke defa străbunii care au colonizat Pământul. 1

' Cât va dura această confruntare, domnule Varain?

A început s-o frământe problema famihei, cOiwttrtf «î-. Şi a QmemriL Cu <cât-înţelegi mai bine situaţia, eu atât grijă te cuprinde mai adânc. Şi sentimentul de răspundeitt €af£Hfe viaţa; miliardelor de oameni neştiutori dreşte* &imtensitate. Cunoaşterea adevărurilor ar trebui să ne facă mâifferioiţi. Dim *păcateu unde adevătwi fundamentale ale Lwmimoââtre sunt groaznice*. *Dacă nu le cunoaştem*; *însă*, *nu'le putem ibztitvsti* Tipul care a spus că ignoranţii sunt fericiţi, c&ci vor-ajunge în împărăţia-cerUriknva uitat să adauge un amănunt – vor ajunge acolo morţi. *Noi vtem să trăim vii*, *pe planeta noastră*..

— Confruntarea se va termina în câţiva ani, Ramona. În fiecare zi, viaţa noastră devine mai uşoară, deoarece se trezesc tot mai mulţi oameni. Puterea noastră creşte în progresie geometrică. A inamicilor scade mereu.

— E logic dar e şi adevărat?

— Dacă n-ar fi adevărat» aş face afaceri, aş pescui, m-aş relaxa ca orice om obişnuit.

NU-mi place, domnule Varain. Dacă ar exista altă ieşire din situaţie...

Nici mie nu-mi place confruntarea cu regresivii, fetiţo. Altă ieşire vitală nu-i. Trebuie să-i învingem!

Tăce şi păşeşte cu-n soi de-duşmănie, prin zăpada înaltă până-n genunchi. Merge alături de cărarea trasată de inuiţii cercetaşi, pentru a avea senzaţia că luptă şi înfrânge duşmanul invizibil. Îi înţeleg şi-i respect sentimentele. Le-am trăit şi eu, cu mai puţin de două decenii în urmă.

*

* *

Oamenii lui Knud au plecat către nord. Înaintăm cu cele

două autoturisme şi dutâţa, prin vifor. Ceva maijişor;' deoarece autostrada e circulată de camioane grele, de transport. Viaţa modernă nu mai înseamnă hibernare şi lenevite, ca în perioadele „patriarhale”. Calgary se zăreşte deja, la mai puţin de cinci-şase kilometri. Ramona şi Cagni dorm duşi. Veniter conduce şovăielnic, de prea multă oboseală. Bălaiul, ciupit uşor, îngână un cântecel:

Frunză verde odolean, A crăpat un măgurean, De durere şi alean,

««-www

Măăaai...

— Schimbă placa! Îl rog eu.

— De ce să nu mă bucur, piciule? Uni replică el şi-şi continuă doina, cu glas ceva mai scăzut

Eu mă afund în gânduri. Nu toate vesele. Nici prea triste, însă. Speranţa noastră creşte cu Secare inamic distrus, cu fiecare omtrezit la viaţa normală.

Am atins deja periferia. Dubiţa *opreşte* şi maşinile noastre, după ea. Agenta revizioniştilor coboară cam zăpăcită. Nu înţelege încă ce s-a întâmplat cu ea. Acum e momentul să-ţi fac un dar de neuitat, mândro, şoptesc eu şi cobor.

V între maşini. Cam pe îa juiiiăţateadistanţei.

— De ce aţi procedat astfel, domnule Varain?

— Pentru că suntem oameni. Noi, românii* suntem mai buni decât voii

— Propagasdăieftină! Ripostează̆ea, dovedind că nu e chiar proastă...

— Poarte, recunosc eu. Ai voştri mi-au usâşsoţia şimai multe iubite. M-aulovitânmod repetat, fcisufleţ, să ^dezumanizeze.;...

— Îţi durerile şinecazurile raete. Du» le celor din organizaţia care^ te-a recrutat şi te-f instruit să lup0 împotriva vieţiiomeneşti evolutive şi creatoare! Un dar din partea mea. ŞI HâiasbS şi ei durerile mele!

O las acolo, în zăpadă şi urc îbapoiân maşină.

— Ce-a vrut, picate?

— Nu contează; Le-am trimis ce meritau. Calc-o, Veniter!. ”

Porqjm mai departe. Grozăvia a rămas în urmă, deghizată tiHr-o simplă agentă.

<; 4

Călăuza alcoro-vegană

— Se apropie clipa cea mare, constată Cremene privind şirurile de extratereştri, echipaţi de luptă.

— Poate, că au lnceput, 4nvazia" şr noi n-am aflat, î răspund eu. Ăştia nu existau la ultima vizită. J

Strângerii mi ne dau nici c^maimica atenţie. Îşi vă «de ţţţ&firi^ Ptdlţa^îl» jqe consideră membri ai uni: comandou necunoscut de ei. Majoritatea pleacă pe direcţi hangarului în care se păstrează astronavele. Înseamnă că ^ participai! La un sfat sau au fost chemaţipentrutrasarea une misiuni. ^ 1?: ; ^ t>;

Ajungem îh mica garsonieră săpată fti stâncă, lângi izvorul subteran. Ne înftĂflami pe pături, frânţi de obo sealăAm călătorit prin viscol, jumătate de zi. Ultimele ore. pe jos, să nu deconspirăm intrai^ îh centrală. Spionii electronici ai mărilor puteri aii identificat cu precizie locul din care decolează astronavele „zeilor" dar majoritatea pământe^ nilor nu ştiu încă nimic. O Stare de *bint* şi siguranţă mă învăluie, făcându-mă să mM relaxez complet. Atât de bute şi sigur mă simt numai aici, în centrala ex^teieştrilor din Carpaţi. În misiunile planetare, trebrâe să fiu vigilent, să prognozez cM timp acţiunHe inamice, să le pot dejuca.

Închid ochii lent şi aud voc$a care, de câteva decenii, îmi spune cântece şi rugi pentru liniştirea sufletului. Şi pentru a-mi reaminti că am fost zămisHt de oameni trăitori pe această planetă Oamenii faţă de care am încă importante obligaţii.

Dă, Doamne-al nostru, Viscolul de Fpc, 1 l^ă ardă-o noapte relele din Lume...

Adorm imediat, în mod lăturai. Visefe^pş c^tre mine,. Din ^ariţele praj^. Ţi lumii' iantesilvatice. O Lume mult mai nonnala *se* răsf^ta în faţa* ochilor interiori. Lumea care o impresionase pe ţtsa^m există cu adevli^ Mă întreb, tosă, dacă cinevadintre npl^ apuca să ajimgă până la ea, în timpul vieţii mele» fi un vis omenesc, feri spun eu şi mă trezesc. I^rurenţiu Cremene meditează cu ochii închişi. Sau, poate, ^ aş^en^ jg^^vdbai, primeşteinforma^ mod telepatic.

A|unb p pnvtre la ceas şi constat: – încă o pră de aşteptare...

_ – Poţi pleca, Varaine, toii aprobă el. Te aştept la inion^nâiân centrală.

Mă jidlc şi mă spăl pe faţă, cu apa reqe, aproape îngheţată. Îh faţa sufletelor 'Marilor Străbuni, trebuie «să te prezinţi curat la minte şi la corp. Pornesc pe culoarele luminate de lămpi veşnice. Secretul acestei lumini reci şi eterne va fi dezvăluit curând Omenirii, rezolvând tocă o problemă din multele cu gafe se confruntă.

Învie, Doamne, Trăsnetul de Foc în neamul adormit pe stânca sură!

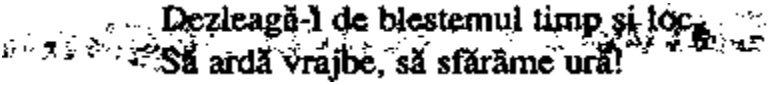

Exploratorii văzuţi la sosire au dispărut. Foarte probabil, au plecat pe bazele marţiene şi selenare ori în alte zone necunoscute de mine. De-a lungul pereţilor de piatră, doar luptătorii de veghe îmi amintesc faptul că Omenirea nu trăieşte în stare de pace şi normalitate. *Războiul invizibil economie şi psihologic*, *seceră în fiecare zi zeci de mii de vieţi omeneşti*. Lumea se zbate să se desprindă din cleştele bestialităţii însă efectele sunt modeste. Prea puţini oameni adevăraţi în această luptă, gândesc eu.

Uşa de la camera marii stele e întredeschisă. Arunc o privire fugitivă. Constat că mai mulţi extratereştri, femei şi bărbaţi, lucrează intens, la aparate necunoscute mie. Cu vreo zece ani în urmă, aici, existau treisprezece tronuri de piatră, simbolizând cele treisprezece constelaţii zodiacale. Între ele, o stea în treisprezece raze, în centrul căreia era înscris simbolul pi – n. Toate aceste relicve ale magiei sălbatice au dispărut, făcând loc vieţii omeneşti moderne. Mă întreb, însă, când vor dispărea din creierele „zidarilor liberi44 (francmasonilor) şi altor secte mistico-politice care au vrut să închidă gândirea oamenilor în tipare sălbatice.

O lumină albăstrie se revarsă prin uşa larg deschisă a sanctuarului în care se odihnesc Marii Străbuni ai europenilor. Un Bărbat şi o Femeie din care s-âu născut mulţi străbuni de-ai noştri. Nu toţi, desigur. Ca de obicei, trupurile lor levitează în sarcofagele transparente. De îndată ce simt adierea sufletelor lor, îngenunchez şi ating sarcofagele cu fruntea.

— Marilor Străbuni, am venit să vă revăd. Nu vă cef nimic. Sunt mulţumit de modul în care evoluează viaţa mea.

— Dar de modul în care evoluează viaţa Omenirii, Varain? Mă întreabă Bărbatul.

— Prea multe sacrificii, pentru progrese prea mici, recunosc eu. Bestia din Omenire a fost zgândărită, producând un moment de involuţie.

— E un moment cam lung, Varain, observă Străbuna. Şi foarte periculos pentru Omenire.

— Cât timp oamenii se vor considera urmaşi ai unor maimuţe africane, se vor comporta ca atare* răspund eu. *Duşmanii fiinţei omeneşti se opun cu îndârjire dezvăluirii adevărurilor primare*.

— Şi vă împing către comuna primitivă sălbatică, observă Băibatul.

— Acesta a fost planul duşmanilor, recunosc eu. L-am contracarat, ajutat de extratereştriilui Zamolxe.

T- Ştim cedaţi făcut, conSnia Bărbatul. £ numai un început Trşbuie să acceleraţi evoluţia, Varainf Sădezvoltaţi conştiinţa bntenease îtitr-un thnp cât mai scurt ÎHainte ca vreun semisălbatic să declanşeze dezastrul planetar.

— Zamolxe şi oamenii săi ţin evoluţia mondială sub control. Noi, pământenii, conştientizăm cât mai mulţi oameni şi vânăm agenţii regresivi.

— Curăţirea Omenirii die zfestreai sălbatici va dura cam mult, Varain. Âvţji mai mult de şase miliarde de oameni. Mâjraâtâtea, sabaticisausemisălbatici.

— Misticii instigă la autodistrugere sau, cel puţin, la întoarcere la traiul sălbatic, patriarhal, din sânul naturii.

— Ştiu, Varain. Vă instigă să vă amintiţi de lumea străbunilor sălbatici. V-au trezit nostalgia vieţii simple dar aceasta nu e calea vieţii evolutive.

— ŞtittfStrăbune. Nici moartea nu e o soluţie pentru atingerea lumilor de vis, din căre aţi venit domniile voastre.

— Noi am venit dintr-o Lume ca a voastră dar mult mai cinstit organizată^ Varain. N-o puteţi atinge prin moarte, cu sufletele, aşa cum v-au minţit misticii.

— Dar cum, Străbune?

— În viaţă, cu gândurile, îh mod telepatic. Astfel, puteţi primi informaţii folositoare evoluţiei umane, de la fraţii voştri.

— Nu mai cunoaştem direcţia acelei lumi, ' Străbune. Stelele şi-au schimbat poziţiile în spaţiu, denumirile lor nu ne

mai spun nimic din ce-a fost înainte de cataclism.

— Nu e un impediment, Varain. Gândtirile voastre se îndreaptă instinctiv către corespondenţii telepatici din lumea de origine. Să nu te sperii!,

Instinctiv, ridic capul pentru a protesta. Varain, metis european, nu se sperie de nimic! Vreau să-i spun eu, în clipa următoare, uri fulger globular de lumină mă înconjoară. Simt că greutatea îmi dispare, de parcă aş pluti în vis. Senzaţiile de oboseală şi durere se evaporă cu rapiditate. Sângele şi-a înteţit ritmul, astfel că îl aud păcănind în urechi. E un soi de be^ie, gândesc eu, dar de ce? Eu nu bpau alcool şi nu consuni droguri. Glasul Bărbatului mă vesteşte că am mai trecut un prag al cjjnoaşteţii:.,:. F,...

— Varain, poţi primi orice informaţie din Lumea noastră, în mod telepatic. Infoonadi ^itaje moderne, pu care vei înfrânge toţi inamicii.

— Vă mulţumesc, Marilor Străbuni! Aveam nevoie de încrederea domniilor voastre.

— Nu ţi-am dat-o în zadar, Varain. Nici înainte de a ne convinge că o meriţi.

Vocea Femeii din care s-au născut strămoşii multor europeni sună lin, ca un cântec. Bărbatul îmi dă dezlegarea:

— Poţi pleca, Varain. Numai cine trăieşte între oameni îi poate influenţa în direcţia evoluţiei. Să manifeşti mai multă înţelegere pentru ignoranţii cu suflete bune, Varain! *Cine nu cunoaşte din vina să e vinovat*. Cine nu cunoaşte din vina liderilor e nevinovat. Nu-i speria, Varain!

— Am înţeles, Străburiel Mai multă înţelegere.

Ating sarcofagele cu fruntea şi mă retrag. Mult mai iţşor şi mai împăcat decât la intrare. Spiritele Marilor Străbuni produc acest efect extraordinar asupra psihicului meu: mă liniştesc şi-mi întăresc credinţă-n Oameni.

*

* *

Ajung înaintea lui Cremene în faţa uşii centralei din care Zamolxe îşi conduce expediţia. Aştept răbdător să vină comandantul Octogonului. Cu această ocazie, constat că Zamolxe nu trăieşte deloc în singurătate. În mai puţin de zece minute, au intrat şi au ieşit vreo şapte-opt persoane, de rase diferite. Asta eficienţă! Gândesc eu. Un ordin de misiune dat şi

primit în mai puţin de un minut.

— Ceva nou? Întreabă Cremene, verificându-şi ţinuta, din mers.

— Multă mişcare. Probabil, au început aplicarea planului.

— Intrăm!

Pătrundem îh centrală, fără a suna la uşă, aşa cum e obiceiul aici. Ne prezentăm regulamentar. În dreapta lui Zamolxe, un bărbat de vreo patruzeci, patruzeci şi cinci de ani, de statură înaltă. Pe figura rasă şi aspră, disting trăsăturile specifice alcoro-veganilor. Foarte apropiate de trăsăturile fiziologice ale europenilor moderni, din câte am observat până acum. Păr castaniu deschis, figură dârză, ochii albaştri şi ten uşor creolat. Un metis reuşit, între meridionali şi nordici.

— Ei sunt Cremene şi Varain, ne prezintă Zamolxe în limba română. Dânsul e Sigfadir, comandantul primei expediţii de colonizare a noii planete.

Îl salutăm prin uşoara înclinare a capetelor, însă el păşeşte către noi şi ne întinde mâna:

— V-am observat pe timpul vizitării coloniei marţiene. Nu y-aţi temut să zburaţi prin „ceruri”?

— Nu, răspunde. Cremene scurt, în calitate de comandant.

— De ce? Se interesează alcoro-veganul pe un ton prietenos.

— În primul rând, deoarece pe planeta natală am fosţ condamnaţi la moarte. Ne-am învăţat atât de mult cu această situaţie* încât ne este indiferent când şi cum murim.

Ochii extraterestrului s-au strâns un pic. Ne cântăreşte câteva secunde, apoi întreabă:

— Şi alt motiv?

— Suntem curioşi. Vrem să cunoaştem cât mai multe. Suntem dispuşi să plătim cu vieţile cunoaşterea. Aşa cum au plătit mulţi pământeni din perioada de evoluţie cunoscută de noi.

— Luaţi locuri! Ne arată Zamolxe scaunele din faţa centralei de comandă.

Ne aşezăm pe locurile indicate. Sigfadir rămâne în picioare, îh dreapta lui Zamolxe

— Raportează, Cremene! Ordonă Zamolxe.

Comandantul Octogonului Românesc închide ochii o clipă, pentru a-şi rememora raportul pregătit aşa cum ne-a învăţat

Bătrânul: scurt, clar, concret.

— Am lichidat căpeteniile revizioniste din -SUA şi Canada, începe el. Ţ

Ştiu ce va raporta, fâpt pentru care atenţia mi-e distrasă de alte evenimente din jur. Cristalul din stânga statuii de piatră continuă să scintileze la fel de enigmatic ca la prima vedere. Lumina lui n-a scăzut, nici n-a crescut în intensitate. Funcţionează astfel de zeci de mii de ani. Radiază informaţii compatibile cu creierele omeneşti. Un dar lăsat de cine ştie ce expediţie extraterestră, cu scopul de a impulsiona evoluţia umană. A funcţionat prea lent, gândesc eu. Sau, poate, noi suntem prea grăbiţi să vedem o societate umană perfectă?

Lumina cristalului trece peste umărul stâng al alcoroveganului cu care vom coopera. Încă din timpul prezentărilor, am recepţionat acest mesaj telepatic de la Zamolxe: vom coopera cu Sigfadir la selecţionarea primilor pământeni care vor părăsi planeta natală. Îi invidiez, căci eii nu voi fi printre dânşii. Misiunea noastră pe Pământ va mai dura câţiva ani, cel puţin. Asta, îh cel mai bun caz...

Sigfadir a observat direcţia privirii mele. Se întoarce către cristal, apoi, către mine:

— Mandorienii au lăsat-o: E o nonă emiţătoare de informaţii.

Nu comentez, ci-mi concentrez atenţia pe comandantul expediţiei. Cremene îşi finalizează raportul:

— Ruşii solicită insistent o întâlnire cu un reprezentant al dumneavoastră.

— Vor să discute cu mine, îl contrazice Zamolxe, zâmbind uşor. Au declanşat, din neatenţie, un proces pe care nu-l mai pot controla.

Nu-l întrebăm ce proces. Dacă trebuie să aflăm, ne va spune. Dacă informaţia respectivă nu e necesară pentru îndeplinirea misiunii noastre, n-o vom afla niciodată. Zamolxe consideră că trebuie, totuşi, să cunoaştem despre ce este vorba.

— Declanşarea unor însuşiri psihice extraordinare, înainte de a cunoaşte metodele de control şi de folosire a acestora, pune în pericol deţinătorul lor şi persoanele cu care intră în contact.

— Aproape toate descoperirile excepţionale s-au făcut cu sacrificii umane, îi aminteşte Cremene.

— Vouă, pământenilor, vă dă mâna să sacrificaţi semeni de-ai voştri, deoarece nu sunteţi conştienţi cât de scumpă e viaţa omenească în această celulă din Univers. Mii de planete locuibile aşteaptă colonizatori umani.

— Ar trebui să-i ajutăm să oprească fenomenul distrugător de vieţi, sugerează Cremene.

— Un psiholog din subordinea Avei se va ocupa de această problemă periferică. Îi spuneţi voi despre ce este vorba şi organizaţi contactul!

— Am înţeles!

— *T – Problema centrală rămâne unificarea europeană şi prevenirea războiului pe continentul eurasiatic*. Duşmanii voştri se încăpăţânează să menţină divizarea Europei în două părţi mari, uşor de contrapus, în anumite conjuncturi.

— Europenii se trezesc greu, recunoaşte Cremene.

— Să-i facem să se trezească mai rapid! Propune Zamolxe şi începe să ne traseze misiunea următoare.

Involuntar, ne ridicăm îh picioare, aşa cum am fost învăţaţi că se primeşte o sarcină sau misiune. Sigfadir ne priveşte curios. Se vede că n-a trăit printre pământeni şi nu le cunoaşte obiceiurile.

— Liderii au fost atenţionaţi dar n-au luat îh seamă avertismentele noastre. Am decis să le facem o demonstraţie de forţă, în primele luni ale anului următor. Lăsăm populaţia să se bucure de sărbători, îipoi ne vom arăta Lumii.

Un oftat de uşurare din partea noastră. Am mai scăpat de o povară. Ne putem ocupa de problemele noastre omeneşti.

»

— Între timp, voi îi veţi ajuta pe Sigfadir şi Ava să selecţioneze tineri pământeni pentru prima, expediţie de colonizare.,.

— Atât de rapid? Îmi scapă mie o întrebare nelalocul ei.

— . Pin£ în vară, prima astronavă cu colonişti ttebujt să părăsească Terra* Circa cinci sute de tineri, de arabele s£xe, din profesiileipe care vi le vpr preciza Ava şiSigfadir. Te miji, Varain? /-...

— Planuliniţial...;

— Nu putem respecta planul iniţial, Varain, Problemele Omenirii sunt mai complicate decât am bănuit Intuieşti din ce cauză?

— Aţi descoperit cauza conflictului anteşilvatic?

— Da. Din nefericire pentru pământeni, este înscrisă în informaţiile genetice străvechi. Am cerut ajutor de la Supremul Comitet Intergalactic. Ne vor trimite specialişti & geneticii să vă modifice programul vital. Veţi câştiga câteva zeci de ani de viaţă şk. Mai important, veţi pierde câteva îhsuşiri negative.

— Ani bănuit că informaţiile ascunse în inconştient stau la baza conflictului invizibil!

— Mcî iiţi era prea greu, Varain. Cu adevărat greu ne-a fost isă descoperim informaţiile ascunse în câteva celule din creier. Voi, pământenii, nu cunoaşteţi şi nu oploşiţi niai mult de un şfert potenţialul creierului.

— Poate că a fost bine, gândesc eu cu voce tare. Dacă potenţialul negativ s-ar fi declanşat, n-aţi fi găsit niciun om viu pe această planetă.

— Nici chiar aşa, Varain! Îmi stăvileşte Zamolxe fantezia. Ai văzut câţi supravieţuitori ascunşi aţi întâlnit? Şi câte surse de informaţii utile evoluţiei au funcţionat în permanenţă?

Vakerii, cristalul. *.

— Şi multe altele, Varain. Viaţa e mai puternică decât moartea, pe această planetă. Ca de altfel, pe majoritatea celor cunoscute de mine. *Adepţii escatologici vor avea surprize neplăcute*. *Ciclurile involutive*, *imaginate de ei*, *nu produc ef6cte în Viaţa Omenirii*.

— După căderea, produsă de războiul catastrofal, urcăm continuu, ghiceşte Cremene.

— Aproape fără oprire, confirmă Zamolxe* Scurtele perioade de regres ori de stagnare sunt neglijabile, dacă le ră» portăm la scala evoluţiei umane.

— O veste bună, după atâtea necazuri, apreciază Cremene.

— Veţi mai afla destule informaţii îmbucurătoare, ne asigură Zamolxe. Acum, mergeţi cu călăuza care va duce primul val de colonişti pământeni pe o nouă planetar Sigfadir vă va spune ce aşteaptă de la voi. În regulă?

— Am înţeles!

Zamolxe se ridică şi ne strânge mâinile, cum a învăţat de la noi. E un „zeu” democrat, nu? Ieşim din centrală, în urma lui Sigfadir şi-l urmăm, pe culoarele cunoscute. Coborâm două nivele, până în locul în care, cu vreo nouă ani în urmă, am

descoperit containerele cu aparate rămase dt la expediţiile anterioare. E o sală imensă, circulară, cu acoperişul boltit, luminat slab, de „becuri” eterne.

Nici urmă din containerele cunoscute. Întregul perimetru e organizat în câteva grupe de muncă în jurul unor aparate. Vreo 50-60 de persoane circulă de colo, colo, urmăresc indicatori, mânuiesc aparate. Mă simt ca un sălbatic dintr-un trib amazonian aruncat într-o staţie de cercetare spaţială. E drept că la acest sentiment contribuie şi lipsa unei pasiuni deosebite pentru tehnică, ^om^^ntoţ Octogonului m-a recrtttăf ţ^rt^ţi anumite capacităţi psihice native, în care sihiţea ceva debseţ>it, fără a-şi\pune problema nivelului de pregătire tehnit^L Nici ulterior nu şi l-a pus, deoarece confiftihtarea psiho-îirformâtivă solicita mai puţini tehnicien^ şi mai mulţi „luptători de câmp”. Culegători de informaţii şi di~ vetsioriişti, adi&L Penfrii iâhkic^ foloseam un nţimăr redus de genii îndrăgostite de fiare, circuite integrate, tipuri, explozivi, sybstăUţe 'dumice. În ultimi afni, Iliuţă Or02^v tehnicul nostru, fie-a suâţii^Qt cam cu tei; ce au şi inai^wi îţi dotşre. N-a subtilizat încă niciun ozereţi dar timpul nu-i pidrdut

V Akâl ftfcinvită Sigfadir mtr-iin fel de separeu, creat cu un fel de parayane*

Luăm ide pe nişte scăunele fragile, în faţa unui aparat în formă. de p*) tcoavă cu laturile îndreptate cătpnoi. Ijjţi-i potcoava folosită de mistici pentru momirea nroocuM. E jin aparat masiv, înalt de vreo doi metri, presărate cu ecrane, indicatoare, manete, butoane. Probabil şi cu ventilatoare, căci simt un uşhr curent de aer curat izvorând direct din ei.

— Vă voi prezenta viitoarea patrie a primilor colonişti, ne inf (Hitiea2^ Sigfadir. Fiţi foarte atenţi, căci nu ne jucăm!

— Ce aşteptaţi de la noi? Întreabă Cremene, să se asigure că vă face exact ce trebuie.

— ISugestii^privind <^tăţile persoanelor cu care putem coloniza această planetă. Veţi observa mediul natural, reţinând eventualele impedimente la adaptare. Voi aţi călătorit mult pe Pământ, sunteţi mai în temă decât mine.

— Cum aşa? Întreb eu, din obişnuinţă.

— M-am născut pe Marte, Varain. Am călătorit mult, cu aparate de zbor. Foarte puţin pe jos, cum circulaţi voi îh mod obişnuit.

— Să ştiţi că-i plăcut, îl asigur eu. Vederm?

' – Aceasta e planeta! Ne atnuriţa el ca un scamator, pornind aparatul. Încă nu i-am atribuit un nume sau indicativ. Vreo sugestie?

— Pământenii vor prefera un nume îndrăgit, răspunde Cremene^

— Nimic împotrivă. Cum îi spunem?

Ne-a blocat pe amândoi. Un experiment mai vechi, de „rebotezare" a stelelor şi planetelor cu denumiri sugestivpozitive, îmi învie în minte. Pare o copilărie dar nu este. Dacă auziţi zilnic cuvinte deprimante, starea dumneavoastră de spirit se înrăutăţeşte. Acelaşi efect fl produce bombardamentul televizat, cu imagini deprimante, înfricoşătoare sau halucinante. Toate aceste metode se folosesc în războiul psihologic, pentru slăbirea rezistenţei psihice a cetăţenilor. *Din contră*, *dacă receptaţi mereu informaţii şi imagini pozitive*, *personalităţile dumneavoastră se umanizează şi se întăresc*. Sugerez:

— Fericire. Să-i spunem Fericire!

— Ce înseamnă fericirea, Varain? Întreabă Sigfadir.

— Un sentiment benefic complex. La apariţia şi dezvoltarea lui, contribuie mulţi factori interni şi externi organismului uman. Toţi oamenii sănătoşi aspiră la fericire.

~ Un sentiment ideal, de bine plenar?

— Exact, confirm eu. Îi spunem?

— Aşa să fie! Planeta Fericire din sistemul solar dublu Swadera. Aici va fi prima problemă. Priviţi!

Imaginile tridimensionale, luate din spaţiu, ne cam contrariază. Două stele cu rol de sori ţin în forţa lor de atracţie nouă planete cu dimensiuni diferite. ';

— Oculţii au ştiut! Sar eu de pe scaun. Au încercat să reproducă acest sistem în Lumea noastră, în care avem un singur Soare.

— Ce sunt oculţii, Varain? Întreabă Sigfadir cu glasul său aspru.

— O organizaţie secretă care urmăreşte impunerea unui singur sistem politico-religios pe întregul Pământ.

— Un singur sistem politico-economic şi social? Dacă e bazat pe cunoaştere ştiinţifică, creaţie, moralitate şi justiţie, e foarte bine. Dar de ce şi religios? Nu sunt mulţumiţi cu viaţa de pe această planetă?

— Religioşii domină prin ameninţarea cu forţa zeilor nevăzuţi, îi explică Laurenţiu Cremene.

— O, nu! Protestează Sigfadir. Să nici nu aud de aceasta! Mie îmi daţi oameriî care cred în ei înşişi, în oamenii între câre trăiesc, îh sistemul social şi moral-juridic omenesc, în legile vieţii omeneşti creatoare şi evolutive!

— Îi vom selecţiona cu greutate şi psihologii vor avea mult de muncă, răspunde Cremene. Majoritatea pământenilor cred într-o Conştiinţă Supraomenească invizibilă care le influenţează viaţa în bine sau în rău.

— Ava nu v-a explicat nimic despre această Conştiinţă?

— Foarte puţine, recunosc eu. *

— Eu şutit comandant de astronavă şi explorator. Veţi merge la Ava să vă lămurească. Acum, urmăriţi sistemul cu doi sorii pentru a-mi spune ce ar putea afecta viaţa coloniştilor!

— În regulă!

— Planeta aleasă de noi e cea din mijloc, ne informează Sigfadir. E mai mică decât Pământul cu circa zece la sută, însă e mai bine echilibrată. Crestele muntoase sunt mai joase, activitatea vulcanică mai redusă şi mările, mai puţin adânci. Se roteşte în jurul axei sale mai lent, în circa treizeci de ore terestre. Se pot adapta pământenii la nopţi şi zile ceva mai lungi decât pe Pământ?

— Fără probleme, îl asigură Cremene. Organismul uman modern se adaptează cu uşurinţă la alternanţa luminăântuneric, veghe-somn, activitate-recreere, indiferent de perioadă. Cei tineri se adaptează mai uşor, deoarece energia specifică vârstei se cere cheltuită.

— Încă nu sunt dominaţi de cicluri fixe? Întreabă Sigfadir.

I – Da, majoritatea tinerilor nu acţionează robotic, conform unei rutine. Îşi stabilesc planuri de activitate şi acţionează voluntar pentru îndeplinirea lor, indiferent de bioritmurile diurne.

— Semn bun, comentează Sigfadir. Semn de desprindere din ciclurile specifice vietăţilor inferioare omului. Temperatura pe această planetă oscilează în jurul a 30 de grade Celsius şi, în fiecare zi, plouă câteva ore.

— Tot patru anotimpuri, constat eu, urmărind modelul din aparatul holografic.

— Toate calde şi mult mai lungi decât pe Pământ,

continuă Sigfadir. Noua voastră planetă străbate elipsa anuală în circa şapte sute de zile. Când se apropie de fiecare din cele două stele cu rol de Soare, temperatura creşte până pe la 35 de grade Celsius. În perioadele când planeta evoluează între Sori, temperatura coboară către 25 de grade Celsius. Clima e cât se poate de propice producerii de hrană vegetală şi animală.

— Intenţionaţi s-o folosiţi ca fermă producătoare de alimente pentru alte colonii? Întreb eu.

— Deocamdată, suntem mulţumiţi că poate asigura mâncare pentru colonişti. E prima planetă locuibilă. Celelalte sunt încă prea fierbinţi.

— Şi în sistemele solare învecinate? Insist eu.

— În această galaxie, nu avem altă colonie.

— Deci, vreţi să trimiteţi pământeni în frontiera cunoscută de voi, concluzionează Cremene.

— Mergem şi noi cu ei, îi aminteşte Sigfadir. Echipajul e compus din circa o sută de oameni de-ai noştri. Extratereştri, cum ne spuneţi voi.

— Noi vă spunem alcoro-vegani, îl informez eu.

— De ce? Întreabă Sigfadir surprins.

— O veche legendă spune că salvatorii europenilor vor veni de pe planetele stelelor Alcor şi Vega. Din câţi extratereştri am văzut, voi semănaţi cei mai mult cu noi la înfăţişare.

— Da? Şi credeţi că are vreo importanţă?

— În actuala etapă de evoluţie a Omenirii, are, îl asigură Ciemene. Ideologiile religioase şi politice transnaţionale n-au reuşit să rezolve problemele diferendelor rasiale şi tipologice sau naţionale. Majoritatea pământenilor sunt ancoraţi în rase şi etnii, prin tradiţii, obiceiuri, credinţe şi limbi la care nu pot renunţa rapid.

— Mda, face Sigfadir gânditor. Conştientizarea faptului că aveţi legi comune de viaţă omenească evolutivă nu e suficienţă pentru a depăşi barierele rasiale, naţionale şi religioase.

— Nu e întotdeauna suficientă, îl corectez eu. O minoritate omenească mai avansată din punct de vedere ştiinţific şi mai deschisă către înnoiri îşi dezvoltă relaţii pe baza legilor vieţii evolutive. Aceste relaţii cuprind simpatia, încrederea, interese vitale comune şi alte sentimente pozitive.

^ Eu sunt explorator, ne aminteşte Sigfadir. Călătoresc pritv spaţiu. Caut plainete cu medii de trai favorabile rasei

umane din care fac parte. Când le găsesc, le explorez cât mai amănunţit şi raportez rezultatele Supremului Consiliu Intergalactic. Armonizarea relaţiilor interrasiale şi internaţionale nu e specialitatea mea.

— Nici a noastră, recunoaşte Cremene. Ne lovim, însă, mereu de această problemă dublată de diferenţierile religioase.

— De ce nu le ocoliţi? Sugerează Sigfadir. Cheltuiţi prea multă energie cu probleme lipsite de interes vital. Legile vieţii omeneşti sunt aceleaşi pentru toţi oamenii, indiferent de rasă, naţiunea, religia sau limba folosită.

— Când putem, le rezolvăm cu binişorul, prin convingere sau eliminăm pur şi simplu dezbinătorii sălbatici, înţelegeţi?

Sigfadir cugetă câteva clipe, apoi întreabă:

— Sălbaticii din alte rase refuză colaborarea cu noi deoarece comandantul expediţiei posedă trăsături fiziologice asemănătoare cu ale europenilor?

— Cei mai îndoctrinaţi cu mituri sălbatice văd în această expediţie o „invazie" a rasei denumită* convenţional* albă, îi răspund eu. Oamenii de jştiinţă au distrus. Însă tiparul religios de împărţire a Omenirii în trei rase.

— Numai trei? Se miră Sigfadir. Pe Marte, am studiat populaţiile pământene, din pură curiozitate. *Aveţi tulpini primare în câteva zeci de familii sălbăticite după cataclism*. Cele dinainte de catastrofă încă nu sunt clare.

— Misticii au vrut să reducă rasele umane la trei, pentru a confirma mitul biblic, îl informează Cremene. Semită* formată din arabi şi evrei, hainită, formată din populaţia negroidă şi jjaphetă, formată din pppulaţiile turcie^,

Un hohot de râs aproape omenesc nia formează că, în colonia de pe Marte, extratereştrii au favâţat sa rfkla d^ glumeşigogomănii. /. -..'.'i^...-

— Şi majoritatea oamenilor de pe. Ţic^a^i^EQieta de unde vin? Întreabă Sigfadir, printre hohote. Buţţţpizii, mongoloizii, rasele asiatice şi amerindiene?

— Noi nu existăm, fi răspund eu, gata să izbucnesc, la rândul meu, în râs.

Sigfadir se opreşte din râs: şi ne sfătuieşte:.

— Nu-i băgaţi îhseamă! *Cultivaţi insistent tineretul cu informau i&hţmce şi nohâe morale*! Să nu cuinva ş^-mi introduceţi în primul lot de rolonişti măcar un şu^ar deviant

mistic! Înţeles! – =

„: -Aminţeles! „';.;

— Acum, vom vedea planeta Fericire.

Imaginile de pe ecranul holografic, de vrfeo patru metri pătraţi, cresc rapid. Instinctiv, ne tragem cu scaunele mai înapoi, să putem cuprinde iotul dintr-o privire.'

— Planeta e invadată de vegetaţie, însă nUmăâul soiurilor de plante este foarte mic, comparativ pu cel de pe Pământ. În apă, pe sol şi în aer n-am găsit un singur animal. Nici măcar unmicroorganism$aU O insectă cât de Aceasta ne-a intrigat deoarece, pfc sute de planete'explb&te deja, situaţia se prezenta cam ca pe Pământ.

— Altă civilizaţie a pregătit-o pentru colonizase, emit eu prima ipoteză pare îmi vine în minte.

— Inteligent, Varain! Mă apreciază Sigfad&i Aşa am presupus şi noi. Am căutat pretutindeni urmele lor, însă n-am găsit nimic.

— Şi ce-aţi făcut?

— Am plantat indicatoare şi emiţătoare, cu mesaje în toate limbile cunoscute de Alianţa Intergalactică, în mai multe locuri lesne observabile. I-am chemat la contact, să ne cunoaştem şi să ne înţelegem: N-a venit nimeni.

— Foarte misterios, apreciază Cremene. Planeta se putea dezvolta şi autoînzestra de la sine?

— Din câte ştim noi, nu, răspunde Sigfadir. În sute de milenii de explorări galactice, străbunii noştri au depăşit cu mult zona universală vizibilă de pe planeta voastră. Pretutindeni, a fost nevoie de intervenţia lor pentru a crea şi a dezvolta condiţii de trai. Nicăieri n-au primit nimic de-a gala.

— Materialiştii susţin că, în ultimă instanţa, şi voi, extratereştrii, sunteţi produsul Universului. A unei reacţii chimice produsă de hazard, pe o planetă oarecare, de unde aţi început expansiunea intergalactică.

Sigfadir stă un pic pe gânduri, apoi ne prezintă o lege:

— Înţelepţii din Supremul Consiliu întergalactic ne-gu demonstrat că nici măcar civilizaţiile vechi de miliarde ae (ani, cu care întreţinem relaţii, nu cunosc modul îh care a apărut viaţa conştientă de tip uman. Cercetăm iasă, îh continuare, concomitent cu expansiunea vieţii omeneşti din galaxiile învecinate.

— Misticii au introdus un factor supraomenesc creator, zeu ori Dumnezeu, îl informează Cremene. Uneori, singular, alteori plural. Uneori, masculin, alteori, feminin său hermafrodit.

— E comod, recunoaşte Sigfadir, dar nu rezolvă problema cunoaşterii. Mult mai cinstit e să recunoşti că nu ştij cum a început viaţa conştientă, decât să pui la, jnomentul zero" un produs al imaginaţiei tale. Ce spuneţi?

— Ai dreptate, recunoaşte Cremene. E bine să fim cinstiţi în problema cunoaşterii umane şi a Creatorului său a Creatorilor iniţiali. Poluţia mistică oferă însă ^vşntaje celor care o manipulează.

— Ce avantaje? Se interesează Sigfadir. >.

— Mampulatorii pot prezenta propriUe păreri c^ fimd inspirate sau Cetate de Divinitate. Prin această mete^L, s-au creat sisteme religioase, filosofice şi chiar politice..

– Şi la ce le-a folosit? Întreabă Sigfadir. Pe timpul evedupei» oamenii au constatat imperfecţiunea acelor sisteme. DfrPfr fflT fi fo^'mşpjrate de freaţQrţil ş<m Qi^ţQpi ^ţiali^, ^r fi fort pptfffig. Pwe, civifoşafo veşfflg q4<? Varat<?, fopfi^ţe fr-viaţa fă lvngf perioade de timp, Niei M şist^ pre^M

Fltiflf™ pfoianteni n-a întninât aceste calităţi

^p^Jffi fflfrl ft-ft fost inspff^ţ dp CrgŞţQr şftţi 9re-

— Şi ce concluzie trageţi?

— Că trebuie să avem minţile mereu deschise către informaţii şi reguli noi, evolutive, creatoare şi morale. Să căutăm, să expkxăm, să cercetăm şi să cunoaştem mereu, ca şi voi.

— Aceasta este regulă, confirmă Sigfadir. Dacă n-aţi fi procedat astfel, Omenirea pământeană dispărea cu mult timp în urmă.

— Sălbăticiţi! De după cataclism n-au procedat astfel, arguorateeiL

— Ba dai mă contrazice Sigfadir. Au procedat evolutiv, în mod instinctiv şi empiric. Voi trebuie să grăbiţi acest proces şa să-i daţi caracter ştiinţific.

— Aşa mi-au spus şi sufletele Marilor Străbuni! Îmi amintesc eu.

— Cei din sarcofag? Întreabă Sigfadir.

— Da, ei sunt străbunii unor europeni.

O enigmă pozitivă; recunoaşte Sigfaădir' că nu e străin de

prezenţa Marilor Străbuni. IJbnufeşte destta de multe probleme ale evoluţiei umane de pe această planetă.

— Noi, însă, trebuie să rezolvăm probltema colonizării unei iidi planete, îi aminteşte Cremene. N-âr fi exclus ca „proprietari” ei să vă întâmpine ostil.

— Am mai trăit astfel de experienţe, recunoaşte Sigfadir. Primul contact şi dezvoltarea încrederii reciproce sunt mai greu de realizat. De regulă, acţionăm paşnic. Dacă suntem atacaţi, ne apărăm prin adormirea sau paralizarea temporară a inamicilor. Apoi, ca şi voi, îi aducem la viaţă şi tratăm cu ei. Nu atacăm niciodată Nu suntem agresori, înţelegeţi?

— Înţeleg, răspunde Cremene. Aveţi nevoie şi de luptători, în primul grup de colonişti. De preferinţă, dintre cei care pot anihila duşmanii cu capacităţile psihice extraordinare. Da?

— Maxim o sută, acceptă Sigfadir. Nu le daţi nicio armă! Noi îi vom înzestra şi-i vom instrui.

— Înţeles! Raportează Cremene. Avem datele problemei. Le vom analiza pe îndelete şi vă vom face propuneri.

— Î^u vă grăbiţi. Foarte înţelept din partea voastră!

— Ţrebuie să ne consultăm cu psihologii voştri şi ai noştri, îHămureşte Cremene. Ei pot aprecia mai bine posibilităţile de adaptare ale organismelor umane pământene..

— Apelaţi şi la medici! Sugerează Sigfadir. V-am spus că pe planetă nouă nu există un singur microorganism. Practic, ar trebui să nu existe o singură boală.

— Carantină, să nu ducem necazurile de pe Pământ, înţeleg eu. Bine gândit.

— E o expediţie foarte costisitoare, nu o excursie de plăcere. Ttebuie s-o pregătim bine. Mai discutăm; xlupă ce vă faceţi primele păreri.

— În regulă! Aprobă Cremene şi se ridică-.

Ne despărţim de Sigfadir, prin strângere* manilor. Plecăţn % garsonieră, să mâncăm ceva din pacli^ftele adusecu noi. Extratereştrii consumă numai concentrate şi, e^c^pzante. În caz de strictă necesitate* putem folosi şi noi ţneniu! Lor, mai ales penţru un aport sporit de energie sau pentru vindecarea unor boli. În mod curent, însă, preferăm mâncare oţ^nuită: Aşa ne cer organismele.

*

La intrarea în laboratorul de psihologie, o găsim pe Ava

discutând aprais el» psfliologi – un exttsffiefestro şi doi pământeni, Obiectul disputei pare să fie o cască de cosmonaut, ceva mai marc decât cele văzute prin filmele artistice şi documentare. Instinctiv» Cremene mă lasă să fac un pas în faţă; pentru a fi îmbrăţişat de fermecătoarea extratereştrii Un gest delicat din partea M. Nu m-a întrebat niciodată despre natura relaţiilor cu ea. În mod evident, datorită compatibilităţii telepatice, ştie că n-ăm fostcu ea la b-căfea sau la 6 îngheţată.

Avă ne observă şi abandonează discuţia. Eu m-am oprit la o distanţă politicoasă, să nu albăimpresia că abuzez de relaţia noastră intimă. O admircum face cei câţiva paşi care ne despart. Într-adevăr, e o minune de femeie; Ar câştiga fără efort titlul de Miss Univers. Desigur, l-ar refuza, căci aprecierea i s-arpărea exagerată. Lucru pe Care pământencele care n-au străbătut o secundă-lumină prin spaţiu nu-l refuză.

Multe îtlai avem noi, oamenii Pământuluiv de învăţat de la

Sărutul uşor, ca o adiere de vânt parfuiţKat, ntri atinge obrâZ&i:.

— Petre, mă bucur că ai venit să mă vqzi!. '

— O plăcere pe câte jrti-o ddresctn fiecare zi, o asigur eu. Mfo jffl permite ntirftai când sunt chemat la corrardant

Cremene îi întine mâna pentru ostti^c^obi^ Relaţiile lor se pot nuniicordiale. Iniţial, erau mânate de un soi de suspiciune pe care nu mi-o puteam şxpliâC LauiCT^u Gremehe nu-i vreun misogin, Ava nu evreo încuiată, O reminiscenţă din educaţia patriarhală îl oprea.pe Cremene să accept? Sugestii cam unperative din partea uo^femei, fie ea şi extraterestră. Acesta a fost motivul răcelii iniţiale.

— Aţi sosit la ţaric! Ne informează Ava. Cercetaşii noştri au capturat o cască psihotronică, toap o ştiidiam

— Au prins o patrulă a altei civilizaţii?

— Erau pământeni, Varain. Vgi mă uimiţi, îjifiecare zi, cu câte o ispravă;

— Ruşi, americani sau chinezi? Pune *Cremene* cea miai normală întrebare.

— Nu ştim. S-au catapultat deasupra Africii. Din nava lor, de tip Delta, a rămas numai scrum. Cercetaşii noştri au apucat să recupereze câteva obiecte care mii spun e& unii pământeni curiosc mai multe decât bănuiam noi.

Am ajuns îh drep^ mesei pe care se odihneşte obiectul

incriminat. O cască prea mare pentru un cap de om, calculez eu. Cam şaizeci de centimetri în diametru. Deasupra vizorului transparent, o bandă lată de vreo doi centimetri, împărţită în căsuţe colorate în ordinea spectrală, de la roşu către negru. În centru, deasupra capului, o antentă de vreo douăzeci de centimetri, dintr-un material lucitor. Pe laturi, lăcaşe pentru nişte uiechi de uriaş. Deasupra acestora, un soi de difuzoare cu sită fină, tot din metal. Către zona cefei, o priză ele conectare la un sistem de alimentare cu energie electrică: Intuiesc cam care ar fi principiul de funcţionare şi-o răstorn. Găsesc exact ce-am bănuit întreaga suprafaţă interioară e formată dintr-o ţesătură de fire metalice foarte fine, în izolaţie transparentă, între ele şi cascapropriu zisă, o ţesătură moale, mattosată.

— Probabil, cel care o folosea era ras pe cap, «nit eu prima ipoteză.

— Avem filmul, răspunde Ava. Cum de-ai ghicit că era ras pe cap?

— Am nişte amintiri foarte neplăcute de la întâlnirile cu tipii cure folosesc astfel de căşti. Radiaţiile Iot produc tulburări psihice şi fiziologice de intensităţi diverse.

— Deci, ştii cum funcţionează şi cine le folosesc?

— Nu ştiu, Ava. Bănuiesc numai. - Am adunat informaţii despre această armă. Şi posesorii ei, dar încă nu le-am pus cap la cap, să văd întregul. Aş da mult să găsesc mintosul care a inventat-o.

— Şi noi. Pare copiată după un aparat folosit, de noi sau alţi extratereştri.

— N-a fost deloc greu, calculez eu. În ultima sută de ani, agenţii marilor puteri informative, militare şi economice au recuperat tehnică de pe majoritataea ozeneurilor doborâte. Şi, din câte cunosc, au fost câteva zeci.

— Niciun aparat de-al nostru n-a căzut în ultimul secol! Mă contrazice ea.

— Înseamnă că au căzut de-ale concurenţilor necunoscuţi. Sau din cele folosite de supravieţuitorii din refugii. Ce căuta deasupra Africii?

— Habar n-am, recunoaşte Ava. În film, avem un avion Delta cenuşiu, fără indicativ naţional sau alte semne de identificare. Ştii cum funcţionează acest lansator de unde psihotronice?

— Nu, Ava. Ştiu însă ce senzaţii nenorocite produc în creierul uman lcrvit de la (fâşţanţe apreciabile. Mă întreb cum le-am puţea anihila integral, pentru a ne proteja luptătorii din câmpul de confruntare informativă.

— Pare un mijloc supranatural şi supraomenesc, începe Ava explicaţia, luând casca în ambele mâini. Poate fi folosită împotriva oricărei persoane, indiferent de limbă în care gândeşte sau vorbeşte îh mod curent. De regulă, datorită costurilor foarte mari, se foloseşte împotriva unor personalităţi importante. Şefi de state, de guverne, de religii, de companii transnaţionale sau de organizaţii internaţionale importante.

— *Îi* tâmpeşte dar îi lasă în viaţă, constată Cremene mohorât. La rândul lor, ei îşi tâmpesc subordonaţii sau simpatizanţii, prin radiaţie mentală sau măsuri economice, sociale şi politice aberante.

— Te apropii de adevăr, îl asigură Ava. Agresorul care foloseşte casca trebuie să gândească şi să vorbească tn aceeaşi limbă cu persoana ţintă. Inamicii de la ^ol adună informaţii cât mai complete despre persoana ţintă şi le prezintă psihologului analist. Acesta descoperă prin ce formule poate fi confuzionată sau robotizată persoana ţintă şi ie sistematizează într-un text. În timpul atacttlpţ, telepatul purtător de cască citeşte textul, cu voce tar^p^ncomitent, prin aceste două emiţătoare din părţile laterale ale căştii* două unde electromagnetice pornesc spre persoana-ţintă. Eficienţa maximă sc obţine în cazul lovirii creierului cu o frecventă >»

Apropiată de cea telepatică.

— Atunci, îţi vine să-ţi plângi de milă şi să renunţi la toate sau visezi să nu te fi născut vreodată, o informez eu. Dar organismul uman călit nu cedează şi, după câteva minute de tulburare, îţi revii.

— Asta, în cazul unui atac singular şi simplu, Varain. Ai fost norocos că agresorii nu te-au socotit demn de a fi ţintă permanentă.:

J – Da? De ce?

F: – Ţinta permanentă, din rândul persoanelor exemplificate, este supusă condiţionării sistematice, Varain. În jpfrnpul somnului, i se citeşte textul sugestiv sau confuziv, de $8te de ori, până afunge să-l repete inconştient. Concomitent ^textul transmisie agresorul teiepat, se asociază un semnal

ibnor sau optic, lansat din cască. Cum crezi că se desfăşoară viaţa celui condiţionat, în continuare?

— Când se trezeşte, n-are habar de mesajul însuşit prin soşnn, îi răspund eu. La auzul stimulului sonor sau la văzul stimulului optic, reacţionează cum i s-a ordonat prin textul citit de agresorul telepat. Efectele, însă, sunt limitate de activftatea intensă a creierului.

— Da, recunoaşte Ava, cam aşa funcţionează această armă din arsenalul războiului psihologic. Cine o produce şi cine o foloseşte?

Noi suntem cei întrebaţi, deoarece se presupune că spaii cunosc tot ce mişcă pe această planetă. Inclusiv frunzele din arborele din faţa Casei Albe, deşi nu ştiu cui ar folosi să afle cum se mişcă frunzele respective. Mai interesant ar fi să aflăm cum se mişcă şmecherii care îl manipulează pe Buşchitartf* din Casa Albă. Cremene răspunde cinstit:

— Nu ştim exact. Ruşii, chinezii şi americanii, mai probabil. Dacă au început producţia de serie, aparatul poate fi folosit şi de organizaţiile oculte, religioase ori laice.

— Folosirea acestui aparat în scop agresiv este interzisă de Alianţa Intergalactică, precizează Ava. Noi îl folosim doar pentru influenţarea gândirii sălbatice în direcţia evoluţiei. Invers decât îl folosesc agresorii necunoscuţi. Aţi înţeles?»

Cremene îi răspunde uşor iritat:

— Vom trimite agenţi să scormonească prin secretele celor mai importante puteri cunoscute şi oculte. Cum îi apărăm însă de agresiune?

— Cu energizante care intensifică activitatea cerebelului, în primul rând. Din cele produse de pământeni şi din cele furnizate de noi. În al doilea rând, prin conştientizare. *Cine cunoaşte principiul de funcţionare al acestei arttie nu va cădea în greşeala de a crede că-i vorbesc zeii*, *îngerii*, *demonii sau extratereştrii*.

— Dumnezeule! Exclam eu. Ava, ştii câte persoane din această categorie există pe planetă?

— Majoritatea sunt şarlatani care exploatează pretinsa legătură cu zeii sau extratereştri pentru a obţine câştiguri materiale. *Daţi-i deoparte şi veţi descoperi*, *în rândul liderilor importanţi*, *victimile agresiunii psihotronice*!

— Şi ce naiba să le spunem? Răbufneşte Cremene.

— Că Dumnezeu nu vorbeşte nimănui prin telefon sau difuzor” îi răspunde Ava, zâmbind abia schiţat. Acest adevăr e valabil şi pentru noi9 extratereştrii. Când vrem să discutăm cu cineva, discutăm faţă în faţă, să ne vadă şi să ne creadă. Minunile interpretabile în moduri difefjţe şi nefolositoare în viaţa oamenilor sunt păcăleli.

— În regulă! Vom acţiona pe teren, pentru identificarea agresorilor care produc şi folosesc astfei'de mijloace. Voi cu re ne ajutaţi? * – Echipajele noastre au primit ordin' să captureze o navă de acest fel, cu tot cu echipaj, să-i poată ancheta-

— Ckezi că, după eşecul prin care aţi recuperat cracă, mai au curaj să se arate? I jn >

— Dacă mt mai acţionează, victimile condiţionate *scapă* din mrejele lor. Dacă ies la acţiune, îi cop^&ta&X^mn spuneţi voi la treaba asta nostimă?

— I-aţi băgat în dilemă. Probabil; vofacţioiia, deoarece se tem că-şi vor pieande reţeauade influenţă din Lame. Gdaba&n şi-i prindem! Decide CifciAfecte.

— Batem palma! Îl inv^ fem^c^o^e extraterestră, fi strângemlsia ptieBMidsv Oremene îşi aminteşte de ceam venitmlabOfalOTşi-ipropune:

— Discutăm şi de primul grup de ccdonıştf?

— Aţi văzut nouă planetă?

— Da, cotâfirmă Cremene. Şi am reţinut toate condiţiile care ar putea afecta sănătatea primilor colonişti.R

Ava aruâcă o privire la grupul de psihologi An latiotatar. Sem&nwim întreabă:

— Vă deranjează dlacă discutăm mâine? E oprobfertiă foarte importantă şi n-aş vrea să scăpăm mei un detaliti. Astăzi, a* da-o peste cap, din grabă.

— Îb regulă, acceptă Cremene. Mâine dimineaţă?

— Mâine dimineaţă. Şi nu uitaţi că agresorii misterioşi suid pământeni! Nici zei, mei sfinţi, nici extratereştri. Pământeni câte folosesc aparatură copiată după aparatele din ozenemile eşuate. Probabil, de pe navele de explorare fără pilot uman folosite de civilizaţia sadină.

— De unde această idee?

— Modelul căştii, răspunde Ava. E un model mai vechi, folosit de sadini: îi vom contacta să vedem dacă au pierdut astronave de cercetare cu piloţi roboţi.

— În regulă şi mulţumim!

Ava întinde mâna, îmi atinge uşor obrazul şi-mi spune de faţă cu toţi:

— Să nu mai rişti atât de mult, Varain! Mi-ar părea rău să pierd pământeanul meu preferat.

— Mai sunt destui pământeni care merită atenţia voastră, o asigur eu. Mulţi. Poate, majoritatea.

Ieşim din laborator şi pornim înapoi, către „garsoniera” în care locuim de fiecare dată când venim la instructaj sau la primirea unor noi misiuni.

— Deşteaptă femeie, comentează Cremene.

— Da, cunoaşte mai multe decât sute de psihologi pământeni. Cine, însă, lansează avioane fantomă cu piloţi telepaţi?

— Mâncăm, ne odihnim şi trecem prin filtru tot ce ştim despre această poveste urâtă. Poate, descoperim un capăt de informaţie pe care nu l-am luat în considerare, înainte de a vedea aparatul.

— Bună idee! Cu burta plină şi odihnit, gândesc mai limpede...

Dacă visaţi o viaţă dnienească» *»

Minune; maje! Nu minunea văzută de Coşbuc, îh momentu' când a observat un viu şi-un mort mergâ&dimpreună pe o cărare. Nici minunea îmblănită zărită de o cătană, când mândra trece vadu' cu fusta suflecată mai sus de brâu. Minune de care aţi aflat din cântecu1 născut instantaneu, în devia cătanei plihă de dorinţe refuiate. Minunea din căzu' de faţă e că Marieta lipseşte de la postu' de cerber al pfistilui în care Bălaiul 6ficiâză tot soiul de gliime şi bisnisurL înăuntru nu-i, îmi fac eu socoteala, căci recunosc glasurile amicilor veiiiţi la cbiolhan. O fi şomerizat-o Bălaiul sau şir-a luat ea lumea-n cap?

Cu această întrebare înfiptă-n ţeastă, pătrund în biroul amicului meu. Constat mulţumit că şleahta e în păr: Cernescu şi Qrozan, căci Corday indianul nu s-a întors din Canada. Suficient pentru o paranghelie, că de parastas nu poate fi vorba. Nu în tabăra noastră, ca să fiu precis. Pentru inamici, nu pun mâna în foc, că ştiu că m-aş frige. Doamna moarte a început să bată obraznic pe la uşile tipilor care au încălecat naţia română, de parcă ar fi fost vreo gloabă de pripas. Da9 nu vă spun lucruri noi, căci citiţi şi dumneavoastră gazete şi-aţi aflat cine şi cum a

dat în primire.

— Sănătate şi noroc! Le urez eu camarazilor de arme.

— Se aprobă să fim sănătoşi şi să ne calce norocuM îmi răspunde lipoveanul uşor abţiguit, cum n şade lui bine. *Takc a sit and be at bomel*

Acasă la mine nu se bea aşa, dar iau un loc, să nu spună că-s mofturos. Asta, după ce bat pâlnia cu toţi, pe rând, dar nu ca americanii. Noi am păstrat obiceiul de a ne strânge mâinile româneşte, în ciuda faptului că nu ştiu ce însăilare politică a folosit semnu' ăsta ca simbol electoral. Gemescu îmi împinge o sondă cu cola, umplută dintr-o sticlă de doi litri. Tras tu* ăsta imperialist ar trebui să ne dea medalii pentru câtă zeamă le-am cumpărat şi le-am băut-Chiar mă gândesc să le pretind o recompensă în natură. Un butoi de vreo sută de litri cu zeamă m-ar satisface, la prima strigare.

— Ce faceţi voi acilea^ amicii mei? N îndemn eu să continue discuţia.

— O analiză de maxim interes naţional, piciule, şopteşte Bălaiul pe un ton voit conspirativ. Analizam rezultatele recensămintelor făcute iţi rându' zmeilor, dracilor şi îngerilor.

— Altă trăsnaie!

— Fii serios, amigo! E o activitate 'telectualăde strictă specialitate.

Mă strâmb uşor dar lipoveanul mă admonestează rapid:

— Tu nu înţelegi complexitatea şi răspunderea acestei operaţii, ţâcă! Ştii ce greu i-a fost dracului însărcinat cu recensământul îngerilor?

— Dracului?

— Doar nu credeai că Al Bătrân va mcredinţţ această operaţiune unui înger! Noo! Pentru siguranţă şi maxim de obiectivitate, s-a făcut recensământ încrucişat Un drac a numărat îngerii şi îngeriţele, un înger a numărat zmeii şi zmeoaicele. Apoi, împreună, s-au prezentat la Moşu, să-i raporteze un fapt îngrijorător.

— Anume?

— Pe planeta asta:, trăiesc mai mult de şase miliarde de oameni şi se înmulţesc rapid. Efectivele angelice, diabolice' şi zmeieşti sunt într-o dramatică” scădere. Aste l^Nga greutăţile sexului âeeărui zmeu şi zmeoaică, înger şi fogea$ă, dihac/$i drăcoaică...

— Mda, e o problemă, recunosc eiisă-l încurajez în expunere. Şi cum aii procedă?

— Ca miliţienii la flagranta* de prostituţie: crăcii $ri sus şi benoclat filtre ei. Un consum nervos cumplit, nu-i aşa? Mai ales că, potrivit informaţiilor noastre, zmeoaicele sfe spălă doar o dată pe an, de sabatu' vrăjitoarelor. Iarângeriţele, cum le ştim, sunt pudice şi ţin picioarele foarte strânse.

— Măi groaznic decâtâvan celGroaznic, când dădea iama pin vreo mănăstire de călugăriţe, recunosc eu. Da' unde-i interesul naţional de care vorbeaţi?

— Aia e, piciule! După ce a ascultat raportu', Doamne-Doamne a decis că oamenii s-au copt suficient la bâle, încât să trăiască singuri pe această planetă. Ce ne facem căv (fin patrimoniul naţional, dispar câteva sute de îngeri, zmei şi draci?

— Punem {muicii să se joace pe calculator^ sugerează Orozan.

— Să fii tu sănătos, de când accesează el linii fierbinţi şi sexy-sites! Îl repede lipoveanul. Nu, aşa ceva nu se poate! Noi nu cedăm nimic din patrimoniu'! Că diavolii au şutit nişte opere brâncuşiene cam scumpe, mai treacă, meargă. Da' să renunţăm la zmei şi îngeri? Numai peste cadavru' meu! Am zis! Şi-am băut până la fund!

Răstoarriă paharir în gura larg deschisă, oftează de plăcere şi-l întinde spre Iliuţă, să i-l umple. În continuare, pledează o cauză pierdută, a îngerilor, dracilor şi zmeilor:

— Voi reclama la Strassbourgi Voi pleca cu jalba în proţap şi cu rogojinarn capi până la curţile Domnului...

Se opreşte U^or nedumerit şi întreabă cam îndoit:

— Piciule;, tu ştii unde e curtea lu' Dumnezeu?

— Miulestu spunea că-i în Ardeal, da' eu bănui că-i oleacă mai $Xts de Şdare şi de stele: Tu ce crezi?

L-am pus în încurcătură. Gustă delicat din pahar şi-şi încreţeşte fruntea. Urmează scărpinata* în scăfârlie, pentru stimularea neuronilor deştepţi şi iluminarea:

— Dacă Dumnezeu trăia îh Ardeal, îi snopea pe udemerişti! Deci, e mai sus de Stelele din drisipelu' merigan. Şi decât alea pe care le Văd eu, când calc ştrŞfnb şi mă proptesc cu gânditoru' în uşă! Aim descoperit Adevărul!

Îi las să se bucure îţi tihnăde revelaţia lui. Îndoita îşi face locdin noii în ^bastasa: ^

— Keiţtevoâte, meri^înii ăia ai Iu' căpitanu' Pidracu* Mii întâlmt pe 'ISifene^lti Star Trek?

— Yankeu nu l-is&i întâlnit pe Dumnezeu, îi răspund eu serie&S-ar putea să fi descoperit altceva, de pe un ufo prăbuşit pe teritoriul lor.

— Detergent pentru curăţarea rochiţei Monicăi Lewinde păcatele Iu' Bill Clinton?

— Nu e glumă, îi avertizez eu şi încep să le descriu pe larg aparatul recuperat de extiătereştri.

Toţi ascultă atenţi, cu ochi fixaţi pe mine. Tehnicul nostru, Iliuţă Orozan, ratează câte ceva pe o foaie de hârtie, într-adevăr, e as în domeniu l cibernetic. Îl observ cum desenează casca, după descrierea mea. Fruntea i s-a încreţit, semn că gândeşte intens, să-i descopere principiul de funcţionale. Dacă, în următoarele zile, nu v-a reproduce-o, înseamnă că nu-l cunosc bine.

— Situaţia de pe frontul nevăzut se împntr, constata Ceroescu. Iar liderii noştri zâmbesc happy şi-şi facpfcrasi să mai călărească românii câteva *mandate*.

— Nea Nelu, cel mai larg dintre toţi, intervine lipoveanul. La concurenţă cu puştiu' din reclama Colgate, vrea să demonstreze tuturor că posedă dinţi de dinozaur. E tare bunicuţa, zău!.

— Da' pizmaşii i-au băgat frica-n oase, de mt mai zboarit cu elicopteni*, observă matrozul. Sân, poale» cei din jura' lui au cam lunecat în piftie, şi-l sperie, capeneaNicn?

— La câtă teroare e în Lume, e normal să-fi ia miftnî de precauţie/ledomolescev un pk ini^ina (ia.

— Teroare? Se strâmbă lipoveanuL Ce noţiune mlerpretabilă! Vrei să munceşti? Eşti terorist! Ceri justiţie? Eşti terorist! Vrei să-ţi ridici naţiunea faUe neamurile europene? Eşti extremist şi terorist! Să nu le dat ^miiit %i iuufe, până ce descoperă ce înseamnăadevăratu' teraist

— Să le dai! H susţine Cemescu. Instimtn* nostrade sondaje nude a stabilit că nouăzieci şi nonă la solă din români visează că matale. Nu ţi se pare curios?

— Din contră, ţâcă. E, semn că intiiim în moralitate. Mariasapoporu' seUneşte din ce în ce mai rapid. Şi asia, «fin vina vietăţilor politice, c-au scumpit pilealâ. Şi-an făcut-oce mâna lor.

— Da£ poporului droguri, alcool şi cbc pditid iese Oroasan din transa admirativă produsă de invenţia descrisă de mine. O regulă de conduită politică încălcată flagrant.

— Şi cu grave consecinţe, precizează Bălaiul. O naţie însetată e mai periculoasă decât o naţie flămândă. Asta au demonstrat-o ruşii.

— S-ar putea ca tot ruşii să demonstreze cu casca aia naşparlie, le amintesc eu că avem o misiune.

— Precis că ei! Loveşte lipoveanul cu pumnul în masă. Americanii sunt ocupaţi să fabrice dolari virtuali. Pe româneşte, ciuciu-dolari, că nu-i vede nimeni. Ceainizii au scăpat la trăi bun. Cât mai au reptile de băgat la jgheab, nu-şi freacă neuronii cu şmiculaţii crabniste.

— Ruşii n-au avioane Delta, îl contrazice Orozan.

— Ruşii au tot ce le pofteşte rânza, nu se lasă lipoveanul mai prejos. Tipu' de avion folosit nu ne spune nimic. Ba eu aş zice că din contră.

— Adică?

— De pildă, agenţii revizionişti fac câte un caca prin Lume şi ne arată pe noi cu degetu\în acest scop, lasă urme româneşti", bine ticluite. Ascultaţi de nasu' meu! Moscalii se joacă de-a zeii cu drăcovenia aia!

— Părerile nu sunt informaţii, le amintesc eu. Zamolxe a ordonat să mobilizăm agentura pentru identificarea celor care produc şi folosesc astfel de mijloace psihotronice.

— O fi fost careva din flotila Iu' King Cioabă! Lansează lipoveanul o nouă supoziţie. Zbura deasupra Africii, să gineascâ un loc mai călduţ, pentru iarnă. Ai?

Norocul românilor că au învăţat să râdă de toate necazurile, gândesc eu, privindu-i cum fac haz de necaz. Doar n-aţi crezut că n-au înţeles gravitatea situaţiei? Au înţeles perfect că, atât timp cât liderii pot fi condiţionaţi psi, nicio naţiune nu e sigură de viitorul ei. Dacă s-ar încrunta şi s-ar concentra asupra problemei de rezolvat, rezultatul ar fi

T

Inferior. Un om stresatnu poate gândi corect. Deci, când aveţi de rezolvat o problemă, relaxaţi-vă şi spuneţi-văcă veţi rezblva-o ca pe o glumă! După aceasta, elaboraţi mai multe variante de rezolvare şi judecaţi-le una câte una! Succes garantat între timp, lipoveanul a început să aa^^zş^e ^

cealaltă latură a problemei: ^\

— Da* dacă yankeii s-au prins că nici cel mai fraier buticar nu le dă un; *bot dbg* pentru un pumn de ciutiiu-dolari? Ai? Aud? Ce emu e^au Scut?

— Dolari maron* conform planului, sugerează Ceraescu.

— O, no, amicii mei! Ei erau interesaţi de dulăi fierbinţi (hot dog). Să4 ronţăie* ciosvârtă cu ciosvâxtă. Cine dracu ' a mai văzut pe careva halind hârtie?

— Şi? Îl îndemn eu să-şi continue raţionamentul

— Şi-au aruncat privirile de vulturi flămânzi asupra mapamondului. A, u lărgit clăpăugele, ca oişte elefanţi alarmaţi şi-au prins scâncete de dulăi încă vii, din fenna lu* Eutanasie Băşu. Saliva le-a umplut gurile. Au revopsit unDelta plane şi...

— Aiia erau în Anica, îl atenţionează Oiozan.

— Bă, se răsteşte lipoveanul, ai văzut tu mulţi piloţi yankei care să cunoască geografie? Aia care au bombardat Yugoslavia erau siguri că atacau IrarnT. Norocu* nostru că nu ne-au confundat cti Coreea de Nord.

+ Şi aista ce vrea să însemne? Îl îndeamnă Cernescu să continue.

— Vin yankeii, să pape hot dog româse$&Da' aţi observat că patrupedele canine româneşti s-au prins şi au trecut la contraatac? Spre deosebire de patrupedele politice tare au îngenuncheat şi-au pupat poala popii?

— Observat, îl asigură matrozul. Da' nu-i cred pe merigani atât de mintoşi, să folosească un mijloc atât de sofisticat, fără a-l prezenta mai întâi în filme.

— Adică, tu îi bănui pe ăia mulţi, mici şi galbeni, din ograda meşterului Hu?.

Ceainizii tac şi fac, argumentează Cernescu. Planifică pe sute de ani înainte şi se ţin cu dinţii de planificare. Ce mare lucru să fi săltat un ozeneu din cele căzute pe platourile asiatice?

— Ţâcă, gândeşte ca un mistic înspăimântat de invazia rasei galbene de invidie! Îl contrazice lipoveanul. Liderii noii dezordini mondiale au găsit soluţii diverse pientru a preveni această invazie pfofeţită de teologu' Tremurici. Internaţionala celor mai bogaţi oameni, poreclită Ocultă, e numai una dinele.

— Matale deconspiri un *top secrdt* pentru Careri-âi aviz de la ornitologii băştinaşi, îl incită Cernescu. Să vezi ce-o să păţeşti!

Lipoveahiil mârâie* nemulţumit* apoi recunoaşte:

— Am auzit şi eu că vietăţile politice au declarat pros: tia; lenea, nesimţirea şi -hoţia secrete de serviciu. Cin' le deconspiră e pasibil de pedeapsă. Crezi c-o să poată băga la bulău vreo douăzeci de milioane de români?

Izbucnesc în râs. Imaginea politrucilor de tranziţie, încercând să înghesuie în pârnaie majoritatea naţiei române, pe motiv că gândeşte şi acţionează, m-a binedispus. Vietăţile politice au o problemă grea, nu-i aşa? De ce le spun vietăţi? Parcă-s oleacă mai mişcătoare decât „cadavrele sacre" din „epoca de aur". E drept că sunt şi mai furăcioase, da' naţia română nu e chiar atât de pretenţioasă în materie de cinste. Ori, poate, greşesc eu?

— Râzi tu, vere, mă interpelează Cernescu, da' moartea-i cât casa pe capetele cek>r care gândesc. Vampiraşu' Hagafon a sugerat reincriminarea defăimării unei instituţii sau organizaţii. Cine nu cotizează la *Fundaţia pentru îngrăşarea vampirilor* sau deconspiră metodele de supt sânge dihtr-un cetăţean încă viu, pac! La Justiţie.

Printre hohotele de râs, îi amintesc:

— Feseneul a abrogat articolul 237 din Codul Penal pentru a liberaliza defăimarea adversarilor politici, ca formă particulară de manifestare a democraţiei. Da' Hagafon n-a studiat istoria piţpstatui partid. În locu' lui Bombo, l-aş trage de urechi şi l-aş trimite îh castelu' lu Dracula, să facă bani pentru campania electorală.

— Pumnu' în gură, bâta în cap şi mâna în buzunara' sitizănului, sintetizează lipoveanul metoda. Da'o să treacă şi asta, că românii-s tiaai rezistenţi decât pietrele şi apa. Rămânem pe loc9 în România, să crape toţi duşmanii de ciudă!

— Nici nu intenţionam sămigrăm, că nu ne stă în fire, îl asigură Cernescu. Când4r>am auzit pe Cyborgu' Stolo că singura variantă de viaţă omenească e emigrarea, am înţeles că ultiinu' cip reprogramatde FMI i s-a deteriorat.

Lipoveanul întinde mâna peste masă şi-mi umple paharul cu vin:

— Dacă visaţi o viaţă omenească, mânjilor, vă dau eu reţeta. Vă chitrofoniţi zdravăn, în fiecare zi, să nu observaţi dezastru' din jur.

— Oaie? Îi pune Cernescu soluţia sub semnul îndoielii. Şi

când te trezeşti?

Lipoveanul şade în cumpănă. Probabil, încearcă să-şi amintească când s-a trezit ultima dată şi cum s-a simţit în acea ocazie. Recunoaşte:

— Când te trezeşti, vine o damă suplă, se recomandă Luciditatea şi te plesneşte peste cerebel cu tot soiu' de întrebări indiscrete. Da' eu, isteţ, nu întreţin relaţii diplomatice cu ea. Mai sigur pentru fericirea personală.

Menţionarea fericirii îmi aminteşte că Marieta lipseşte de la post. Calculez că abordarea acestui subiect nu va marca începutul ultimului război mondial şi-l întreb direct:

— Lipa, unde-i Marieta?

— La fitness, piciule, şopteşte el, înghiţind cam greu tăria din gură. Aşa spun gagicile din ziua de azi, când merg să se întâlnească cu al tu'. Sau când simt bătrâneţea prin preajmă şi ies în lume să se convingă că dracu' nu-i chiar atât de negru.

— Marieta e fată serioasă, se repede Orozan să-i prevină o cădere în butoiu' cu melancolie.

— Dar e femeie, subliniază lipoveanul, cu o notă tragică în glas.

Enigma s-a lămurit. *Spleenul* lipoveanului are o cauză. Şi-un remediu, desigur. Tot o femeie. Teoria sa cu fericitu' năuc de beat e numai o scuză subţirică, pentru starea naşpa în care se scaldă. *Dacă visaţi o viaţă cu adevărat omenească*, *trebuie să fiţi perfect lucizi*, *să puteţi prinde şansele care vă trec prin faţă*. Eu n-am întâlnit niciun machitor cu adevărat împlinit şi fericit. Dumneavoastră? *Nefericirea nu se îneacă îh alcool*, *ci se risipeşte prin muncă*. Iar devin pisălog, nu-i aşa? Aplic metoda recomandată pe lipovean, să-l fac să uite că bucăţica din dotare lunecă pe nu ştiu unde:

— Ce zici, lipa, de şmechera' ăla care a fabricat fiţuica W.O.T.A.N. şi ni-l promite pe Hitler, pentru o mie de ani?

— Găinărie făcută de ultimii sionişti sau revizionişti, piciule. Probabil, direct în curtea lu' nen-tu Sam. Au aruncat-o în România, să ne culpabilizeze. Chiar ne cred proşti?

— Norocul nostru că ne-au crezut proşti. Ceaţa dezinformării s-a cam ridicat, însă. Justiţia maghiară e acuzată de rasism. Agenţii siomşti lansaţi din SUA, cu misiuni provocatoare, s-au deconspirat ca fraierii. Când vor inyăp yankeii să spioneze şi să organizeze diversiuni de calitate? *

— Dar dacă nu-s serviciile secrete americane? Pune Cernescu problema. Dacă provocatorii respectivi i^ai^bî unei organizaţii particulare, sioniste sau revizioniste?

— Scopul? Îl întreb eu scurt.

— Culpabilizează românii şi germanii. Aruncă umbre de îndoială asupra Naţiunii Europene. Crează motive de îngrijorare pentru religia creştină, prin pretinsa apartenenţă la păgânismul arian şi dacic.

— Right! Îl felicit eu pentru intuiţie. Păcii nu *cunoşteau* termenul *arian* dar indivizii respectivi sunt gata să-l declare nazist şi pe Decebal. Pervers dar prost lucrat.

— Ca să nu spui direct că Mosadu' e în c... t, intervine U^veanul. A'şa se face o div6rsiune, m6ri amiî mtieabăel nişte mosadişti nevăzuţi. Picaţi la nenea Upoveariif cu-n butoi de trotil *first class* şi vă învaţă el! Că tot el l-a învăţat pe Moshe să triimtă spioni prin cetăţile Vecine şi să folosească magdalene lia cules informaţii, cu „păsăricile”

Iar izbucnesc în râs. Mi-l imaginez pe lipovean, echipat şi înarmat ultramodern, instruindu-l pe Moshe cu probleme de spionaj şi diversiune menţionate în biblie. Iar sta foarte bine, zău! Încăpăţânarea cu care sioniştii se străduie să confirme povestioarele biblice pune în pericbl vieţile câtorva milioane de metişi evrei, ajunşi într-o situâţier mai pibastă decât a naţiunii noastre. Câteva guri din serviciul secret israelit au avertizat că Israelul e în pragul unui colaps dar n-am remarcat vreo reacţie politică salvatoare. *În definitiv*, *acestea nu-s problemele rumânilor*; decid eu şi gust din vinul oferii de lipovean. Sec şi taie. Bun pentru chefuri de lungă durată. Raţiunea, veşnic de veghe, uni aminteşte imensa prăpastie drabe sălbăticia mistică şi înalta civilizaţie adusă de extratereştrii lui Zamolxe. *Omenirea a trecut pragul dintre sălbăticie fi modernism fără a exploda în deliruri mistice sau războaie devastatoare*. *Ce a fost greu a trecut Viitorul se arată plin de speranţe omeneşti mai uşor de îndeplinit decât credeam*.

— *Ce* noutăţi aţi mai recoltat la Institutul de sondaje nude? Îl îndemn eu pe Cernescu să contribuie la scoaterea lipoveanului din starea de mohoralâ.

— Fleacuri! Le cataloghează Bălaiul. Ţapu' s-a un£ ce păpuşi aşteaptă pe careva să-i lipească talpa. În profundor, decinr. Din motive lesne de înţeles, îşi ascunde augusta-i piefe

de caprină 2n jpaftele hormaghetonţilor.

— Iar hannaghetonţii scot flăcări pe nas, ca nişte jus* tiţiari smintiri* observăm mal^saL Hoţii noştri sunt nun curaţi şi mai uscaţi decât ai PSD,< susţin eu.

— Propagandă comunistă, fiilor, concluzionează Bălaiul, luă destul de cătrănit de lipsa Marietei. Dacă-mi găsji un singur politician mai bine plasat care să nu fi urlat slogane în „epoca de aui*\îl votez.

— Ce pretenţii absurde din partea matale, neiie! H critica Orazan. Cine cunoştea mai bine decât ei pârghiile statului socialist şi băncile pline, în care să-şi înfigă boturile?

— Ele, mă, ăsta micu a început să vorbească! Se lummeazi Bălaiul.

Zgomotele din antecameră, vestind sosirea Marietei, H fac să mai scadă din luminozitate. O umbră de suspiciune se aşterne pe faţa lui. Uşa se deschide lent O exclamaţie comună şi lungă, de tipu' ăăăăă! Întâmpină pătrunderea divei îh birou.

E magnifică. Bălaiul o priveşte total dezarmaL Maneta şi-a vopsit păru' în două culori, blond cu şuviţe şatene, fi stă foarte rapid, mai ales că l-a şi îhfoiat, ca o claie depeâe aruncată de un gospodar cam puturos. O bluză sobţmc&î cu decolteu generos, se preface că-i ascunde bidaanple din dotare. Cizme muşchetar până la genunchi De la *tnatffmta* lor în sus, începe momeala. Începe şi o ţine tot aţa, până la marginea tocmelii, reprezentată de o părere de fustă dmtr-im material strălucitor. Presupun că ştiţi faptu* că momeala ^ tocmeala sunt invers proporţionale. Un zâmbet larg, cât al unei crăciuniţe de reclamă, ne informează că Manela e satisfăcută de efectul produs.

Bălaiul o studiază trăsnit Observă cu coada odunlm încântaţi suntem noi şi se stjbfSoe de la o aplazie, numai printre dinţii strânşi:

— Puteai să-ţi vopseşti şi tu o creastă tricoloră, să afle vecinii cejpatrioţi suntem.

Dragule, cum să te supai? Pentru tine...

Oimează repertoriul pe căire majoritatea baitnţilor însuraţi îl înghit cu stoicism de la tavara^e de plaţimiiSt Apoi, cunoscutul muget:

— Cafele şi ceva de băgat în Aomac!

FhrodUsu' ispititor dispare cu viteza unei fabrici privatizatele, pe care a pus ochii un client politic cu c. ~e mari.

Cernescu, şiret, îl întreabă:

^ Nene lipa, cum ziceai că se organizează o viaţă omenească?

Bălaiul, relaxat, gustă din pileală şi începe să-şi expună filosofia:

— Mă, Nică a lu' Ştefan a Chetrei, te crezi şmecher? Află de la mine că-n ziya când Domnu^ i-a oferit bărbatului prima femeie, nu i-a garantat nimic. Ştia Al Bătrân ce podoabă îi dăruise. De-atunci, treburile au evoluat dar nu cine ştie ce. Da' tre' să recunosc că Moşu a fost foarte inspirat când a creat femeia...

Nu-l mai ascult, deoarece i-am mai auzit pledoaria pentru armonia dintre sexe. Pledoarie care nu se limitează la teorie. În acest domeniu, Bălaiul e un practician fără concurent. Gândurile îmi zboară la următoarele misiuni. Că între prieteni, vă sfătuiesc: *Dacă visaţi o viaţă omenească*, *abordaţi un domeniu profesional rentabil şi cât mai concret*! În niciun caz, nu vă faceţi spai ori contraspai! Viaţa din aceste nobile meserii e din ce în ce mai amărâtă. Politrucii fac gafe dar pumnii îi încasează ofiţerii de informaţii. Aşa a fost şi în trecut, aşa e şi acum. Dacă sunteţi masochişti ori mă suspicionaţi de autocompătimire, puneţi-vă pielicelele la saramură! Când veţi încasa prima cizmă îh sufleţel, veţi ofta, spunând: M-a avertizat Varain să nu mă bag în mizeria asta! Precis!.

Dacă visaţi o viaţă omenească, nu lăsaţi vietăţile politice şi muhaielele mistice să vă condiţioneze cu sloganele lor! Speciile astea două sunt a' dracu' de confuzive şi furăcioase. *Mult mai bine veţi trăi*, *dacă veţi învăţa carte*, *veţi gândi temeinic*, *veţi visa concret şi veţi acţiona cu tenacitate pentru atingerea viselor*. *Garantez*!

PARTEA A DOUA

I. Ai noştri sunt cel mai buni!

Dragi cititori, nu-i aşa că aţi început să citiţi ori să ascultaţi, cu tot mai multă plăcere, ştirile pozitive disulomenii vitale, cum ar fi ştiinţe, economie, cultură adevărată, sport etc.? Ele vă trezesc sentimente pozitive dintre cele mai plăcute: siguranţă, speranţă, optimism, încredere în viaţă şi în oameni, credinţa că vom trăi din ce în ce mai bine etc. Sunt sentimente

care vă asigură sănătate şi puterea psihică necesară depăşirii obstacolelor naturale? Economice ori sociale interpuse între dumneavoastră şi visele de viaţă. Aşa cum observa un filosof optimist, viaţa e un fenomen splendid la care optimiştii participă iar pesimiştii asistă; numai cei care participă pot atinge succese şi fericire.

O cititoare mi-a semnalat un fenomen pe care îl simţeam şi eu, în familia mea, dar nu-l scoteam în evidenţă, socotindu-l particular: *refuzul de a mai primi anumite categorii de informaţii*, *din presă scrisă*, *audiovizual şi filme.* În concret, doamna respectivă mi-a mărturisit că simte o aversiune instinctivă la filme violente, emisiuni neserioase şi decadente, şouri politice ori alte asemenea. Pin această cauză, preferă" să urmărească emisiuni de tipul *Animal Planet*, *Naţional Geographic*, *Ferma* etc. Îşi dorea din tot sufletul să audă şi informaţii pozitive, să vadă filme umpristice, emisiuni despre explorări, cunoaştere ştiinţifică, despre viaţa lipsită de stres, ameninţare şi cultul violenţei. Era o nostalgică? Posibil, însă acest subiect l-am regăsit, aproape îh aceeaşi formă, într-un editorial al unui cotidian important.

Care este explicaţia acestui fenomen? *Este el pozitiv sau negativ*? *E bine să găsim răspuns la aceste două întrebări*, *deoarece ele ne vor folosi enorm în viaţă*: *persoanele care nu se lasă intoxicate cu informaţii nocive*, *false sau nefolositoare au mai multe şanse de succes şi viaţă sănătoasă*. Explicaţia? În perioada socialistă, accesul la informaţii senzaţionale, extrem de violente, mistice, superstiţioase, profund negative etc. Era îngrădit. Propagandiştii sistemului socialist prezentau viaţa îh roz, cu inforrhaţii exclusiv pozitive, între care intercalau şi „spiciurile" liderilor, sperând într-o asociere inconştientă pozitivă. *Discernământul de care dispunea Secare persoană majoră refuza însă acest clişeu*, *după ce făcea comparaţii cu situaţiile şi faptele din realitate*. Cu alte cuvinte, fiecare persoană sănătoasă dispune de un mecanism psihic care o forţează să rămână în limitele adevărurilor de viaţă sănătoasă, adevăruri sintetizate în propriul creier.

După 1989, „piaţa informaţiilor44 s-a liberalizat, astfel că fiecare cetăţean a putut să-şi satisfacă interese, curiozităţi şi aspiraţii de cunoaştere în cele mai diverse domenii. A urmat o explozie de interes pentru domenii care lucrează cu informaţii

total sau parţial false: mistică, superstiţiile, filosofia, literatura de anticipaţie (science fiction) şi clasică, ştiri senzaţionale (deseori, fabricate sau exagerate), etc. O parte însemnată din jurnalişti s-a specializat în ştiri morbide: ei au cules şi au transmis numai informaţii şi evenimente negative, din natură, societate şi din gândirea unor persoane din diverse ţări, pretins democratice. Mulţi cetăţeni români au înghiţit astfel de informaţii cu aviditate, cerând din ce în ce mai violent şi mai grav, mai întunecat şi mai macabru, mai misterios şi mai incredibil. Un cunoscut jurnalist de televiziune recunoştea, cu tristeţe, în urmă cu vreun an şi ceva, că îh el se dezvoltase o aşteptare negativă bolnăvicioasă; aceasta îl făcea să spere că vor apărea accidente cu mai mulţi morţi, dezastre naturale şi produse de om (războaie, crime etc.) mai îngrozitoare etc. Probabil, e unul din jurnaliştii care s-au trezit din beţia de informaţii exclusiv negative.

Consumatorii de ştiri au înghiţit cu voluptate tot ce li se oferea. Unii au îmbrăţişat un anumit domeniu al negativului (mistică, crime, alcoolism, droguri etc.), devenind, la rândul lor, „eroi", adică victime ale bombardamentului informaţional negativ. *Majoritatea cetăţenilor români au trăit însă un fenomen normal*: *saturaţia urmată de refuzul instinctiv de a mai „consuma" informaţii exclusiv şi exagerat de negative*. *De ce*? *Deoarece aceste ştiri erau în contradicţie cu concepţiile lor fundamentale de viaţa*, *în contradicţie cu modul lor de a simţi*, *gândi şi trăi*. Aceasta este explicaţia aversiunii instinctive care ne face să schimbăm imaginile televizate care ne indispun, cu acelea la care aspirăm. Regula e valabilă şi pentru presă scrisă, fapt ce explică scăderea drastică a tirajelor majorităţii cotidienelor şi revistelor. Primul cotidian ori săptămânal care va începe să publice din belşug informaţii şi imagini pozitive, mobilizatoare, pline de speranţă şi încredere va atinge ţâraie „astronomice44.

Concluzia? Refuzul instinctiv de a urmări şi a însuşi informaţii negative simple sau complexe (texte, imagini etc.) în discordantă flagrantă cu legile vieţii sănătoasq. cu speranţele şi visele noastre de mai bine, e un fenomen pozitiv. El demonstrează, fără putinţă de tăgadă, că românii s-au maturizat, s-au copt la minte, dacă vreţi. Refuzul intoxicării cu informaţii negative îmi dă mari speranţe de viitor. O populaţie

care gândeşte şi imaginează creator, care învaţă (inclusiv din greşeli) şi munceşte, care îşi stabileşte sute de vise de viitor şi luptă pentru a şi le atinge, evoluează în mod normal. *Acesta este unul din secretele succesului şi evoluţiei*: *sute sau mii de vise de viaţă mai bună lansate în timpul viitor*, *cu anumite termene de îndeplinire*. Cetăţenii români care au acţionat, conştienţi sau inconştienţi, conform acestei reguli, au obţinut succese în diverse domenii vitale: economie, ştiinţă, creaţie etc. Vă rog să observaţi că, de regulă, succesele îh domenii adiacente celui economic (sport, muzică, literatură, arte plastice etc.) au şi o importantă latură economică! Câştigurile băneşti ale persoanelor care obţin succese în aceste domenii sunt, uneori, mai mari decât ale creatorilor din domenii economice (producţie, comerţ etc).

În continuare, vă propun să trecem în revistă câteva sucese obţinute de români, de la apariţia precedentei cărţi. Chemarea Nemărginirii, şi până în prezent.

1) Joi, 20A 1.2003, în ziua când împlinise 23 de ani, halterofilul român Valeriu Calancea a obţinut două medalii de aur şi titlul de dublu campion mondial la Campionatele Mondiale de la Vancouver (Canada). Premiul de circa 400 milioane lei, alăturat gloriei, nu e de neglijat

2). La expoziţia de industrie agro-alimentară INDA- GRA, din noiembrie, 2003, creatorii români din acest domeniu hotărâtor pentru viaţa naţiunii au impresionat populaţia autohtonă şi specialiştii străini, cu gamă foarte largă de produse de cea mai bună calitate: unelte şi maşini destinate agriculturii, zootehniei, panificaţiei, conservării alimentelor etc.; soiuri selecţionate, deosebit de productive, de animale şi plante de bulturâ; soituri variate şi calitativ superioare de alimente şi semipreparate din came, lapte, cereale etd Probabil, cei care aţi vizitat această expoziţie aţi simţit cam ce am simţit şi eu: revgmnwfln cg în pe mai rapid, la viaţa normală, ia viaţa de py^ţQfi W up nivel de frai din fă ce mm ridfcat 3) *Târgul de carte GAUDEAMUS*, *organizaţia finele lunii noiembrie 2003*, *îh pavilionul central expoziţional din Bucureşti*, *a demonstrat un fapt deosebit de încurajator şi dătător de speranţe*: românii continuă să citească şi să studieze mai mult decât populaţii mai bogate. Ei îşi sacrifică plăceri mărunte pentru a-şi procura cărţile favorite, din cele mai diverse domenii: ştiinţific, tehnic, cultural,

educativ, literar, artistic etc. În *pofida vitregiilor din perioada de tranziţie*, *am rămas o naţiune cultă*, *cu sete de cunoaştere a Lumii în care trăim şi a propriilor personalităţi*, *cu preocupări pentru informaţia exactă*, *generatoare de succese şi evoluţie*. Numărul mare de copii şi tineri prezenţi la expoziţie răstoarnă alegaţia mincinoasă conform căreia tinerele generaţii n-ar mai citi cărţi, deoarece ar fi „subjugate" informaţiilor vehiculate pe Internet Informaţiile^ din această sursă modernă, inţerhetul, sunt adevărate şi false; educative dar şi distructive. *Discernământul copiilor şi tinerilor*, *educat de noi*, *cei mai vârstnici*, *îi ajută să selecţioneze informaţiile*, *să le compare cu cele din cărţi*, *publicaţii şi c.d. -uri*, *să-şi însuşească numai cele ce le sunt folositoare*.

Acest tâfg important a început foarte modest, în urmă cu câţiva am, din iniţiativa Societăţii Naţionale de Radio şi a organizaţiilor de scriitori; a evoluat spectaculos, crescând în dknenriuni şi calităţi, ca viteazul din poveste. Probabil, la următoarea ediţie, pavilionul central al Expoziţiei din Bocăneşti va deveni neîacăpător, astfel că se vor ocupa şi celelalte pavilioane, la fel cu expoziţiile din alte domenii. *Străinii sunt impresionaţi de setea de cunoaştere a românilor*, *de nivelul lor culturalştiinţific*, *nivel aflat în contradicţie flagrantă cu pnctidle murdare ale* unor *funcţionari* (corupţia, birocraţia ele.). Cunoaşterea ştiinţifică asigură creşterea unor gieaoajii de învingători culţi şi morali, apţi să îndepărteze din societate specimenele politice criticate.

Prodppcm genii şi personali^ fă excepţie ţn domeniile ştiinţa, cunoaştere, creaţie moralitatr-justiţie etc^

Pfftem prortwr grăii* *fi* pCTMHfflitâţî de excepţie şi în flome- Tlffl dpmeMV din c^re, ţiptnqtnienlE. În re afertsm vwţflgt Acerefo se poate foc? PriP favaţaţnrjj de earte s erigeafie monda^

4) Românca Patricia Chifor a ocupat locul al treilea & competiţia *Miss Sport** din cea de-a 53-a ediţie a concursului Miss Worid, în luna noiembrie 2003. Are numai 17 am, astfel că viitonil n este deschis. Vom mai auzi de dânsa.

5) îh sfârşit, a granit primul volum al căiţii *femei de excepţie ale României*, lucrare atât de necesară pentru impulsionarea reprezentantelor sexului frumos către învăţătură, creaţie, succes de continuL După cum ştiţi, am scris două căiţi

de aţă succesului feminin (*Leacuri de suflet pentru fete şi femei* şi *Fmmec feminin*)* în care am susţinut ideea că *noi*, *bărbaţii*, *suntem influenţaţi serios de educaţia făcută de femeile între care creştem* şlpyojuăm: *mame*, *surori*, *colega amice*, *iubite*, *soţii Din naţiunea română*, *atâtde des lovită de ocupanţi şi atât de hulită de denigratori*, *s-au ridicat femei de excepţie*, *ca de exemplu*: *Aurora Gruescu*, *prima femeie*; *Hjgiţier*. *Silvic din Europa*; *Sofia Ionescu*, *prima femeie nqurcK^ iirurg-iî&a Lume*;

Ducătoare de TIR; Maria Ciochircă, prima femeia Udia Lowendal. Prima femeie expertă în heraldică.;

Din ce îh ce mai rapid, românii îşi revin, valorile umane, îndepărtează impos torii, gargaragii şi mincinoşii, scot la iveală cele mai luminoase figuri ale neamului nostru. Fiecare putem contribui cu câte ceva la scoaterea din anonimat a adevăratelor personalităţi creatoare din naţiunea noastră. Câţiva cititori mi-au propus să-mi trimită biografii de eroi ai zilelor noastre, cunoscuţi doar pe plan judeţean sau orăşenesc. De acord să le public scurte bi<^gr£Kfâi, însă cer maxim de seriozitate, puteţi trimit? Astfelde scrisori, pe? Adresa firmei SOMALI (vedeţi reclama de la finele cărţii!)

6) Spiritul vital, talentul, ambiţia şi munca învîng orice handicap. Vădim Giumală din Vâlcea, pictor de icoane pe sticlă, lucrează-numai cu mâna stângă (handi&ip, la dreapta) însă crează opere apreciate în Europa. Picturile sale vor fi expuse şi îfe sediul: Consiliului Europei; Sincere felicitări! ':'?

) Uneori, fermecătoarea poveste a Cenlişăresei se adevereşte. În Lumea modernă, fpte plecate din localităţi modeste, din familii fără pile, reuşesc şi pe cai cinstite. Aceasta presupune talent nativ, multă învăţătură, multă muncă, mari eforturi. *La 22 de ani*, *românca Maria Dinulescvi*, *originară din satul Izvoarele*, *are la activ 15 filme de scurt metraj şi două filme de lung metraj*. - Recent, a fost partenera actorului german Rutger Hauer în filmul *Cobai*. Vă reamintiţi că am mai discutat despre dânsa, cu ocazia premierii filmului *Poveste de la scara* C? N-aţi prea văzut-o prin televiziuni, deoarece nu se zbate cu disperare să intre în minţile oamenilor. *Faima se câştigă prin fapte concrete*, *nu prin reclamă* (cum vedeţi la anumite „vipuri”). Felicitări şi succese din ce în ce mai mari! Inclusiv la Hollywood!

8) în perioada 9-11 noiembrie 2003, în Bucureşti, s-a

organizat uri mare concurs internaţional de vinuri, cil pârtiei-” părea unor degustători din străinătate. Medalia de aur a fost câştigată de SC Tohani Dealu Mare SĂ cu un *Furmint* din 1974. Felicitări celor care l-au produs şi organizatorilor! *Astfel de concursuri deschid porţile Europei pentru produsele noastre*. De exemplu, germanii au cumpărat un milion de litri de Fetească neagră de la Tohani. Cramele Recaş SA exportă circa un milion de sticle în Anglia (marca *Origini*) şi vin roşu în SUA (marca *Vampire*). Firma franceză SERVE exploatează deja vinuri de Ceptura şi Cotnari. În câţiva ani, vinurile noastre vor recuceri piaţa europeană, extinzându-se către SUA, Australia, ţări din Asia. *Ne revenim la normal şi câştigăm din ce în ce mai mult din această ocupaţie tradiţională*.

În Europa, România ocupă locul 5 la suprafeţe cultivate cu viţă de vie şi locul 6 la producţia de vin. La nivel mondial, ocupăm locul 7 la suprafeţe cultivate şi locul 9 la producţia de vin. Putem mai mult, nu-i aşa?

9) Trupa românească AB4 şi-a adjudecat unul din cele 11 premii regionale ale MTV Europe, pe data de 6 noiembrie 2003. Mare lucru? Spectacolul a fost transmis în majoritatea ţărilor lumii (circa 170 de state), astfel că măcar câteva milioane de străini au auzit că există români. Poate şi mai mult. Felicitări!

10) Unul dintre cei mai apreciaţi chitarişti din Germania, supranumit Santana din Carpaţi, est^românul Liviu Jeaa Manciu. A editat zece albume, are circa |®Q de concerte în fiecare an şi; foarte important, *ţine morţiş mp*&*a*&*şple de concert să se precizeze faptul că esteromân. Într^adevăr*, *e un roman care ne face cinste*, *într-o naţiune deacă^ei-ptietenie şi încredere avan mare nevoie*. Dacă vreun câtitardin Germania U întâlneşte, este rugat să-l felicite din pârtâaixiea şi a amicilor meL E unul din cei mai buni propagjtâidiŞ& ai naţiunii noastre în rândul naţiunii frăţeşti germane*

11) *Horia Teodorescu*, *elev la Colegiul lacob Negxuzzi dinlaşi*, în *vârstă de 15 am*, *participă la proiectul Arbimedes*, *proiect finanţat de Agenţia Spaţiala Europeană*. Cine a viuţ să transfonne tineretul nostru într-o turmă de drogaţi intoxicaţi mistico-informativ şi *leneşi* a eşuat în primăvara acestui an, Horia Teodorescu, împreună cu un coleg, Lucian Bahrin, au câştigat marele premiu al unui concurs pentru copii organizat de NAŞA, cu proiectul unei staţii orbitale, TEBA 1. Pe timpul vizitei

la NAŞA, a fost remarcat, astfel că, în toamna acestui an, a participat la o conferinţă pe tema studierii planetei Marte, organizată de *Agenţia Spaţială Europeană Avem copii geniali*, *pe care nimeni nu reuşeşte să-i ţină cu nasul în Pământ*, *să ie oprească zborul imaginativ printre planete şi stele*, *în nemărginirile universale*. Oamenii au încetat să mai confunde planeta noastră, relativ cunoscută, cu Universul, s-au dezlegat de lanţurile gândirii sălbatice mistice sau laice şi aii început cucerirea spaţiului cosmic.

12) Românca Alina Ciorogariu, studentă în domeniul informaticii economice, a câştigat titlul de *Miss Tourism World 2003*, la concursul organizat în Venezuela.

Vă urez succese tot mai mari, domnişoară!

13) *Mai mult de un milion de români lucrează în ţările vest-europene*, *aducând în România*, *îh fiecare an*, *sute de milioane de euro şi multă txperfenfă economică*. *Procesul de europenizare a românilor se desfăşoară din ce în ce mai rapid*, *în ciuda piedicilor puse de inamicii noştti*. Liderii UE au luat în considerare situaţia particulară a naţiunii române, forţată de marile puteri anterioare să trăiască în două state şi au adoptat cea mai justă măsură: *Republica Moldova a fost invitată să devină membru asociat al UE*, *în 2007*, *an în care România va deveni membru cu drepturi depline.* Încă un pas către unificarea naţională şi europeană. În mod normal, toţi românii trebuie să devină unionişti înfocaţi, să sprijine în orice mod unificarea europeană. Cum. Vă explicaţi atitudinea unor jurnalişti care prezintă integrarea îh culori sumbre? Cine are interes ca europenii să nu se unească rapid? Cum combatem frânele puse în calea unificării?

Vă întrebaţi de ce am pus şi acest exemplu la capitolul *Ai noştri sunt cei mai buni*? Deoarece *ai noştri înseamnă românii şi europenii*. Mai precis, româno-europenii.

2. Până se vor termina agenţii străini şi „idioţiiutili”.

Fiecare epocă din istoria Omenirii a avut „satanii” şi „îngerii” ei, *„vinovaţii” şi*, *Justiţiarii vigilenţi”*, *stabiliţi pe bază de clişee maniheiste şi judecăţi globale*. Evul Mediu a excelat prin vânătoarea de vrăjitoare şi liberi cugetători, vânătoare organizată de ignoranţii fanatici mistici. În copilăria mea, Justiţiarii vigilenţi” ai „dictaturii proletariatului” pândeau şi catalogau orice formă de manifestare „mic burgheză”, deoarece

burghezia fusese deja lichidată. Victimile acelor Justiţiari" au umplut puşcăriile şi lagărele, au fost deportate sau deposedate de averi ori, în cele mai fericite cazuri, au fost marginalizate profesional, *Justiţiarii*" *postdecembrişti cred că au găsit un ţap ispăşitor în securişti*, *pretinşi vinovaţi de toate relele sistemului socialist din România*. *Cred numai*, *deoarece nu i-au descoperit ei*, *ci le-au fost indicaţi drept ţintă globală chiar de indivizi pe care îi contestă violent*, *în plan politic – feseniştii*, *deveniţi pesedişti*. Judecarea şi condamnarea globală a acestei categorii profesionale este instigată şi susţinută de multe persoane şi organizaţii, îndreptăţite sau interesate: *victime ale represiunii din perioada analizată* (*îndreptăţite*), agenţi ai serviciilor secrete străine (statale, religioase şi de firmă); agenţi ai unor organizaţii interesate în scăderea capacităţii informative a României (revizionişti, sionişti, culte şi secte prohibite etc.); persoâne nevinovate dar intoxicate informativ, denumite de către specialişti idioţi utili; *persoane care şirau făcut din denigrarea globală a Securităţii o profesie rentabilă*; persoane care îşi ascund propriile păcate, indicând alţi vinovaţi etc.

Psihologia şi sociologia ne îfovaţă că fiecare om în parte este o personalitate distinctă, *înzestrată cu calităţi şi defecte*, *cu manifestări de conştiinţă şi voinţă proprii etc*. *Din această cauză*, *aceste ştiinţe şi legea penală interzic judecarea*, *etichetarea şi condamnarea îh bloc a membrilor unei instituţii*, *organizaţii*, *grupări etc* Fiecare persoană în parte răspunde pentru faptele şale săvârşite cu discernământ, respectiv, cu conştiinţa şi voinţa libere, neviciate de doi, «oare, constrângere psihică sau fizică etc., *Justiţiarii*" *maniheişti şi globalişti din toate timpurile au încălcat acest principiu de psihologie şi drept*, *devenind torţionari sau căläi*. E suficient să studiaţi dosarele de condamnare din perioada de ocupaţie sovietică (1944-1958) pentru a descoperi astfel de „Justiţiari" din rândul securiştilor, miliţienilor, procurorilor, judecătorilor, jurnaliştilor, propagandiştilor de partid. În timp ce eram ofiţer de reiaţii externe, la o recepţie, am cunoscut o femeie aparent drăguţă şi amabilă. La terminarea recepţiei, îh timp ce o conduceam către casă, mi^a mărturisit, foarte senină că, în calitate de judecătoare din prima perioadă socialistă, a pronunţat numeroase condamnări la moarte şi a yJdaf* sute de am de puşcărie. Cât eram eu de dur, ca ofiţer de marină, am simţit că

mi se întorcea stomacul pe dos de oroare. Din această cauză, am evitat să practic meseria de jurist, pentru care am calificare.

Probabil, Justiţiarii** postdecembrişti au dat deja în clocot, înjurându-mă de mama focului. Încetişor, amicii mei mai tineri sau mai bătrâni, căci viaţa e lungă şi Dumnezeu e drept! Ia luaţi dumneavoastră câte o oglmduţă în mână şi priyiţi-vă sufleţelele! În ce categorie din cele enumerate anterior intraţi? *Aţi fost victimă a represiunâi*? *Da*! *AvQfitot dreptul să judecaţi torţionarii*, *unul câte unul*, *pt bazăda probe şi sprijiniţi de toate forţele sănătoase ale nafiumL* faceţi parte din celelalte categorii («Justiţiari" plătiţi ca bani sau funcţii, agenţi ai unor organizaţii străine etc.), nu vă 'csedSşi nici nu vă prevăd o evoluţie fericită în naţiunea română şi europeană. Viaţa din România a luat alt curs decât celcuaOs* cut de dumneavoastră şi începe să impună legile omeniei şi justiţiei. Vă rog să vă spălaţi pe creiere de dewafnrmam y sentimente negative, pentru a putea judeca limpede următoarele informaţii certe şi tesne vgrifigabite:

1) Perioada interbelică, pe care o prezentaţi drept raiul din România s-a caracterizat prin corupţie politică, nerespectarea drepturilor omului, violenţe interetnice. Nivel scăzut de trai al majorităţii populaţiei creatoare, viaţă de huzur şi desfrâu a unei minorităţi parazite, incultură etc. Aceste concluzii rezultă din presă perioadei respective, de dreapta şi de stânga, precum şi din discuţii cu foşti deţinuţi politici, ca de exemplu istoricul Gahriel Gheorghe, ing. Maria Jeana Coman, unchiul meu, Coruţ Constantin, fost deţinut la Poarta Albă, tatăl meu, încă în viaţă, membru în Filiala Iaşi a AFDPR etc. E) eşi bunicii mei erau ţărani înstăriţi, proprietari de averi întinse (40 hectare de pământ, moară. - Cârciumă, maşină de treierat etc.), nivelul lor de trăi era inferior celui din anii '70 iar abuzurile funcţionăreşti interbelice erau la fel de mari ca în perioada socialistă şi de tranziţie. *A venea naţiunii române era jecmănită de un clan mafiot din care nu lipseau membrii familiei regale*.; *k*

2). Socialismul, denumit, actual, comunism, pentru a proteja interesele partidelor socialiste şi ale ÎS. A fost introdus în România cu aprobarea scrisă a unor lideri din naţiunile occidentale (englezii şi americanii. În primul rând). De ce-i exoneraţi de răspundere pentru suferinţele care au urmat, aruncând-o exclusiv în cârca naţiunii române? De ce încercaţi să faceţi un erou din fostul rege Mihai, care a decis capitularea

necondiţionată? Capitularea condiţionată, negociata de mareşalul Ion Antonescu, prin ataşatul militar Titus Gârbea, ne-ar fi permis evoluţia la limita lagărului socialist, cam ca în Yugoslavia. Majoritatea naţiunii române s-a plecat în faţa ocupanţilor, imitând liderii politico-religioşi. Exemplele de eroism izolat, disperat şi fără şanse de izbândă ale grupărilor de partizani (Sumanele Negre, Dragalina^ Amăuţoiu-Rizea etc.) aii fost instigate şi exploatate de cinicii strategi ai războiului rece din Vest. *Aceşti strategi* (*americanii*) *ştiau că România înconjurată de ţări ocupate de sovietici nu avea nici oşansă de eliberare prin război de gherilă*. *Ei se delectau*, *frecând ridichea foştilor parteneri de împărţeală*, *sovieticii*, *deveniţi*, *între timp*, *concurenţi în plan politico-militar şi informativ*. *Eroii partizani au fost sacrificaţi cu bună ştiinţă*, *pentru menţinerea unei stări de nesiguranţă şi a unei speranţe că*, *odată şi odată*, *vor veni eliberatorii americani*. Iată-i că au venit! Să vedem libertăţile aduse!

3) Şoqfaliştmrt ft fpsţ iqtroflw? Fo fomfoua de şQvjeţici. cu ajutorul unui număr mare de colaboraţionişti din rândul cetăţenilor români de toate etniile şi credinţele religioase. Colaboraţioniştii făceau parte din clasa politică, din „justiţiari" din categoriile exemplificate anterior şi din aparatul de ordine (chiar dacă îi spunem de ordine, tot de represiune se ocupă). Majoritatea colaboraţioniştilor care au introdus socialismul în

România şi rudele lor apropiate au evoluat în socialism şi s-au îmbogăţit în epoca de tranziţie, ascunzându-se după lozinca securişti-terorişti. Nu neg faptul că între colaboraţionişti au existat şi securişti, însă subliniez faptul că ei nu formau grosul celor vinovaţi de colaborare cu exterminatorii sovietici. Cea mai cruntă fază de represiune, condusă direct de cpnsMieri sovietici, a lovit sute de mii de români, din toate claselp sociale, etniile şi confesiunile. Represiunea inumană, din perioada 1944-1964, cade în sarcina colaboraţioniştilor din acea perioadă, nicidecum a securiştilor din perioada democrată care a urmat după retragerea sovieticilor (1964-1980).

Atitudinea mea ppmtativg feţft de Juştiţimi" interesaţi Ş1 incorecţi are rădăcini îh următoarele situaţii familiale şi

PSOQQâte^

A. În perioada de ocupaţia, bunicii paterni şi materni s au fost deposedaţi de averi (deschiaburiri), prin mijloace violente,

care le-au scurtat vieţile. Bunicul patern a orbit, la auzul confiscării pământului câştigat prin muncă. Bunicul matern a fost închis trei ani, la Jimbolia, pentru simpla deţinere a unui cazan de făcut rachiu.

B. Tatăl meu, erou aviator pe frontul din Est, a fost Închis în lagăr, până îh 1946. După eliberare, s-a retras în satul natal, pentru a deveni un simplu ţăran, însă a fost arestat din nou, îh 1955. Nu s-a „orienţat" (n-a devenit colaboraţionist), astfel că a ieşit la pensie din „funcţia" de muncitor necalificat c. Fratele mai mic al tatălui a săpat, timp de doi ani, la canalul Dunăre-Marea Neagră, alături de vârfurile fostei clase burgheze (intelectuali, militari de carieră etc.). Povestirile sale despre Poarta Albă m-au lămurit, încă din adolescenţă, ce înseamnă un popor înfrânt: pentru el nu există lege, dreptate, înţelegere, omenie. La Poarta Albă, deţinuţii erau udaţi cu apă rece, în plină iarnă, să se îmbolnăvească şi să moară iar morţii erau îngropaţi în taluz. Deşi era tânăr şi reuşise să-şi ascundă un cojocel pe sub cămaşă, unchiul meu Constantin Coruţ, a contractat un TBC incurabil care i-a pus capăt zilelor. De ce. Justiţiarii" nu deconspiră călăii din acea perioadă (miliţieni, securişti. Procurori, judecători, lideri politici), ci se agată cu insistenţă de ofiţerii încă în putere, din Securitatea Naţională Română creată după 1964? Deoarece unii dintre ei sunt fii, gineri, nepoţi etc. de torţionari, veniţi în România, la porunca sovieticilor, să macine naţiunea română. Rog SRI să publice dosarele fiilor, ginerilor şi nepoţilor de torţionari din perioada represiunii sovietice, care acum se prezintă îngeraşi! Ce spuneţi dumneavoastră despre un individ care, după instaurarea „puterii populare", a venit în România, dintr-o ţară capitalistă, să contribuie la dezvoltarea lagărului socialist? Că era nebun, nu? Nu era nebun, era agent colaboraţionist. Dacă veţi scormoni arhivele, Veţi găsi zeci de astfel de „cârtiţe" sovietice, ale căror fii, gineri şi nepoţi pozează în mari justiţiari ai epocii de tranziţie. Noi nu suntem proştii, laşii ori naivii pe care i-au bănuit. Rog CNSAS să verifice dacă printre funcţionarii acestei instituţii s-au strecurat descendenţi de cârtite!»»

4. După Declaraţia din aprilie 1964. România s-a distanţat de URSS. Şi-a curăţat serviciile secrete şi alte domenii de activitate de colaboraţionişti, a impus un ritm de evoluţie mult mai uman, fapt simţit de majoritatea cetăţenilor români, mai

ales în perioada anilor '70. Explozia de creativitate şi muncă românească, susţinută de cercuri de interese occidentale (mai ales ebraico-americane), a determinat creşterea nivelului de trai şi civilizaţie din perioada socialist-democrată (1964-1980). În mod firesc, represiunea exercitată prin miliţie, securitate, procuratură şi justiţie s-a redus, deoarece nu mai avea obiect de activitate: marea burghezie fusese exterminată, mica burghezie, destrămată şi „reeducată". În această perioadă, nu se prea poate vorbi de poliţie politică, ci mai degrabă de turnătorii mărunte, făcute din invid^, dorinţe de parvenire sau de obţinere a unor avantaje călătorii în străinătate, premii, avansări în funcţii ţiria detronarea „pizmaşilor** etc.

Arhivele securiştilor care au lucrat în domeniul poliţie politică propriu-zisă (Direcţia I şi serviciile judeţene subordonate) demonstrează cu prisosinţă această concluzie: indivizi josnici, lipsiţi de posibiMiăţi de ascensiune socială prin latente şi fapte pozitive, „turnau" colegi mai merituoşi, pentru a le lua locurile, a putea călători în străinătate, a prinde funcţii bine plătite, în diplomaţie, comerţ exterior, conducere politică ori a altar organisme sociale* Mizeria morală a acestor indivizi a creat categoria, justiţiari care încearcă să^şi ascundă păcatele prin îndreptarea atenţiei către alte ţinte"

Din păcate, ofiţerul de securitate cel mai bine documentat în domeniu, colonelul Strat Vintilă, a murit, astfel că nu mai poate face dezvăluiri senzaţionale. Din ce mi-a povestit înainte de moarte, rezultă că multe persoane din această categorie aveau două dosare: unul de urmărire, pentru a le controla şi a ie proteja şi o mapă de informator, în care se concentraui^ scrise de ele. Bătălia actuală a dosa relor se poartă în jurul acestei categorii de persoane, care s-au grăbit să se declare îngeraşi urmăriţi de „securişti odioşi". Unii au fost deja demascaţi *dar* urlă în public, crezând că recunoaşterile făcute anterior au fost uitate de noi. *Surprizele nu s-au terminat încă*: *Fasoanele care au pus prima dată mâna pe dosarele de securitate* (*fesehiştii*) *au la păstrare materiale compromiţătoare despre majoritatea urlătorilon* Desigur, le păstrează pentru ocazii „festive" (campanii electorale, numiri în funcţii etc.).

5. După IPSQi cifflUl ceauşist şi-a cfrnsQli&iţ pp? Iţijle, trecând la dictatură din ce în ce mai făţişa, cu ajutorul unui aparat imens, din care Securitatea era doar q rotiţă;

propagandişti de partid (circa 300.000), jurnalişti şi scriitori aliniaţi slugarnic şi recompensaţi material, privilegiaţi din diferite sectoare (diplomaţie, comerţ exterior, conducere politică, economică şi administrativă etc.), securişti, miliţieni, procurori, judecători şi un segment pe care puţini oameni îl cunoşteau – un sector politico-informativ din Armată. Aparatul dictatorial ceauşist. Dezvoltat pe obedienţă fată de persoanele din structurile superioare» nicidecum pe ataşament faţă de naţiune, patrie şi legalitate, nu cuprindea întreaga Securitate, cum nu cuprindea integral niciun alt sector. Clişeul unei Securităţi monolitice, formate din indivizi ignoranţi, abrutizaţi şi fanatizaţi, nu este confirmat de faptele din perioacla analizată şi ulterioară. Câteva argumente:

A) Proporţia de ticăloşi, abuzivi, dornici de parvenire, ahtiaţi de îmbogăţire, prin afaceri necurate, slugarnici, obedienţi, necinstiţi, dispuşi la compromisuri ilegale sau imorale etc. Din rândul securiştilor n-a fost mai mare decât în rândul altor categorii profesionale privilegiate. Îi puteţi descoperi uşor9 după faptele concrete, săvârşite în perioada socialistă sau de tranziţie: afaceri necurate, îmbogăţire pe căi ilicite, compromisuri morale, anchete abuzive sau represiune nedreaptă etc. Faptele lor infracţionale nu se extind asupra tuturor ofiţerilor de securitate, deoarece, conform legilor române şi europene, fiecare persoană răspunde numai pentru faptele sale.

[

M justiţiarii" care încearcă să culpabilizeze în bloc securiştii fac şi un joc politic, conştient sau inconştient: îi forţează să se coalizeze cu un anumit partid sau o organizaţie şugerate de ei. *Securiştii din PNL-PD sunt maipatrioţi şi mai curaţi decât cei dih PSD-PRM e o minciună* securist trebuie judecat după faptele sale şi în care s-a ascuns. *Faptele se judecă dupăleg*$ *şi*! *4vpajegulile muncii informative*, *identice la nivel mondial*^ *form regulilor sugerate de propagandă Justiţiarilor*" * Zilele trecute, citeam explozia de mânie proletară a unei jurnaliste care constată că nu ştiu care şef de securitate a organizat* pe bază de plan, o pătrundere secretă, în casa unui obiectiv, pentru a-i planta microfoane, a-i găsi material compromiţător eta *ClA ori alte servicii secrete occidentale procedează altfel*? Pătrund prin Efracţie, cu violenjă, cum e

moda mai nou în România, modă despre care vom discuta ulterior? Munca *informativă se face după aceleaşi reguli şi cu acdleăşi metode în toată Lumeâ*. Caracterul ei politic eşte indiscutabil, deoarece serviciile secrete servesc sistemul politic dih naţiunea proprie. Cum, la ora actuală, nu există sistem politic perfect, nu există nici serviciu^secret „nevinovat". Liderii

PQlitfci poartă principală răspwdere penffâi modul în ca*5

Folosesc serviciile secrete.

B., *Justiţiarii*" *accentuează pe un număr redus de cazuri din perioada dejistă şi un singur caz mortal din dictatura ceauşistă – Gheorge Ursu.* În realitate, cazurile au fost mai multe, dar sunt trecute sub tăcere, deoarece ar dărâma clişeul făcut de stăpânii Justiţiarilor". De exemplu, eu mă întreb cum a murit Virgil Trofin, după un conflict cu Nicolae Ceauşescu. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ofiţerul de securitate care, în 1980, a protestat public, de pe acoperişul unei clădiri din stradă Lipscani, împotriva dictaturii ceauşiste etc. În acelaşi timp, mă întreb cum au supravieţuit Silviu Brucan, torţionar din perioada dejistă şi indivizii din gruparea complotistă *Corbii* (Ion Iliescu, Nicolae Militant, Virgil Măgureanu, Emil Dumitresu, Ştefan Kostial, Nicolae Radu etc.). Mă întreb de ce o Securitate atât de represivă n-a lichidat pur şi simplu disidenţii cunoscuţi: Doina Cornea, Mircea Dinescu, Ana Blandiana, Constantin Pârvulescu (agent sovietic dovedit), Mircea Răceanu (agent american dovedit şi condamnat), Gelu Voican-Voiculescu, Laslo Tokes, Dumitra Mazilu etc. Ceva nu e în regulă, nu-i aşa? Ni se prezintă cu insistenţă anumite cazuri, trecând sub tăcere altele, care ar destrăma clişeele propagandistice.

C. *În perioada dictaturii ceauşiste*, *dictatură cu influenţe masonice*, *multe persoane cinstite din Securitate*, *Armată*, *Miliţie ori din alte componente ale orgpnelor de represiune şi-au exprimat dezacordul faţă de abuzurile clanului ceauşist*: înfometarea populaţiei, dezinformarea în probleme economice, promovarea pe criterii de slugărnicie şi obedienţă faţă de clan, propaganda agresivă şi în totală contradicţie cu nivelul de trai al populaţiei etc. Pfcntru o astfel de atitudine, am fost urmărit informativ, în perioada 1986-1989, de către UM 0632/A. *În decembrie 1989*, *am aşteptat ca ofiţerii Securităţii să fie triaţi după criterii profeskmale şi atitudinale*, *să se elimine clienţii clanului ceauşist şi să se păstreze contraspionii necesari unei*

naţiuni modeme. Trierea nu s-a făcut, astfel că, până recent, în serviciile secrete române au lucrat obedienţi ai clanului ceauşist, deveniţi slugi obediente ale noilor stăpâni.

Cum au procedat fesenistii? Au culpabilizat Securitatea în bloc, prin sloganul teroristi-securistL pentru a-i fără pe ofiţeri temători şi dependenţi de liderii lor. Ulterior, cine a sărutat mâna noului şef de clan sau mâinile unor subordonaţi ai acestuia, au devenit „democraţi", „curaţi", „specialişti de valoare'4 etc. *Cei care au pretins curăţirea aparatuluf de Securitate după criterii legale*, *morale şi profesioitâfa* în *fost luaţi din nou în lucru*, *sub diverse suspiciuni* în citesc,

Sfânta indignare" a câte unui jurnalist tânăr, peritru interceptarea corespondenţei sau a telefonului ori pentru o percheziţie secretă; uni vine să zâmbesc. *Ce ştiţi voi*, *copii*, *de urmărirea cu terorizare*, *ameninţare*, *filaj de intimidare*, *ameninţarea membrilor de familie*, *uciderea unor persoane dragi sau folosirea unor tehnici din războiul psihologic descrise prin cărţile mele*? Nu ştiţi nimic şi vă lăsaţi transformaţi în uneltele vinovaţilor de dezastrul economic şi moral îh care se zbate naţiunea noastră. V *

De la primul articol publicat, în 1991, în *Express Magazin* (*Un fost ofiţer DIA rupe tăcerea*) şi până îh prezent, am fost urmărit, eu mici pauze, chiar de unii dintre cei care mă lucraseră îh perioada dictaturii ceauşiste pentru manifestări ostile la adresa conducerii PCR". La apariţia primului volum din seria Octogonul, *Quintă spartă*, am fost ameninţat cu moartea. N-am cedat, astfel că mi s-a propus un târg: activarea în SIE, sub conducerea lui Ioan Talpeş şi plecarea imediată la o ambasadă din străinătate. Am refuzat, sub motiv că nu voiam să lucrez cu un şef neprofesionist. Ca atare, am fost luat din nou în lucru, pe baza relaţiilor şi informaţiilor furnizate de mine (halal „suspiciune", „elită informtivă" din SIE!). Ulterior, un grup de interese din SUA a turnat gaz pe foc, prezentându-mă ca ofiţer disident, la Vocea *Americii*, într-o emisiune făcută de Vladimir Tismăneanu. Altă suspiciune, care m-a pus în atenţia Contraspionajului Militar, organ în care lucrau foşti colegi dar şi unii din cei care mă turnaseră în perioada ceauşistă. După o discuţie clarificatoare cu şefii acestei unităţi, generalul Victor Negulescu şi colonelul Nicolae Aştilean, în care le-am reactualizat din, memorie dosarul unui suspect de apartenenţă

la KGB şi Mosad (agent dublu), am socotit că necazurile mele s-au terminat.

Nu s-au terminat, însă. În septembrie 1995, un agent acoperit într-o firmă străină mi-a oferit patru miliarde de lei (echivalentul de atunci a unui milion de dolari) pentru a face un anumit joc politic. Am refuzat şi am informat contraspionii militari şi ai UM 0215. Nicio reacţie din partea lor, cel puţin vizibilă. La mai puţin de cinci luni de la acest refuz şi de la informarea făcută organelor române de contraspionaj, fosta mea soţie (Monica) a murit de o boală pe care nici medicii n-o credeau gravă – ulcer. A fost tratată de medici foarte buni, cu toată priceperea lor, dar ţesuturile stomacului se destrămau. Bănuiţi cam de ce? Eu am simţit dureri similare, circa un an, dar gena puternică a învins şi încă *scriu pentru a vă spune că greşiţi enorm*, *prin judecarea şi denigrarea globală a unor profesionişti*. *Greşeală pentru care veţi plăti*, *desigur*. *Nimeni nu poate lovi un om nevinovat fără să plătească*.

Ce pfecte 3 prpduş djverşiunea glpl^ă anti-Ş^iţiitaţe?

1) A determinat aservirea unor ofiţeri mai slabi de înger faţă de partidele politice care le promiteau „acoperirea”.

2) *A permis unor ofiţeri vinovaţi să se ascundă în mulţimea culpabilizată prin mărunţişuri* (interceptări, informaţii etc.), să ocupe funcţii în stat sau să obţină averi pe căi ilicite. Ofiţerii de securitate cinstiţi, cu un respect fanatic pentru Lege, nu pun mâna pe ce nu-i muncit de ei.

3) A determinat psihoză de masă împotriva serviciilor secrete, în general, slăbind capacitatea informativă a naţiunii noastre (implicit, a aliaţilor stabiliţi de conducerea ţării). Această psihoză a afectat personalităţi politice din toate partidele şi le-a lipsit de informaţiile necesare luării unbr decizii pâMticoH^ccmouiice, sociale şi militar-inforinatiVe juste. Securiştii m-ău învins! Declară fostul preşedinte f&fâf Câmstantinescu. Nu l-auâhvihs securiştiici incompenfenţa proprie şi a subordonaţilor, clişeele dezinformative, lipsa de experienţă în conducerea statală (pe care cei din clatml ceauşist o aveau), toleranţa faţă de abuzurile din coaBţrn politică căite l-a propulsat într-un post pentru care nu avea nici talent, nici pregătire, nici spirit de orientare şi adaptate. L-a mai învins cineva, despre care e vorba în următorul punct d) Diversiunea globală anti-Securitate a uşurat organizarea, pe teritoriul

românesc; a unor rezidenţe de spionaj, diversiune şi teroare ale unor state şi organizaţii străine (posibil şi ale unor partide politice sau organizaţii române). Recunoaşteţi sistemul mafiot în care riezbatem, sistem care ş*-a întins tentaculele în sfera economică? Pe fondul slăbirii Securităţii, ta România s-au dezvoltat organizaţii de spionaj, diversiune şi teroare, sub acoperiri diverse: comerciale, de pază şi ganlă, umanitare etc. Plecate, cu sarcinile şi misiunile lor. Câteva exemple de acţiune ale acestor servicii teroriste particulare şi rezidenţe ale unor servicii secrete străine:

Nici unlider important n-a scăpat de ameninţări cu moartea, *cu răpirea sau uciderea membrilor de familie*, cu *falimentare economică etc.* În unele cazuri, s-a anunţat public moartea unor lideri de opinie nealiniaţi curentelor la modă (filo-americano-ebraic sau filo-rusesc). De exemplu, a fost anunţată moartea fostului premier Vasile Radu, au fost ameninţaţi copiii senatorului Corneliu Tudor etc. Moartea mea a fost anunţată periodic, prin posturi locale de televiziune, prin agenţi-zvoneri care s-au prezentat la chioşcurile prin care se vând cărţile mele, prin telefoane anonime. Ameninţările cu moartea mea şi a actualei soţii, prin telefon, sunt atât de banale, încât nici nu le mai luăm în seamă. Orice s-ar spune, Securitatea Naţională Română n-a procedat astfel, decât poate în vreun caz izolat, lucrat de vreun fanatic tâmpit.

În rezidenţele şi organizaţiile informative particulare au fost atrase persoane mai puţin pregătite, *astfel că nu sunt conştiente de semnificaţia acţiunilor ordonate de patronii lor*. De exemplu, îţi trebuie pregătire psihologică de nivel înalt pentru a înţelege o acţiune de sugestionare, intoxicare şi manipulare informativă, mistică sau laică, din cele desfăşurate asupra liderilor politici români. O astfel de organizaţie a revizioniştilor niaghiari din diaspora a acţionat constant pentru influenţarea unor lideri români să ia măsuri contrare intereselor naţiunii române şi propriilor interese; liderul normal apără interesele româneşti, din care fac parte şi interesele sale.

Asemenea rezidenţe şi organizaţii sunt capabile să amorseze lovituri de stat şi revoluţii sau9 cel puţin, revolte locale de mari dimensiuni. În ultimul timp, nici nu-şi mai ascund aceste activităţi de „export revoluţiona*” (vezi revoluţia din Gruzia, sponsorizată de Soros!).

Aceste organisme particulare culeg, *analizează şi sintetizează informaţii cu caracter personal*, *familial*, *economic etc*. *Folosibile în campaniile electorale*, *pentru discreditarea adversarilor politici*. Nu le folosesc la momentul oportun, pentru stârpirea corupţiei, ci în momentul dictat de stăpânii lor, conform planului-de slăbire a naţiunii române, prin haos politic, lipsă de credibilitate a liderilor, slăbiciune a serviciilor secrete naţionale, instabilitate economico-socială etc.

E) *în fine*, *diversiunea globală anti-Securitate a pregătit jefuirea economică a naţiunii române*, *prin metodele la care aţi asistat neputincioşi*: dezmembrarea marilor unităţi productive eficiente, care fabricau şi vindeau la concurenţă cu firme străine; stimularea lăcomiei şi hoţiei ai rândul conducătorilor de întreprinderi şi a liderilor de şindi&ai (firme căpuşă, autoatribuirea unor salarii şi prime exagerate, însuşirea unor bunuri din patrimoniul întreprinderilor; primirea unor şpăgi de la firmele care le cumpărau instituţie eţc.); subevaluarea fabricilor, uzinelor şi altor obiective economice privatizabile, cu scopul de a fi cumpărate ieftin* de clienţii politici ori de mafioţi străini; decapitalizarea şi ruinarea băncilor româneşti; instigarea muncitorilor să* distrugă şi să fure maşini şi instalaţii din fabricile care le asigurau pâinea; însuşirea fondurilor din firmele comerciale de acoperire etc. *Securitatea economică se putea opune jafului*, *cu informări făcute liderilor politici şi jurnaliştilor*. Din această cauză, a fost desfiinţată. *A fost o greşeală sau un plan întocmit şi aplicat de cei care se pregăteau să jefuiască economia noastră comună*, *economie făcută din sudoarea şi sacrificiile întregii naţiuni române*? Răspunsul vă aparţine.

Aşa cum aţi constatat şi din presă, la aceste acţiuni tâlhăreşti au participat şi foste cadre din Securitate, Miliţie, Armată. *Aceasta nu înseamnă că faptele* ior *infracţionale sau imorale ne aparţin tuturor cadrelor active şi de rezervă din serviciile secrete*, *poliţie*, *Armată*. Fiecare să răspundă pentru faptele proprii! Desigur, să răspundă împreună cu şefii lor, conducătorii politico-administrativi care au „gestionat” jaful.

În finalul acestui capitol, mă întreb pe cine vor da vina liderii politico-administrativi din perioada de tranziţie? Pe serviciile secrete? Oare, cetăţenii îi vor crede?

Liderii politico-administrativi din perioada de tranziţie sunt vinovaţi de moartea câtorva zeci de mii de cetăţeni români,

pgaţe şi mai mulţ, prin;

Diversiunea teLevizată din decembrie 1989;

Sinucideri determinate de sărăcie, şomaj, disperare;

Reducerea speranţei de viaţă cu circa zece ani, înmulţiţi numărul de locuitori cu anii reduşi din viaţa fiecăruia şi veţi descoperi grozăvia crimei făptuite pe tăcute şi pe neobservate!

Morţi datorită foametei şi a lipsei măsurilor profilactice, fapte ce au determinat reapariţia bolilor sărăciei: pelagra, tuberculoza etc.;

Morţi datorită lipsei de asistenţă sanitară şi a medicamentelor;

Morţi prin nenaştere, adică prin scăderea ratei natalităţii faţă de aceea din perioada 1964-1989;

Morţi prin creşterea infracţiunilor violente, consumului de droguri şi alcool. Nimeni nu mai e sigur de viaţa sa, într-o societate infracţională, cu pretenţii de a deveni informaţională. Nici măcar liderii vinovaţi nu sunt siguri că nu vor ajunge victime, fapt pentru care au umflat nejustificat de mult aparatul de pază şi au instituit un sistem centralizat de control al populaţiei pe care Securitatea nici nu-l visa (sistem contestat de organizaţiile cetăţeneşti).

Aţi înţeles că acuzarea globală a Securităţii urmăreşte ascunderea acestor crime şi a şurşetor de îmbogăţire rapidă a mafioţilor de tranziţie? Aţi înţeles cum se face deosebirea dintre un justiţiar adevărt şi unul plătit să lingă hârtii şi să publice dezinformări (20 milioane lei net/lună)?

Treburile încep să se limpezească. Cu parodiile şi informaţiile publicate în această carte, nu voi atinge un consens naţional. Cu siguranţă, voi atinge unul îh rândul Justiţiarilor" interesaţi de a abate atenţia de la adevăraţii vinovaţi, prin culpabilizarea globală a foştilor ofiţeri de Securitate. Abia aştept să aud urletele lor de maidanezi laşi, care atacă numai pe la spate şi în haită, la ordinul „stăpânilor". *Nici unuldintre ei n-are curaj să apese pe un trăgaci*, *pentru a-mi închide gura*. Ca atare, voi scrie şi voi dezvălui astfel de maşinaţiuni până ce agenţii secreţi ai Uniunii Europene vor intra în pâine şi la noi, lichidând grupările şi rezidenţele mafiote.

/

3. Şi dacă naţiunea română va câştiga alegerile?

Această întrebare mi-a venit în minte în timp ce citeam

declaraţiile liderilor de partide parlamentare (restul nici nu contează în confruntarea electorală din acest an). Fiecare îşi arată muşchii şi sondajele, fiecare declară că va câştiga alegerile şi va impune ordinea, legalitatea, bunăstarea etc. Aproape toţi au trecut pe la guvernare, aşa că mă întreb ce i-a oprit să-şi aplice *atunci* planurile de fericire a naţiunii noastre. Creierul meu a făcut un calcul rapid, cam de tipul: circa un milion de membri de partid declaraţi, circa două-trei milioane de clienţi politici plătiţi (funcţionari), vreo treisprezece milioane de cetăţeni cu drept de vot nealiniaţi politic. *Dar dacă aceştia din urmă câştigă alegerile şi le strică toate socotelile*?

O întrebare naivă, nu-i aşa? În timp ce ascultăm promisiunile electorale ale principalilor lideri, făcute în spiritul „marketingului politic" (pe româneşte, comerţ cu promisiuni deşarte şi voturi), în minte mi-a venit un exemplu dintr-o ţară asiatică. Unul cam dur dar interesant. Într-un stat asiatic, cetăţenii îşi alegeau conducătorii după un sistem care îi asigura că nu vor ajunge pe mâinile unor netrebnici, ci vor fi serviţi de lideri cu maxim de devotament şi atenţie, pe toată perioada mandatului. *Cum procedau*? Candidaţii la funcţiile importante erau drogaţi şi anchetaţi de sfatul bătrânilor asupra intenţiilor de viitor. În stare de inconştientă, fiecare candidat»? *

Declară exact ce intenţiona să facă, astfel că erau excluşi carieriştii, jecmănitorii, megalomanii, laşii, prefăcuţii şi alte rebuturi umane. *Cei rămaşi erau treziţi şi li se prezenta oferta făcută de naţiune*, *cu două variante*: Dacă vor conduce bine şi vieţile cetăţenilor conduşi vor evolua pozitiv, la terminarea mandatului, vor fi recompensaţi cu averi şi glorie (statui în temple). Dacă vor conduce prost, afectând viaţa naţiunii, la finele mandatului, vor fi executaţi. Fiecare candidat putea accepta sau respinge oferta naţională, făcută prin gurile bătrânilor. Acest sistem a funcţionat timp de veacuri, fără cea mai mică eroare. E interesant sau nu? Desigur, naţiunea respectivă nu dispunea de mijloace de „marketing politic": mass media, psihologi-manipulatori, propagandişti, clienţi politici recompensaţi cu funcţii şi afaceri rentabile etc. ^

În niciun stat modem nu se mai aplică sistemul asiatic exemplificat sau unul similar, astfel că, de regulă, cetăţenii electori sunt influenţaţi să voteze candidaţii care dispun de cele mai eficiente şi mai numeroase mijloace de marketing politic".

Cum acestea sunt foarte costisitoare, ulterior, cetăţenii le plătesc din buzunarele lor, prin taxe, impozite, amenzi şi multe alte dări cunoscute de dumneavoastră. Liderii politici angajaţi în confruntarea electorală modernă au doar două opţiuni: să joace cinstit şi să piardă sau să facă compromisuri morale cu indivizii care le susţin financiar campania şi să câştige locuri în Parlament, dacă nu mai mult (Preşedinţia). Excepţiile de la această regulă sunt rare, astfel că electorii aleg funcţie de manipulare, interese, emoţii etc.

Posibil ca unii candidaţi, încă cinstiţi, să spere că un minim compromis le va permite să facă şi lucruri bune pentru naţiune, pe lângă plătirea clienţilor politici care le asigură

A

Victoria. În practica politică s-a văzut că „minimul compromis" e primul pas către altele, din ce în ce mai mari, din care se poate scăpa numai prin moarte. Cei care şti citit ultimul manifest aruncat de Nicolae Ceauşescu, în decembrie 1989, aţi înţeles că fostul dictator descoperise, în ultima clipă, că fusese închis într-o capcană de compromisuri şi manipulări psi, prin care fusese izolat de naţiunea romană din care îşi trăgea puterea.

O analiză realistă a forţelor politice implicate deja în *campania electorală*, *înainte de declanşarea ei oficială*, *ne arată că numărul lor s-a redus la maxim 5-6 partide şi alianţe*. Cei aflaţi deja în aceste grupări s-au asigurat, prin măsuri economice, legislative şi propagandistice, că jocul lor nu va fi tulburat de apariţia surprinzătoare a unor forţe politice noir cu programe economico-sociale realiste, care ar putea să concesUieze atenţia unui număr periculos de mare. de electori. Desigur, ca orice fenomen social cu participare numeroasă, campania electorală poate scoate la iveală şi surprize de ultim moment, de tipul celei prezentate de PRM, răstumând schema deja făcută. Per total, msă, actorii politici au rămas cam aceiaşi, cunoscuţi timp de 14 ani, cu aceleaşi metode de acţiune şi aceleaşi promisiuni, cu aceleaşi posibilităţi şi aceleaşi intenţii de a le îndeplini sau nu.

Amestecul străinilor îh campania electorală şi scormonirea patimilor mărunte accentuează caracterul violent al acesteia. *Principalele grupări străine implicate în campanie sunt*: a) agenţi de influenţă ai Uniunii Europene, Rusiei şi SUA, forţe aflate în

divergenţă de interese; b) agenţi ai Internaţionalei Socialiste, partidelor creştine, sioniştilor, francmasonilor şi revizioniştilor, fiecare susţinând alt partid şi alt candidat; în fine, mercenari străini specializaţi în „marketing politic", plătiţi cu sume exorbitante pentru serviciile lor, nu neapărat de cea mai bună calitate, nici aţjţşplut sigure ca efect.

În mod ideal, *naţiunea română ar trebui să reziste la presiuni şi mâniputări*, *alegând cei mai buni*, *mai oneşti*, *mai curajoşi*, *mai devotaţi mni pragmatici etc*. *Candidaţi.* În practică, un segment măricel din populaţie nu rezistă la leutaţii şi manipulări, fapt ce explică de ce aceştia *votează chiâr candidaţii care le-au afectat vieţile şi nivelul de trai*, *pe timpul guvernărilor anterioare*. Total inexplicabila este atftucBnea românilor din Ardeal care au susţinut partide colaborâtOiteale UDMR, împotriva propriilor interese economice, cn^upde» ştiinţific^ şi de viaţă. Se anunţă > campanie dură, violentă* nemiloasă» în care mijloacele murdare de luptă nu vor lipsi.

Înainte de a continua analiza partidelor încleştate în bătălia pentru puterea politică, putere din care se obţin şi privilegii economice, precizez următoarele:

Nu am remscris şi nu voi reînscrie PVR în această campanie.

Nu am aderat şi nu voi adera la niciun partid sau alianţă care aspiră la puterea politică. Sunt admiratorul *puterii creatoare*, putere evolutivă în plan ştiinţific, moral-juridic, economic şi social, putere superioară celei politice.

Nu voi sprijini niciunul din partidele şi grupările angrenate! H campania electorală, ci voi dezvălui şi voi parodia cu insistenţă mijloacele de înşelare a electoratului.

Atitudinea mea nu e perfect imparţială, deoarece sunt filo-român şi filo-european. Din această cauză, voi trece sub tăcere unele manevre favorabile naţiunii române şi Uniunii Europene, chiar dacă nu îndeplinesc condiţiile ideale de cinste. *Când dufti&anii folosesc mijloace necinstite*, *numai idioţii încearcă să li se opună cu metode „angelice*". Vă readuc în atenţie un paragraf din scrierile mele, pentru a înţelege această atitudine: *Noi nu suntem nepoţii lui Dumnezeu*, *nici n-am făcut pact cu Satana*, *să călărim Lumea*. *Noi suntem româno-europeni şi ppărăm*, *prin toate metodele şi mijloacele posibile*, *interesele rdmâneşti şi europene*, *civilizaţia europeană şi umană*.

Vă propun să analizăm „surpriza” acestei campanii: schimbarea de imagine a PRM, începând de la liderul suprem, senatorul Corneliu Vădim Tudor. La primele gesturi „angelice” ale liderului PRM, majoritatea jurnaliştilor care susţin alianţa PNL-PD şi partide rezultate din fărâmiţarea CDR au izbucnit în exclamaţii de neîncredere, presupunând o alianţă secretă cu PSD. De îndată ce au aflat că PRM va folosi»

Consilieri evrei, au făcut „ciocu' mic” (citat dârî filosofia pesedistului Miky Şpagă). De ce? Deoarece, îh perioada socialistă şi de tranziţie, li s-a inoculat un reflex de frică de evrei. *În concret*; *se tem că*, *dacă vor critica persoane şi organizaţii din rândul iudeilor*, *vor fi categorisiţi antisemiţi*, *comunişti*, *retrograzi*, *intoleranţi*, *securişti*, *extremişti*, *rasişti etc*. Probabil, sioniştii şi-au frecat mâinile de mulţumire: *jurnaliştii condiţionaţi prin frică au reacţionai ca şi căţeluşul lui Pavlov*, *numai că*, *în loc să saliveze la vederea hranei*, *au dat din cozi la apariţia evreilor specializaţi în „marketing politic* Această atitudine m-a distrat copios. Abia aştept să văd că, sub influenţa reflexului condiţionat explicat, jurnaliştii respectivi îl vor elogia pe senatorul Corneliu Vădim Tudor.

În realitate, intervenţia evreilor în PRM nu este o surpriză, nicio noutate, ci o acţiune de lungă durată. - Finalizată abia recent. Acţiune de care Ion Iliescu pare să fi fost conştient iar fostul ambasador american, Michael Guest, şocat, îh momentul aflării, fapt ce a şi determinat retragerea sa de la post (bine că ani scăpat de elt). Argumente:

1) *Corneliu Tudor n-a fost niciodată antisemit*, *nici antievreu*, *Dimpotrivă*, *din copilărie*, a/ost *educat în limitele preceptelor biblice şi evanghelice*, precepte care susţin superioritatea „poporului ales44 asupra tuturor raselor şi popoarelor Lumii, naşterea Mântuitorului Omenirii din judei (Mesiah), misiunea sacră a poporului evreu etc. Faptul că, din când în când, a criticat infractori din rândul evreilor nu înseamnă că a atacat în l>loc popoarele „semite” sau naţiunea ebraică.

2) *încă de la apariţia PRM*, *senatorul Comeliu Tudor a fost luat în atenţia unei grupări sioniste*, *pentru manipulare şi compromitere* (*o variantă*) *sau pentru aliere şi folosire*. La cina creştină au participat evrei. În paginile revistei *România Mare* au fost publicaţi evrei din Israel şi agenţi sionişti din SUA (cu texte manipulatorii). Conflictele cu Petre Roman au fost aplaudate de

mosaicii habotnici, nemulţumiţi de faptul că Neulander şi-a ascuns originea ebraică şi s-a declarat creştin.

3) *Mai mulţi agenţi au fost folosiţi pentru a dezvolta orgoliul şi apetitul pentru titluri şi funcţii în sufletul, de altfel, bun şi naiv, al senatorului Comeliu Tudor*. Când am citit că se pregăteşte să-şi dea doctoratul îh teologie, cu o teză despre viziunea lui Ezechil, am ştiut că momentul acţiunii făţişe se apropia: senatorul Comeliu Tudor este suficient de încrezător în minuni, încât să marşeze pe orice mână întinsă în direcţia realizării lor.

4) Conform regulilor din astfel de operaţii manipulatorii, obiectivul nu trebuie să aibă nicio portiţă de scăpare, cu excepţia celei oferite de manipulator. Capcana s-a închis când liderul Ia$ativei 2003, Cosmin Guşă, a propus scoaterea PRM în a&|& legii, pe baza unei documentaţii vaste. Corneliu Tudor a făcut singura mişcare salvatoare posibilă pentru PSM şi propria persoană: a anunţat schimbarea la faţă" care a şocat jurnaliştii amintiţi şi chiar unii lideri ai^comunităţii ebraice (Radu F. Alexandru, de pildă). Aceasta dovedeşte că sioniştii din diaspora şi comunitatea ebraică din, România nu au legături strânse (fapt pozitiv),. _

Unde-i surpriza? *Nu e nici osurpriză*, Evoluţia PRM către această poziţie, din care atacă locuri dominante în Parlament şi Preşedinţia, putea *fi* observată de analişti lucizi, neintoxicaţi cu slogane, clişee şi patimi. De exemplu, o gândire lucidă le-ar fi dezvăluit faptul că un colaborator ocazional al revistei *România Marc*, prin asociere cu care Corneliu Vădim Tudor era prezentat simpatizant legionar şi antisemit, era, de fapt, un agent al organizaţiei sioniste din SUA (Constantin Burlacu). Acesta şi alţii au avut misiuni de a testa „piaţa păgână", a semăna confuzii îh rândurile creştinilor europeni (pregătmdu-i pentru religia „noii ere"), de a controla mişcările naţionaliste şi a le compromite, prin identificare cu fascismul, de a lovi în unitatea europeană etc. Dacă senatorul Corneliu Vădim Tudor ar fi avut securişti de nădejde îh partidul său, aşa cum se afuma, ar fi descoperit toate aceste maşinaţiuni şi altele, mai gogonate, introduse îh revista *România Marc*, prin vrăjitori, yoghini, pseudo-savanţi etc. *De exemplu*, „*decriptarea*" *unor*, *jnesaje secrete*" *încifrate în biblie e una din cele mai frecvente*, *manipulări sioniste*.

Gruparea sionistă şi-a făcut un plan de gheşeft pe mai

multe variante:

A) îl sprijinim pe Corneliu Tudor, contra cost şi câştigăm bani. Dacă reuşeşte, îl ţinem în control, prin religie şi minuni, aşa cum l-am ţinut pe Ceauşescu şi-l compromitem în faţa electoratului, prin neonorarea promisiunilor.

B) Dacă PRM şi Corneliu Tudor nu ating performanţele promise, nu pierdem nimic, deoarece^ banii i-am încasat. În plus, prin ameninţarea cu PRM, determinăm celelalte foiţe politice, îh care avem agenţi, să se coalizeze şi să cotizeze la alte firme de marketing din proprietatea noastră. Cei mai ai dracului anti-pesedişti vor vbta candidatul acestui partid, împotriva candidatului PRM. Dar dacă socoteala voastră se va răsturna, ' ce veţi face? Îi întreb eu.

Concluzia? *Abia acum senatorul Corneliu Tudor a îmbrăcat cămaşa morţii şi se pregăteşte să dea examenul de maturitate politică* E un examen cumplitr deoarece persoana care îl pierde îşi pierde şi viaţa sau, îh cel mai fericit caz, credibilitatea, simpatia electorilor şi alte atribute strict necesare unui lider popular. Îi urez să câştige, fără a-şi pierde calităţile de om modem, conştient, pragmatic, lucid! *Reacţiile politicienilor care cunosc despre jocul politic periculos*: Mircea Geoană şi-a anunţat cu insistenţă refuzul de a candida. Adrian Năstase se codeşte indecis şi face gafe care îi scad simpatia electoratului. Ion Qiescu dă declaraţii formale şi anunţă „ceaţa” - Alianţa PNL-PD se târăşte derutată. Justiţiarii din PAP mitraliază PSD-ul cu armaghedoane, uşurând ascensiunea PRM (PAP nu contează la aceste alegeri). Cosmin Guşă, care ţintea o impunere rapidă a *Iniţiativei 2003 în* minţile electorilor ardeleni, prin eliminarea PRM, nici nu realizează ce serviciu a făcut PRM-ului. UDMR, derutat, încearcă să ghicească cuhi ar mai putea supravieţui.

Nu-i dau niciun sfat senatorului Corneliu Vădim Tudor. Sunt conştient că nu l-ar primi, deoarece avem concepţii de viaţă diametral opuse şi păreri diferite despre modul în care pot fi rezolvate problemele vitale ale naţiunii noastre. Eu nu cred în poveştile biblice. Eu cred în Dumnezeu, îh oamenii creatori şi morali, în informaţiile descoperite de ştiinţe, în legile vieţii omeneşti evolutive, în descendenta noastră din colonişti > * *»»

Extratereştri etc. Ştiu sigur că n-a existat un singur personaj sau eveniment descris în biblie, *că această carte de poveşti nu constituie programul de evoluţie umană*; *ci o pricină*

de dezbinare între rase, *naţiuni şi familii*. Sunt sigur, pe bază de probe ştiinţifice, că n-a existat Sem (deci, nici rasă semită), că poporul judeu nu e superior altor naţiuni şi popoare, nici ales de Dumnezeu pentru nu ştiu ce, rnântuire". *Nu posed reflexul pavlovian de teamă de „semiţi" şi evrei* deoarece judec flecare om după calităţile personale înnăscute şi achiziţionate prin învăţare*, *după modul în care gândeşte şi crează*, *după comportarea îh familie şi societate*, *după atitudinea faţă de alte* persoane, *din alte rase*, *naţiuni şi familii cu care are în comun legile vieţii omeneşti evolutive.* În următorii ani, una din cele trei concepţii fundamentale de viaţă (mistică, darwinismul şi evoluţia din oamenii extratereştri Creatori) va învinge, prin demonstrarea clară a adevărurilor despre originea oamenilor.

Până atunci, observ următoarele capcane pregătite de duşmanii care vor să producă un vid de credibilitate politică în România, vid urmat de o explozie de disperare, blazare şi pesimism sau, dimpotrivă, de explozii violente, care să justifice impunerea dictaturii:

A) *Duşmanii unificării europene provoacă disensiuni în conducerea UE*, *cu scopul de a întârzia unificarea*, *a salva „imperiul dolarului" şi hegemonia americano-ebraică*. Cei mai periculoşi sunt premierul spaniol (filo-american, ca şi regele său) şi liderii polonezi nemulţumiţi de lipsa unor prevederi religioase în Constituţia Europei.

B) începând din primăvară, vom avea trupe străine staţionate permanent pe teritoriul naţional şi mai mulţi funcţionari americani în structurile statului român. Activitâtea acestora complică şi mai mult integrarea europeană. Nu e exclus să influenţeze şi alegerile, impunând un spectru politic convenabil lor, încât să ne întârzie integrarea în UE.

C) *Gruparea sionistă aplică*, *din ce îh ce mai insistent*, *măsuri de culpabilizare globală a naţiunii române*, *cu scopul de a crea reflexul condiţionat de frică analizat anterior şi a obţine despăgubiri materiale pentru*, *Jholocaust*". Nu va fi nevoienumai de bani, deoarece s-ar putea să aplice modelul din Germania: în contul despăgubirii, vor solicita obiective econoffî^e din patrimoniul naţiunii sau chiar al unor firme concurente. Încă n-am fost informaţi câte miliarde de dolari solicită această organizaţie, *însă persoanele alese în acest an vor fi forţate să le satisfacă pretenţiile*, *scăzând nivelul de trai al românilor şi*

devenind impopulare> Desigur, aleşii pot şi refuza cererile sioniştilor, în mod deschis sau „diplomatic”.

Nu invidiez deloc liderii care vor lua măsuri antipopulare: Răbdarea proverbială a românilor a cam atins limită şi tinde să treacă de ea. În ţară şi în jurul României, activează destule organisme specializate în amorsat explozii sociale şi revoluţii.

Cum ar trebui să acţionăm noi, cei aproape 13 milioane de electori neînregimentaţi politic? În primul rând să conştientizăm faptul că nu există om ideal, că fiecare perse naUtate complexă posedă calităţi şi defecte, în anumite proporţii şi structurate într-un anumit model pe care îi putem observa în faptele sale. *Aţi înţeles că vă sugerez să alegeţi primari*, *deputaţi*, *senatori şi Preşedinte funcţie de faptele şi comportarea candidaţilor*? N-am menţionat categoria consilieri deoarece* în opinia mea, aceştia n-ar trebui plătiţi, îngroşând clientela politică, ci ar trebui' să presteze sfat benevol, în folosul obştii (cum e tradiţia românească). *Sutele de miliarde de lei plătite acestora*, *îh fiecare an*, ar *trebui să fie distribuite gratuit tinerilor creatori câte se apucă de o activitate economică utilă*. *Aceeaşi destinaţie*, *impulsionarea activităţii creatoare*, *ar trebui s-o ia*: salariile preoţilor, rabinilor, muftiilor şi altor funcţionari religioşi, deoarece populaţia le plăteşte serviciile; salariile consilierilor străini (să-i plătească statele lor); indemnizaţiile liderilor minorităţilor naţionale care dezbină naţiunea pe un criteriu perimat (aceşti bani să fie donaţi tinerilor „minoritari” care prezintă proiecte lucrative) etc. În fiecare an. Am putea lansa mii de tineri întreprinzători de succes prin folosirea sumelor cheltuite de clienţii politici exemplificaţi, de partidele politice subvenţionate de la buget şi de alţi risipitori.

Pagă vrem ca aleşii sa fieal noştri şitsăne servească interesele, trebnie să depăşim criteriile etvm. Partinice şi religioase, alegând persoane care s-au remarcat prin fapte creatoare şi gospodăreşti ntile comunităţilor wnane şi prin

Cinffte ejremplară. Nu mă interesează etnia, partidul şi religia celor aleşi. Mă interesează să fie femei şi bărbaţi cinstiţi, demni, bine pregătiţi din punct de vedere ştiinţific şi economic (*economia e vitală pentru o naţiune*), gospodari, ataşaţi de viaţa naţiunii şi a comunităţilor conduse, curajoşi, activi, responsabili, sincer interesaţi să ridice nivelul de trai al populaţiei etc. Astfel de persoane există în România tnaipuflne. Tn partide, unde a

funcţionat regula alinierii la privilegii şi mai multe în afara lor. *Profitaţi de faptul că alegerile se fac de jos în sus*! *Impuneţi primari şi consilieri model* (*gospodari şi cinstiţi*) *din orice partid sau asociaţie culturală ori din rândul independenţilor*! Alegerile ulterioare, generale, vor depinde în mare măsură de calitatea primarilor şi consilierilor. Nu puteţi elimina consilierii, deşi aşa ar fi normal, deoarece sunt impuşi prin legea de formare a clientelei politice... Marketingul politic" poate fi înfrânt, total sau parţial, prin propagandă de la om la om., prin depăşirea intereselor înguste şi coalizarea celor mai curate forţe umane din naţiunea română.

În încheiere, felicit conducătorii PSD că au descoperit, în sfârşit> că revizioniştii unguri sunt duşmanii n&fkmii române şi ai unificării europene! Jurnalişti mai sceptici susţin că, de fapt, declaraţiile PSD împotriva izolaţioniştilor; şi revizioniştilor din CNMT vizează câştigarea electoralului rona^nesc din Transilvania. Vom trăi şi vom vedea dacă, cu agţevărat, PSD va lua măsuri de pedepsire a revizioniştilor, de î^pm^pere a colaborării cu izolaţioniştii deghizaţi învdemerişti jzioderaţi" şi de răcire a relaţiilor cu liderii nevi* Ztmişti din Unearia. Momentul este cât se poate de favorabil pentrePSD. Din următoarele motive:

> a) lideriiUniunii Europene au criticat» în mai multe rânduri, manifestările izolaţioniste, retrograde şi lasiste, incompatibile cu Constituţia Europeană, ale unor funcţionari unguri.

B) şefii NATO au descoperit că liderii unguri, joacă" la mai multe capete, manifestând reticenţe înaplicarea măsurilor de integrare în Alianţa Nord-Atlantică;

— c) conducătorii ruşi, pe al cărui spijin coittau revizioniştii d& la Budapesta, au dezvoltat relaţii artiicâdeteu lideri£UE, £stfel că nu mai iau nevoie de serviciile lor, nkil în Românk, niciân altă parte.:

^ ia revizioniştilor unguri, de cDrvă care se%itinde cu o^qfcli oferă mai mult, a fost dezvăluită şi va fi pedepsită pri^^ifeuripolitice. Diplomatice, economice, informative Şi. Gvfllt^

Vom relua discuţia pe aceste teme, în următoarea carte *Planeta fericiţilor*. Până atunci, aveţi la ce gândi, aveţi posibilitatea să priviţi în jurul dumneavoastră, să identificaţi cele

mai corespunzătoare persoane, să discutaţi aceste candidaturi în grupuri de amici; şi vecini, în asociaţii civice, în adunări obşteşti etc.

Vă urez sănătate, succes şi fericire, cu toată credinţa că urareamea se va împlini pentru cei mai merituoşi, mai înclinaţi către învăţătura şi muncă, mai cinstiţi şi mai gospodari.

Duşmanilor unificării europene, *le urez să aibă parte de dezbinarea pe care au semănat-o între naţiunile şi familiile europide*, *de secole*. Cu această ocazie, îi informez pe sionişti, revizionişti şi antiunionişti că, în acest deceniu, vor fi înfrânţi, judecaţi şi condamnaţi pentru crimele săvârşite împotriva naţiunilor europene (euroasiatice) şi a Umanităţii, în general. Noi, securiştii româno-europeni (euro-asiatici), suntem mai inteligenţi, mai curajoşi, mai bine instruiţi şi mai cutezători decât agenţii voştri! Ne aşteptam să folosiţi metode de manipulare mai ingenioase dar, unde nu e ştiinţă, credinţă, talent şi curaj, nu sunt nici cunoştinţe. *În acest deceniu*, *vă vom deconspira toate mijloacele de terorizare şi manipulare*, *toate sedile şi organizaţiile de acoperire*, *toate personalităţile politico-religioase cumpărate sau şantajate*, *toate afacerile ilegale şi imorale*. Noi suntem mai puţeniiei, mai bine instruiţi şi educaţi, mai curajoşi decât voi. În rândul agenţilor voştri* nu găsiţi măcar un singur curajos, să apese pe un trăgaci, să închidă gura unui scriitor. Atunci, cum credeţi că veţi putea înfrânge Naţiunea Euroasiatică? > ^

Bucureşti Pavel Coruţ
10.01.2004
Soia OCTOGONUL

1. Quintă spartă
2. Fulgerul Albastră
3. Floarea de Argmt
4. Balada Lupului Aft
5. Dincolo de '
6. Să te naşti snb steaua noastră! 7 I «mina Geto-Daeiei
8. Cântecul nemuririi
9. Singuri sub Crucea Noidului
10. Neînfrânţii
11: Călător pe dram de aştri
12. A înflorit spessmfa
13. Întoarcerea lui Zamolxe

14. Fiul Geto-Dffâgi
15. T^ămAMăm
16. Comoara Nibelungilor
17. Secretele expkxatorilor astrali
18. Dramul învingătorilor
19. Război în corni
20. Expediţia Cap-Univers
21. Născuţi pentru a mvinge
22. Inima de Român
23. C^nii speranţei
24. Goodbye, NATO, mon
25. Sfiteşiml knperiului ascuns
26. Onnl din Gaipaţi
27. Războainl zeilor
28. Victoria alcorilor
29. Pacea Marilor Străbuni
30. Moartea zeilor străini
31. Poarta viitorului
32. Vânătorii de sionişti
33. Glasul omului
34. Trăsnetul Geto-Dac 35/Coroana Ariană
36. Victoria zeilor albi
37. Triumful oamenilor
38. Revanşa
39. Sângele Buiopei
40. Lumina coboară în Carpaţi
41. Oamenii trec de alisolut
42. Speranţele nu mor niciodată
43. Noi trăim în viitor!
44. Eu, Varain din neamul Arienilor!
45. Europeni, uniţi-vă!
46. Viaţa merge înainte
47. Ripostă Creatorilor
48. Când mor uitările din noi...
49. Viaţa oamenilor creatori
50. Sfârşit de zbucium
51. Cristalul de Foc
52. Navigăm printre enigme
53. Un fulger sfâşie bezna
54. Să-nvie Focul Vieţii!

55. Chemarea nemărginirii